

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Umut devrim ve sosyalizmde!

HDP kongresi, “Yeni bir umut”, “yeni bir başlangıç”, “yeni bir rönesans” gibi iddialı tanımlara konu edilse de, üç ana başlık altında toplanan kongre kararlarına bakıldığında, ortada yeni bir şey olmadığı görülüyor. Yeni bir şey varsa, o da HDP liderlerinin “yüce gönüllülük” gösterip, dinci-Amerikancı iktidarın başı Tayyip Erdoğan’ı kongreye davet etmeleri idi. Erdoğan’ın kongreyi selamlayan mesajı da bir yenilik sayılabilir belki!

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) 3. Genel Kurulu’nun gerçekleştirilmesinden bir gün sonra, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Olağanüstü Kongresi de toplandı. Haziran isyanından esinlenen, “Bu daha başlangıç” sloganıyla toplanan HDP kongresi, Eş Genel Başkanlığa Ertuğrul Kürkçü ile Sebahat Tuncel’i seçti.

Sermaye istiyor hükümet uyguluyor!

Patronlar, başlarından atmak istedikleri kıdem tazminatı hakkı, esnek üretim modelleri, kiralık işçi uygulaması vb. saldırılar ile daha fazla zenginleşmenin derdindeler. Gün kölelik dayatmalarına karşı “direnişçi” olma zamanıdır. » *sayfa 8*

Bu vahşeti durdurabiliriz!

Sermaye hükümeti AKP’nin saldırılarını hayata geçirmek için en temel dayanaklarından biri olan kolluk gücü, saldırganlığını yeniden vahşet boyutuna taşıyor. » *sayfa 7*

MİB MYK Kasım ayı toplantısı

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Kasım ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıdan yansıyan değerlendirme ve kararlar... » *sayfa 14-15*

Emekçilerin gerçek umudu devrim ve sosyalizmdir

HDP projesine bakıldığında, bunun dört dörtlük bir burjuva reformu projesi olduğu anlaşılıyor. Kuşkusuz ki, bu düzende baskı ve ayrımcılığa maruz kalanların birleşik mücadele yürütmelerinin bir anlamı var. Devrimci olduğunu iddia edenler hariç, bu mücadeleyi kapitalist sistemi yıkacak olan sosyalist devrime bağlı olarak ele almak gibi bir zorunlulukları da bulunmuyor; zaten bu mümkün de değil. Sorun, hal böyleyken, HDP’ye olmadık meziyetler vehmedilmesindedir.

İşçi sınıfı ve emekçiler için, tek bir kurtuluş umudu vardır. O da her tür sömürü, baskı ve ayrımcılığın kaynağı olan burjuvazinin siyasal sınıf iktidarının yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıdır. Bu böyleyse eğer, anti-kapitalist/anti-emperyalist olmayan hiçbir proje veya programın işçi sınıfıyla emekçiler için umut olması mümkün değildir.

HDP “yeni bir umut” mu?

İşçi sınıfı ve emekçiler için, tek bir kurtuluş umudu vardır. O da her tür sömürü, baskı ve ayrımcılığın kaynağı olan burjuvazinin siyasal sınıf iktidarının yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıdır.

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) 3. Genel Kurulu’nun gerçekleştirilmesinden bir gün sonra, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Olağanüstü Kongresi de toplandı. Haziran isyanından esinlenen, “Bu daha başlangıç” sloganıyla toplanan HDP kongresi, Eş Genel Başkanlığa Ertuğrul Kürkçü ile Sebahat Tuncel’i seçti.

HDP kongresi, “Yeni bir umut”, “yeni bir başlangıç”, “yeni bir rönesans” gibi iddialı tanımlara konu edilse de, üç ana başlık altında toplanan kongre kararlarına bakıldığında, ortada yeni bir şey olmadığı görülüyor. Yeni bir şey varsa, o da HDP liderlerinin “yüce gönüllülük” gösterip, dinci-Amerikancı iktidarın başı Tayyip Erdoğan’ı kongreye davet etmeleriydi. Erdoğan’ın, kongreyi selamlayan mesajı da, bir yenilik sayılabilir belki!

Alt kimliklere dayalı ‘renkli bileşim’

Ezilenlerin sesi olacağını vaat eden HDP’de ezilen ve kimliği için mücadele eden Kürtler, Aleviler, Çerkesler, Süryaniler, Ermeniler, Romanlar, Pomaklar, LGBTİ ve diğer oluşumların temsil edildiği belirtildi. Kongrede ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel, cinsel baskı ve ayrımcılığa karşı mücadelenin önemine özellikle vurgu yapılırken, sınıfsal baskı ve sömürden pek söz eden olmadı.

Bütün sömürü, baskı ve ayrımcılığın anası olan sınıfsal baskı ve sömürü geri plana itildiği için, doğal olarak kongrede öne çıkan da, ezilen alt kimlikler sorunu oldu.

Belirleyici olan terminolojiye bakıldığında, “sınıfsız bir toplumda ezilen alt kimlikler” sorununun esas olduğu sanılabilir. Kongre’de utangaçça da olsa emekçilerden, sosyalizmden söz edenler olsa da, belirleyici olan, sınıfsal kavramlardan özenle kaçınılmasıdır.

Deneyimli önderler için bu tercih tesadüf olmasa gerek...

Kapitalist/emperyalizme laf yok

Açıklanan kongre kararlarında üç ana başlık var: Birincisi, yerel seçimler, ikincisi, barış süreci, üçüncüsü, ekoloji...

Bu üç ana başlık altında yer alan iki sayfalık talepler/hedefler listesinde, “Emeğin kurtuluşu için her düzeyde yeniden yapılanma ve örgütlenme”, “İşçi ve emekçilere yönelik saldırı girişimlerine karşı mücadele” ifadeleri de yer alıyor. Ancak kararların toplamına ve ruhuna bakıldığında, bu ifadelerin hem çok silik kaldığı hem sözcüklerin özenle seçildiği hemen göze çarpıyor. Belli ki, metinde sınıflar mücadelesini çağrıştıracak hiçbir ifadeye yer verilmemesi esas alınmıştır.

Söylemde bile anti-kapitalist görünmekten kaçınanlar, doğal ki, Ortadoğu halklarını hedef alan emperyalist saldırganlık ve savaşa dair de tek kelime etmemişlerdir. Oysa daha dün savaşın kara bulutları

bölge halklarının tepesinde dolaşıyordu ve tehlike ortadan kalkmış değil. Emperyalist savaş tehdidi devam etse de, sınıflar mücadelesini “yok hükmünde” sayan bir anlayışın, anti-emperyalist bir tutum alması da beklenemez elbet.

HDP kongresi toplandığında BDP lideri Selahattin Demirtaş ile Van Milletvekili Nazmi Gür, “Yeni Ortadoğu’da Kürt Rolü”nü anlatmak için Washington’da bulunuyorlardı. Kongrenin emperyalist saldırganlığı görmezden gelmesinin bu çakışmayla bir ilgisi var mı? Bilemeyiz.

HDP, CHP ile ittifaka açık

HDP liderlerinin açıklamalarında öne çıkan bazı vurgular, CHP ile ittifaka sıcak baktıklarına işaret ediyor. Tabii bunun için CHP’nin Kürt sorunu konusundaki şoven yaklaşımı terk etmesi veya en azından yumuşatması gerekiyor.

Bu kadarı sermayenin “sol kanadı” olan CHP’nin programında esaslı bir değişiklik gerektirmiyor. En iyi ihtimalle “gerçek sosyal demokrat” çizgiye yaklaşması umulur. Bu yaklaşım ve kimi açıklamalarda öne çıkan başka bazı vurgular, HDP’nin CHP ile birleşme zemini yakalayabilmesi durumunda, AKP’ye karşı burjuva muhalefetin sol kanadının bir parçası olmaya heves ettiği izlenimi veriyor. CHP gibi bir sermaye partisiyle ittifak aramanın sırrı da bu heveste gizli olsa gerek.

Burjuva siyasetçiler HDP’ye sıcak mı bakıyorlar?

Kongre’de konuşan Sırrı Süreyya Önder, HDP’nin egemenleri telaşlandırdığını iddia etti. Ancak Ertuğrul Kürkçü’nün açıklamaları bu iddiayı tam desteklemiyor.

Kongre’de kalp krizi geçiren Kürkçü, hastane izlenimlerini anlatırken, “parlamentoda grubu bulunan MHP dışındaki tüm siyasi partilerden şu ya da bu düzeyde ilgi gösterenler oldu” diyor ve bu yakın ilgiyi HDP ile başlattıkları yeni sürece bağlıyor.

Kürkçü, devamında şu ifadeleri kullanıyor: “Şimdi özellikle hem AKP-cemaat çevresi hem CHP’nin ulusalcı kanadını tedirgin eden bir yürüyüşe başlamış olduğumuzu düşünüyorum. Bu yürüyüşün, Türkiye’de doğru

yolda olduğumuz duygusu kazandırıyor. Tabii mücadele azmimizi de biliyor.” Buna göre CHP’nin “ulusalcı olmayan kanadı”, “HDP’nin kurulmasından ne telaşlı ne de tedirgin. Hatta belki de memnun.

“İsyen devrimciliği değil devletle müzakere”

Bilindiği üzere HDK projesi ve onun devamı olan HDP’nin fikir babası PKK lideri Abdullah Öcalan’dır. Nitekim kongrede alınan kararların tümü de, daha önce Öcalan tarafından şu veya bu vesile ile dile getirilmiş fikirlerdir.

Projenin fikir babası olarak kongreye de mesaj gönderen Öcalan, HDP’ye şu tavsiyeleri veriyor: “71 devrimciliği devlete isyan devrimciliğiydi. 40 yıllık isyandan sonra artık devletle müzakere önemlidir. Zira devrimci mücadeleler, ancak nitelikli bir müzakere süreci ile kalıcı bir insanlık kazanımına dönüşebilir...”

Öcalan, “Devlete (demek oluyor ki, burjuvazinin siyasal sınıf egemenliğine) isyan devrimciliği döneminin kapandığını, artık esas olanın “devletle müzakere” olduğunun altını çiziyor. Görüldüğü kadarıyla HDP saflarında -sosyalist olma iddiasındakiler dahil- buna itiraz eden kimse yok.

Emekçilerin gerçek umudu devrim ve sosyalizmdir

HDP projesine bakıldığında, bunun dört dörtlük bir burjuva reformu projesi olduğu anlaşılıyor. Kuşkusuz ki, bu düzende baskı ve ayrımcılığa maruz kalanların birleşik mücadele yürütmelerinin bir anlamı var. Devrimci olduğunu iddia edenler hariç, bu mücadeleyi kapitalist sistemi yıkacak olan sosyalist devrime bağlı olarak ele almak gibi bir zorunlulukları da bulunmuyor; zaten bu mümkün de değil. Sorun, hal böyleyken, HDP’ye olmadık meziyetler vehmedilmesindedir.

İşçi sınıfı ve emekçiler için, tek bir kurtuluş umudu vardır. O da her tür sömürü, baskı ve ayrımcılığın kaynağı olan burjuvazinin siyasal sınıf iktidarının yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıdır. Bu böyleyse eğer, anti-kapitalist/anti-emperyalist olmayan hiçbir proje veya programın işçi sınıfıyla emekçiler için umut olması mümkün değildir.

Yurtta taşeron, cihanda taşeron!

İsrail, ABD ve NATO ile olan ilişkiler, taşeronların yol açtığı kazalara yapılan uyarılar eşliğinde sürüyor. Türk sermaye devletinin emperyalizme olan tam bağımlılığının üstü şovlarla örtülmek istense de gerçekler ayan beyan ortada.

Geçtiğimiz hafta gündemin üst sıralarında bulunan Hakan Fidan ve dış politikada “eksen kayması” tartışmaları yerini korumaya devam etti. Bununla birlikte Türk sermaye devletinin ABD, NATO ve İsrail ile ilişkilerine dair birçok söz söylendi. “Hakan Fidan İran yanlısı mı?”, “İran yanlısı ise Esad’a neden karşı?”, “El Kaide’nin hamisi mi?” gibi soruların yanında Çin füzeleri de “eksen kayması” tartışmalarında yer tuttu.

Bilindiği gibi gericiliğin şefi Erdoğan, İsrail’e ve emperyalist metropollere “çatmayı” çok seviyor. Çünkü bu söylemlerin çok çeşitli işlevleri bulunuyor. Özellikle burjuva medya, Erdoğan ya da diğer AKP kurmaylarının bahsettiğimiz minvaldeki söylemlerine geniş yer veriyor. Hatırlanacağı gibi Erdoğan birkaç ay öncesine kadar Gazze’ye girecek, ablukayı delecekti. Yahut “mazlum” Suriyeli çetelerin haklarını korumak için zalim BM sistemine çatması, daha eskilere gidersek “one minute” çıkışı gibi. Yani parlatılan bir Müslüman, Türk, “Büyük Doğu”nun sultanı Recep Tayyip Erdoğan ve onun neo(liberal) Osmanlı politikası var.

Bunun yanında Haziran Direnişi, Kürt sorunu vs. birçok konunun altında İsrail, faiz lobileri, BBC, CNN veya Avrupalılar’ın parmağı olduğu yalanları dinci-gerici medyanın köşelerinde kol geziyor. İki türlü de kendi tabanı üzerinde milliyetçi ve dini hassasiyete seslenerek günler kotarıyor, gündemler atlanabiliyor. Aslolan ise işçi ve emekçilerin burjuva medya tarafından yürütülen milliyetçi, dinci bombardıman ile bilinçlerini bulandırmak, böylece ‘yurtta taşeron - cihanda taşeron’luğun devamlılığını sağlamaktır.

Türk-İsrail ilişkileri: Fidan bahane ticaret şahane!

Türk sermaye devletinin ODTÜ’de fidanlara vahşi saldırısı sırasında, “Fidan’ı yedirtmeyiz” açıklamaları yapıyordu. MİT Müsteşarı Hakan Fidan hakkında İsrail ve Amerikan medyasında çıkan iddialar üzerine epeyce söz söylendi. Böylece David Ignatius’un yazısı üzerinden Türkiye’deki MOSSAD çalışmalarının düzeyi hakkında da bilgiler edinmiş olduk. MOSSAD, Mavi Marmara saldırısından sonra dahi çalışmalarını Türkiye’de sürdürüyordu, İran’a yönelik emperyalist-siyonist casusluk üssü olarak Türkiye topraklarını kullanıyordu. Mavi Marmara’nın hesabını sadece şov malzemesi olarak kullanabilen Türk sermaye devleti, kim bilir sineye çektiği İsrail’den hesap sorma düşüncesini belki de MOSSAD ajanlarını İran’a deşifre ederek sormuştu. Ama İran’dan İsrail’e atılacak füzeler için de kalkan olmuş, Kürecik’e radar kurmuştu. Bu yüzden küçük istisnalar dışında ‘ebedi ve stratejik’ Türk-İsrail cephesinin parçalandığını söylemek gerçek dışıdır.

Son dönem İsrail’e giden gazetecilerin söylediğine göre Erdoğan’ın sürekli İsrail’e çatması anlaşılmalıymış. Ancak ona rağmen İsrail eski Dışişleri Bakanı Lieberman’ın da açıkladığı gibi Türk-İsrail ekonomik ilişkileri gözle görülür biçimde arttı.

2009 yılında 2,5 milyar dolar olan ticaret hacmi, 2011 yılında 4,5 milyar dolara çıkıyor ve bu rakam hala geçerliliğini koruyor. Mavi Marmara tazminatları için pazarlıklar süredursun, ekonomik ilişkiler alıp başını gitmiş. O dönem Gazze ve Mavi Marmara bahaneymiş, şimdi de Hakan Fidan! Dahası açıklanmayan askeri faaliyetler, gözlerden sakınılan uçak ve İHA modernizasyonları var. Gazze’ye abluka sürüyor, hastaneler çalışmıyor, ama sermaye devleti Gökusu’nun suyunu İsrail’e taşımayı, Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattını yine İsrail topraklarından geçirmeyi düşünüyor.

Türk-İsrail İş Konseyi üyesi Menaşe Carmon, diplomatik gerginliklerin, siyasi kişilerin geçici olduğunu söylüyor. Milyar dolarlık ticari ilişkilerin yanında İsrail, Türk Hava Kuvvetleri için gelişmiş elektronik sistemler satıyor ve diplomatik alandaki tüm zırvaların ötesinde savaş sanayinde işbirliğinin sürdüğü ifade ediliyor. Son yıllarda Ortadoğu’yu kasıp kavuran gerginlikler yüzünden Türk ticaret gemilerinin İsrail limanlarını tercih ettiği de kamuoyuna yansıyanlar arasında. Geçtiğimiz ay ise Makine Kimya Endüstrisi İsrail’den on binlerce parça tank mühimmatı satın aldı.

Kamuoyunda yer alan birçok değerlendirmede ekonomik ilişkilerdeki bu yükselişin iki ülke arasındaki dargınlığı bitireceği iddia ediliyor. Zaten buna gerek kalmadan ABD Başkanı Obama’da devreye girmiş, Netanyahu’nun Mavi Marmara için özür dilemesini sağlamıştı. Ancak Ankara’daki işbirlikçiler bu adıma “yetmez ama evet” demiş, Gazze’ye yönelik uygulanan ablukanın da kaldırılmasını istemişlerdi. Geçen zamanda Türk devleti Gazze üzerinde söz sahibi olma konumunu dahi yitirdi. Tüm bunlardan önce ise ABD’den gelen baskı sonucunda İsrail’in NATO ile ilişki kurması konusundaki veto kaldırılmış oldu. İsrail ile halklara karşı emperyalist-siyonist savaşta aynı safta yer almanın önünde pek de fazla pürüz kalmadı. Ki bu savaş Suriye halkına yönelik birlikte sürdürülüyor.

Son yaşanan “kriz”, yani Hakan Fidan meselesi ise yine AKP için iyi bir propaganda malzemesi niteliği taşıyor. Bu arada Erdoğan’ın Suriye’ye yönelik Türkiye’nin

istihbaratı, daha önce “one minute” denilen David Ignatius tarafından ‘batılı’ olmadığı, İsrail aleyhine çalıştığı şeklinde yaftalanmış oldu. Böylece AKP kurmaylarına da propaganda fırsatı doğdu. Örneğin Arınc, “bu kadar saldırı varsa istihbaratımız gayet başarılıdır” şeklinde açıklamalar yaptı.

Son noktayı ABD koydu

Gerek istihbarat, gerekse askeri olarak Ankara’daki taşeronlardan asıl istenen füze savunma sisteminin Çin’e verilmemesi oldu. Onun haricinde Hakan Fidan’la hiçbir sorunları olmadığı, aksine onun emperyalizme hizmet için epey çalıştığı ifade edildi. ABD Büyükelçisi Ricciardone, Fidan hakkında ABD basınında yer alan açıklamaların önemsenmemesi, bunların resmi olmadığını söyledi ve “Kendisine mesleki ve kişisel açıdan büyük saygı duyuyorum. En fazla sorumluluk ve hassasiyet gerektiren görevlerden birini yürüten, kendini işine adanmış, sadık ve yetkin bir üst düzey yetkili. Onunla çalışmak bir ayrıcalık ondan çok şey öğreniyorum” diye de ekledi. Daha sonra sözü asıl konuya getiren büyükelçi aslolan sorunun füze ihaleleri meselesi olduğunu söyledi ve ülkesinin bu konuda “kaygı” duyduğunu belirtti.

ABD’nin gerek Washington’dan gerekse de Ankara’daki büyükelçisi yoluyla “kaygı duyduğunu” iletmesi üzerine Türk sermaye devleti hemen füzeler konusunda geri adım atarak, NATO üyesi ülkelerin ihaleye katılan firmalarına tekliflerini yenilemelerini isteyen bir yazı gönderdi. Bu adımdan önce Erdoğan ve Davutoğlu’nun ağızından geri adım atılacağıнын sinyalleri gelmişti.

İsrail, ABD ve NATO ile olan ilişkiler, taşeronların yol açtığı kazalara yapılan uyarılar eşliğinde sürüyor. Türk sermaye devletinin emperyalizme olan tam bağımlılığı ve siyonizme verdiği hizmetlerin üstü şovlarla örtülmek istense de gerçekler ayan beyan ortada. Bu ‘ebedi-stratejik’ ortaklar askeri, ticari faaliyetlerle Suriye’yi, Filistin’i ve Kürdistan’ı yağmalamaya devam ediyorlar.

Uzmanlar uyarıyor:

Marmaray'a binmeyin!

AKP hükümeti insan hayatını tehlikeye atma riskini göze alarak Marmaray'ı “üstün belediyecilik hizmeti”ymiş gibi sunmaktadır.

“Asrın projesi” olarak tanıtımı yapılan Marmaray 29 Ekim’de açıldı. Açılış törenine ise “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganı ve açılışın hemen ertesi günü yaşanan elektrik kesintisi sebebi ile yolcuların tüneli yürüyerek geçmek zorunda kalması damgasını vurdu. Bir yandan da uzmanların Marmaray'ın tamamlanmadan açıldığına ve tehlike saçtığına dair yaptığı açıklamalar ve bunun üzerine yapılan tartışmalar devam ediyor.

Marmaray bir dizi eksiklikle açıldı

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Süleyman Solmaz 8 yıldır Marmaray Projesi’nde çalışan Rıza Behçet Akcan’ın “Marmaray’a sakın binmeyin” dediğini belirtirken, TMMOB Akcan’ın raporuna dayanarak yaptığı açıklamada projenin eksikliklerini şu şekilde sıraladı:

* Tüpler birleştirilerek bu deniz geçişi oluşturulmuştur. Bunlar esnek bir bağlantıyla yapılmıştır. Bu bağlantılarda yırtılma söz konusu olduğunda tünele su dolacaktır. Böyle bir risk olduğunda bu problemi çözecek bir senaryo, bir proje geliştirilmemiş bunun için hiçbir önlem alınmamıştır.

* Emniyet vagonları yoktur.

* Elektronik güvenlik sistemi yoktur. Proje bir bütün olarak dikkate alınmış ve Gebze’den başlayacak Halkalı’da bitecek olan projenin güvenlik sistemi buna göre oluşturulmuştur. Şu anda açılış yapılan hattın kontrol güvenlik merkezi yoktur.

CHP’li milletvekili Umut Oran ise TBMM’ye sunduğu önergede şu soruların cevaplandırılmasını istedi:

* Ulaştırma Bakanı, TCDD Genel Müdürü ve tüm üst düzey bakanlık bürokratlarının da katıldığı otomatik deneme sürüşü sırasında 25 Ekim 2013’te yaşanan bir kaza nedeniyle lokomotiflerden birisinin ıskartaya çıktığı doğru mudur? Raylardaki varile çarpma nedeniyle yaşanan bu kaza nedeniyle Sayın Bakan ve bürokratlarının yarım saat boyunca lokomotifte mahsur kaldığı doğru mudur?

* Marmaray’ın bazı bölümlerinde zeminde çökme olduğu ancak 29 Ekim açılışına yetişmesi için geçici çözümle dolgu yapılarak bu durumun görmezden geldiği doğru mudur?

* Reklamalarda 4 dakikada bir olacağı belirtilen seferlerin, sistem eksikliği nedeniyle 10 dakikada bir ancak yapılacağı doğru mudur?

* “Marmaray Projesinin aslında; Gebze’den Halkalı’ya bir bütün olduğu ve parçalar halinde açılmasının yolcular için hayati tehlike yaratacağı doğru mudur?

* Otomatik Tren Kumanda (ATC) sisteminin projede bu haliyle bulunmaması nedeniyle trenler nerede nasıl hangi hızda ilerlediği bilinemeyeceğinden acil bir durumun varlığı gerek görsel gerek işitsel olarak anında izlenemeyeceği bilgisi doğru mudur?

* Özellikle tüp tünel içinde olmak üzere Anadolu

yakasında 3, Avrupa yakasında ise yaklaşık 11 km olmak üzere toplam 14 km uzunluğundaki tünelde bir trenin arızalanmasının tam bir felaket olacağı, acil durumlar için Söğütlüçeşme ile Zeytinburnu banliyö istasyonlarında konuşlandırılacak Acil Durum Kurtarma Lokomotiflerinin de henüz gelmediği iddiası doğru mudur? Bu lokomotifler gelse bile Avrupa yakası hat boyunda bekletilebileceği istasyon bulunmadığından kurtarma işleminde kullanılamayacağı bilgisi doğru mudur?

Marmaray ile ilgili sorular cevapsız kalıyor

Uzmanların Marmaray ile ilgili yaptığı açıklamalar projenin eksikliklerini ve tehlikeyi işaret ederken AKP hükümeti cephesinden ise hiçbir ciddi açıklama gelmemektedir. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş “*Japon teknolojisi ile gerçekleştirildi. Her türlü ciddiyetle bütün ihtimaller dikkate alındı. Bütün ihtimaller dikkate alınarak hazırlandı, test sürüşleri gayet başarılı*” diyerek projenin tek garantisi olarak Japon teknolojisini göstermektedir.

Yetkililer ağzından, alınan önlemlerle ilgili yapılan açıklama ise Marmaray’ın depreme dayanıklı olduğu, olası bir elektrik kesintisinde rayların hemen yanında tahliye koridorlarının bulunduğu ve 10’a yakın parçadan oluşan tünelin her birinde güvenlik odalarının bulunduğu şeklindedir. Ancak uzmanların işaret ettiği güvenlik sistemi vb. gibi ciddi sorunlara dair tek bir bilimsel açıklama yapılamamaktadır. Rayların yanındaki tahliye koridorlarının denenmesi (!) ise Marmaray’ın açılışının hemen ertesi günü yaşanan elektrik kesintisi sonucu başarılı (!) bir şekilde test edilmiş, pek çok yolcu daha ilk günden mağdur olmuştur.

AKP Marmaray’ı seçim propagandası olarak kullanıyor

AKP hükümeti insan hayatını tehlikeye atma riskini göze alarak Marmaray’ı “üstün belediyecilik hizmeti”ymiş gibi sunmaktadır. Böylece bir yandan da yaklaşan yerel seçimlere yönelik propagandasını gerçekleştirmektedir. Kuşkusuz ki bu projenin bir de “rant” boyutu bulunmaktadır. BTS İstanbul 1 No’lu Şube Yönetim Kurulu Üyesi Ersin Albuz, yapılan demiryollarının gerçek ihtiyaçlar üzerinden değil de rant bakışıyla yapıldığını, Marmaray projesi ile birçok demiryolu arazisinin sermayeye peşkeş çekileceğini belirtmektedir.

Kısacası Marmaray projesi ile AKP hükümeti açık bir şekilde, 2004’te yetersiz altyapı çalışmasına rağmen büyük bir şovla açılış yapılan Ankara-İstanbul hızlı tren hattında yaşanan Pamukova faciasına benzer bir faciaya sebep olabilecek bir projeye imza atıyor. <https://rantey.org>

Bir rant projesi: Marmaray

29 Ekim tarihinde meslek odaları ve uzmanların tüm uyarılarına karşın Marmaray tüp geçidinin açılışı yapıldı.

Hali hazırda tamamlanmamış olan ve birçok noktada riskler barındıran ve bu olası riskler karşısında gerekli önlemlerin alınmadığı bir koşulda seçim yatırımı olarak insanların hayatı riske edilerek Marmaray açıldı.

Marmaray’ın açılmasına ilişkin oluşan tepkilerin başında barındırdığı riskler gelse de bu projeye birlikte bir dizi rant sağlanacak olması da tepkilere konu olmaya devam ediyor. Bu rant alanlarından biri; kalıcı bir kumanda merkezi yerine Üsküdar istasyonunda yapılacak olan kumanda merkezi için maliyete ek olarak 10 milyon Euro civarında bir ödeme yapılmasıdır. Proje tamamlandığında ise bu kumanda merkezi iptal edilerek bir işlev taşımayacaktır. Ayrıca projenin yapımı esnasında parça parça faaliyete koymanın da yüklenici firmalar için ekstra kazançlar sağladığı bizzat projede yer almış uzmanlar tarafından söyleniyor.

Bütün bunlara ek olarak sayılabilecek daha birçok rant projesi Marmarayla birlikte devreye sokulacak.

Haydarpaşa Garı da Marmaray projesi ile birlikte sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor. Tarihi bakımdan önemi olan Haydarpaşa Garı, tamamen rant sağlamak gayesiyle yapılan bu projenin dışında bırakılıyor. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, Haydarpaşa Garı’nın yerine ne yapılacağı sorusuna, “*Hızlı tren ve hatların rehabilitasyonu için bir çalışma başlatıldı. Bu tabii ki mevcut banliyö hatlarını da etkiliyor ve Haydarpaşa, Marmaray’dan sonra gar fonksiyonunu bir miktar yitirmiş oluyor. Artık trenler mevcut Marmaray’ı kullanmak suretiyle kesintisiz geçecekler. Yani bir gar ihtiyacı kalmayacak. İnsanlar istedikleri herhangi bir istasyondan inip binebilecekler*” yanıtını vererek Haydarpaşa’nın işlevsizleştirileceğini açıklamış oldu. Topbaş, konuşmasının devamında Haydarpaşa’nın konaklama alanı olarak da düşünülebileceğini ifade ederek gerçek niyetlerini ortaya dökmüş oldu.

Zira Haydarpaşa gerek bulunduğu konum, gerekse oradaki demiryolu arazisinin büyüklüğü bakımından yıllardır sermayenin iştahını kabartan bir alan. Yıllardır Haydarpaşa Garı’nın otel ve restoran yapılması planları tartışılırken Marmaray’la birlikte gar tamamen işlevsizleştirilerek bu planı hayata geçirmek için ilk adımlar atılmış oldu.

Marmaray projesi gerçek anlamda toplumun ihtiyacını karşılamaktan tamamen uzak bir yaklaşımla hayata geçiriliyor. Hem siyasi kaygılarla tamamlanmadan açılan tüp geçidin ciddi riskler barındırması hem de bunlardan kaynaklı sermayenin büyük rantlar elde etmesi iktidarın buradaki gerçek kaygısını ortaya koymaktadır.

Van'da depremzedelerin açlık grevi sürüyor

Van'da depremzedelerin açlık grevi sürüyor. Depremzedeleri kış şartlarında açlık grevine sürükleyen sorunlar ise devam ediyor. Elektriği ve suyu olmayan prefabriklerde kalan depremzedeler açlık grevi yoluyla seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Kısa bir süre önce Van'ı ziyaret eden AKP şefi depremzedelerin yaşadıkları drama dair tek kelime etmedi. Acıları duygusal bir tonda kullanan, yeri geldiğinde timsah gözyaşları döken AKP şefi Van'a yaptıkları büyük yatırımlara dair yalanlar eşliğinde ziyaretini tamamladı. Konteynerlerde süren sefalet içindeki yaşamı görmemeyi yeğledi.

Depremzedelerin yaraları hala kanıyor

Van depreminin ardından depremzedelerin yaşam mücadelesi sürüyor. Yüzlerce depremzede konteyner kentlerde kalıyor. Anadolu Konteyner Kenti'nde kalan depremzedelerin, iki yıl geçmesine rağmen su ve elektrik gibi en doğal ihtiyaçları karşılanmadı. Yaşam mücadelesi sadece konteynerlerde değil Van'ın her yanında sürüyor. Depremden kurtulanlar için mücadele sürerken, yakınlarını kaybedenlerin hayatları enkaza dönmüş bulunuyor.

BDP'li belediyeler, TMMOB ve ilerici kitle örgütleri depremzedelerin yaralarını sarmak için harekete geçerken AKP iktidarı gelişmeleri elleri böğründe izlemeyi tercih etti. BDP'li belediyeler öncülüğünde TMMOB'un katılımıyla kurulan koordinasyon merkeziyle kent 5 bölgeye ayrıldı. Depremzedelerin yaraları sarılmaya çalışıldı. Belediyenin yardım seferberliğine dahil olan grupların başında ise gençler ve kadınlar geldi.

Kentte kurulan "Gönüllüler Çadırı" gelen yardımları sabaha kadar paketleyerek, depremzedelere ulaştırdı. Birçok ilden gelen gencin gösterdiği dayanışma örneği takdir topladı. Gönüllü gençlerin yardımları kentte yaşam normale dönünceye kadar sürdü. Deprem döneminde BDP'li belediyelerin ve demokratik kitle örgütlerinin yardım faaliyetleri özelde Van Valiliği, genelde ise AKP iktidarı tarafından boşa çıkarılmaya çalışıldı.

Meydana gelen depremlerde başta hastaneler olmak üzere birçok alanda depremzedeler devletten hizmet alamadılar. Depremi üzerinden 2 yıl gibi bir süre geçmesine rağmen depremzedelerin yaşadıkları sorunlar aratarak devam etti. Halen devam eden sorunlar kapitalizmin, sermaye devleti ve AKP iktidarının insanlık ayıbı olarak kayıtlara geçti.

Deprem döneminde dışarıdan depremzedelere yardım yağdı. Yardım için onlarca gönüllü ve sağlıkçı geldi. Ancak yardımların gerçekleştirilmesi için Valilik tarafından bilinçli bir tercihle alan açılmadı. Van Valiliği'nin bu tutumu nedeniyle araçlarla gelen yardım malzemeleri ve insan desteği uzun süre depremzedelerle buluşamadı. Zira yaraları sarılacak olanlar Kürt milliyetindendi ve en iyi Kürt ölü Kürt'tü.

AKP iktidarının depremde yaşamını yitirenlere ilişkin yaptığı resmi açıklamalar yalanlarla doluydu. Bu

açıklamalara göre Van depreminde 644 kişi yaşamını yitirmişti. Ancak yaşamını yitirenlerin sayısı bunun çok üzerindeydi. Çünkü birçok kişi ölen yakınlarını kendi imkanlarıyla defnetmek zorunda kaldığı için devlete bildirmemişti. Bu nedenle, bu ölümlerin hiçbir resmi kayıtlarda yer almamıştı. Yaşamını yitirenlerin yakınları ancak 3-4 ay sonra SES'e başvurarak ölüm raporlarını nasıl alabileceklerini sorabildiler. SES yaptığı açıklamayla depremde yaşamını yitirenlerin sayısının binin üzerinde olduğunu ilan etti.

Van halkı aslında doğanın depremini değil, AKP iktidarının yarattığı depremi yaşadı. Van'ın kış koşulları belli olduğu halde depremzedelerin barınabileceği kış koşullarına uygun çadırlar bile depremzedelerden esirgendi. Dağıtılan çadırların hepsinin yazlık çadır olduğu ortaya çıktı. Van'ın nüfusu 300 binin üzerinde olduğu halde 10 bin çadır dağıtıldı ve kış koşullarında dağıtılan yazlık çadırlarda 5 ile 10 aile bir arada kalmak zorunda bırakıldı.

AKP iktidarı depremzedelere yönelik baskı ve terörde sınır tanımıyor

Yaşanan afet koşullarına ırkçı yaklaşımlar eklendi. Sermaye düzeninin Kürt halkına yönelik düşmanlığı ortalığa saçıldı. Sermaye medyasının ekranlarından Kürt halkına yönelik düşmanlığın göstergesi iğrenç sözler edildi. Van'da depremzedeler büyük acılar yaşarken "Herkes haddini bilecek, yeri geldi mi taş atacaksın, kuş avlar gibi avlayacaksın, sonra yardım isteyeceksin" denilerek Kürt halkına olan düşmanlık kusuldu. Satır aralarında sermaye medyasında "oh olsun" türünden alçakça yaklaşımlar bile sergilenebildi.

Kürt illerinden gelen yardımlara da AKP iktidarı tarafından el konuldu. Yardım taşıyan araçlar uzun ve derin aramalardan sonra yollarına devam edebildiler. AKP iktidarı depremzedelerin eksiklerini gidermek için değil resmen daha çok mağdur etmek için çabalarını yoğunlaştırdı.

Deprem değil kapitalizm öldürür!

Kentler kapitalizmin önemli rant merkezleridir. Deprem tehlikesi ya da dayanıksız binalar, kapitalizmin daha fazla kar anlayışının dolaysız sonucudur. Burjuvalar daha fazla kar için baştan binaları 'bozuk' yapar, bu yolla devasa karlar elde ederler. Depremden sonra ise kar ettiklerini onararak ya da yıkıp yerine burjuvazi için daha gösterişlisini ve sağlamını yaparak karlarına kar katarlar.

Van depremi sermaye düzeninin kendi çıkarları dışında başka hiçbir şey için çaba harcamayacağını gösterdi. Doğal afetler karşısında çözümsüz olduğunu bir defa daha kanıtladı. Bu da doğal diye sunulan afetlerin, aslında doğal olmadığını kaynağının kapitalist düzenin Arşiv: www.kizilbayrak.org

Van'da Erdoğan için depremzedelere polis ablukası

Depremden sonra ikinci kez Van'a giden sermaye hükümeti AKP'nin şefi Erdoğan'ı depremzedeler pankartlarla protesto etti.

Erdoğan'ın gelişi nedeniyle hayata geçirilen "sıkıyönetim" çerçevesinde, 3 lisenin "Öğrencilere 1 dakika" yazılı pankartı açmasına dahi izin verilmedi. Liseli gençler polisler tarafından havaalanından uzaklaştırıldı.

Erdoğan'ın güzergahı üzerinde bulunan Seyrantepe Mahallesi'ndeki Tahir Paşa Konteyner Kenti ve çevresinde de polis ablukası uygulandı. Polis Akrep tipi zırhlı araçlar ve onlarca çevik kuvvet ile depremzedelerin giriş çıkışlarını denetime aldı. Konteyner kentteki sorunlarına dikkat çekmek için dönüşümlü açlık grevine başlayan aileler seslerini duyurmak için yol kenarına pankart asmak istedi. Fakat polis tahammülsüzlüğünü göstererek pankarta dahi izin vermedi.

"7.2'lik depremin mağdurları olarak sıcak yuva istiyoruz!" pankartı ve "Bir Başbakanın vatandaşından haberi olmazsa hiçbir şeyden haberi olmaz!", "Ölüme terk edildik!", "Mağdurlar olarak unutturulduk!" dövizleri açan aileler konteyner kent girişinde beklediler.

Konteyner kentteki depremzedelerden Abdulselam Diler yaşadıkları sorunları şöyle ifade etti: "Sayın Başbakanımız buradaki insanların mağduriyetini dinlemeye gelmişse, başımız gözümüz üzerine gelmiş. Eğer bu insanlara bir el uzatılırsa biz gerçekten de çok mutlu oluruz. Kış koşulları yaklaşıyor. Burada ne elektrik var, ne su var. Çok mağduru. Bir süreden beridir 12'şer saatlik aralıklarla açlık grevi yapıyoruz. Elektriğimizi kestiler. Burada çoğu insanlar hasta. Eğer devlet bir avuç insana bakamıyorsa o zaman bizi başka bir ülkeye göndersinler."

Erdoğan yaptığı konuşmada depremzedelere hiç değinmeyerek onları yok saydı.

MGK toplantısına savaş ve saldırganlık damga vurdu!

MGK toplantısı sermaye devletinin kapsamlı bir yıkım için kollarını sıvadığını gösterirken sınıf ve emekçi kitlelerin devrimci politika ekseninde harekete geçirilmesinin yakıcılığını da ortaya koymaktadır.

Emperyalist efendilerinin Suriye'ye yönelik sürdürdükleri kirli savaşta işbirlikçi rolünü layıkıyla yerine getiren Türk sermaye devleti, pervasızca savunduğu askeri müdahale alternatifinin ertelenmiş olmasından kaynaklı derin bir hoşnutsuzluk içinde çırpınıyor. Lakin sermaye iktidarı yükselttiği savaş çığırkanlığının dozunu düşürmeksizin emperyalist efendilerinin direktiflerine harfiyen uyuyor, onların izlediği taktik politikaya uyum göstererek uşaklık çizgisinden taviz vermiyor. Elbette diğer yandan ABD emperyalizminin bölgedeki tetikçisi olarak onun emrine amade iken kendi gerici hesaplarına uygun adımları atmaktan da geri durmuyor. Tabi ki dış politikadaki saldırgan çizginin ürünü olan pek çok sorunla boğuşmak pahasına.

MGK toplantısı; dış ve iç politikada gündeme gelen karmaşık sorunlara sermaye iktidarının gerici çıkarlarına uygun bir şekilde askeri ve siyasi açıdan bir yön vermek amacına hizmet etmiştir. Öncesinde ifade edildiği gibi toplantıda Suriye ve Mısır'da yaşanan gelişmeler, mülteci sorunu başlıklarına ek olarak sınır güvenliği ve Irak gündemi ele alındı. Tartışılması beklenen ve gündeme alınmış olmasına kesin gözle bakılması gereken 'barış süreci' aldatmacasına ilişkin herhangi bir yorumun bildiriye yansımamış olması önemli bir ayrıntı olarak dikkat çekmektedir.

Bildiriden yansıyan kararlar AKP iktidarının önümüzdeki günlerde dış politikada izleyeceği savaş ve saldırganlık politikasının daha da derinleşeceği biçiminde okunmalıdır. Bu kapsamda MGK toplantısı bu politikanın ürünü olan sorunların ağırlığı altında gerçekleşmiştir. Toplantıdan bildiriye aktarılan sınırlı başlıklar üzerinden sahip olduğumuz bilgiler, dış politikada içine düşülen bataklığa dair önemli kararların alındığını doğrular niteliktedir.

Gerici çetelere lojistik destek için sınır hattını açarak, kamplarda eğiten, silah-askeri mühimmat başta olmak üzere her türlü desteği sağlayan, Ceylanpınar'da, Akçakale'de hastane imkânı dahi sunan, besledikleri dinci çetelerin attığı havan mermileri yüzünden sınırda bölge halklarının ölümle burun buruna yaşamasının tek sorumlusu olan sermaye devletinin sınır hattı güvenliği başlığını ise gerici çıkarları çerçevesinde tartıştığı açıktır. Bildiride bu konu "Suriye'de süregiden çatışma ortamının bölge ve ülkemizin güvenliği açısından oluşturduğu tehditler ve bunlara karşı ülkemizce alınan tedbirler ile ihtilafın sona erdirilmesi için yürütülen uluslararası çabalar gözden geçirilmiştir" ifadeleri ile ele alınmıştır. Emperyalistlere hizmette sınır tanımayan dinci-gerici takımın halkları boğazlama histerisinin ürünü olarak sınırların güvenliği kisvesi arkasına saklanarak Suriye'ye yönelik askeri müdahalenin önünü açmak için çıkardığı savaş tezkeresi ve Türkiye'nin emperyalistlerin bir savaş üssü haline getirilmesi süreci düşünüldüğünde sınırda yaşanan en büyük tehdit Türk sermaye devletinden başkası olamaz. Bu doğrultuda önümüzdeki günlerin ciddi gelişmelere gebe olduğu açıktır.

Suriye'ye yönelik emperyalist kuşatmadan,

mezhepçi-cihatçı katillerin saldırıları yüzünden iç savaştan kaçan ve artık büyük bir insanlık dramı haline gelen yüz binlerce Suriyeli mültecinin büyük metropoller ve sınır kentleri başta olmak üzere ülkenin dört bir yanına sığınması sorunu ise "Ülkemize sığınan Suriyelilerin durumu ve ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla yürütülen çalışmalar incelenmiştir" başlığı ile işlenmiştir. İhtiyaçları karşılananların cihatçı çeteler ve aileleri olduğu, bunun dışında kalan yüz binlerce Suriyeli emekçinin sömürü tezgâhlarında köle gibi ucuz iş gücü olarak pazarlandığı, iş cinayetlerine kurban gittiği, kadınların fuhuşa zorlandığı, Alevilerin kamplardan dinci çetelerin tehdit ve baskısı yüzünden kaçtığı gerçekliği ise Türk sermaye devletinin sorumlusu olduğu bu yıkımın gerçek yüzüdür.

Irak konusu ise bildiride "Irak'ta geline son durum mütalaa edilmiş, artan şiddet ve terör eylemlerinden duyulan endişe dile getirilerek, istikrarın kalıcı bir şekilde tesis edilmesi amacıyla bu ülkeye yönelik desteğimizin sürdürüleceği vurgulanmıştır." biçiminde ele alınmış. Emperyalist işgal politikasının sonucunda bitmek bilmeyen katliamların yaşandığı, patlamaların ardı arkasının kesilmediği Irak'ta ise "istikrarın" yıllardır nasıl inşa edildiği ise ortadadır.

Toplantıda 'Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki siyasi gelişmeler, demokratik geçiş sürecinde bulunan ülkelerde yaşananlar ile bu ülkelerle Türkiye'nin ilişkilerinin de' değerlendirilmiş olduğunu yayınlanan bildiriden öğreniyoruz. Son aylarda Türkiye de dahil olmak üzere Mısır ve Tunus'ta emperyalizmin işbirlikçisi, neoliberal saldırıların icracısı olan dinci-gerici iktidarlara karşı yükselen halk hareketleri AKP iktidarı için tehlike çanlarının çalması anlamına gelmektedir. www.kizilbayrak.org

çizgisindeki Nahda hükümetin ekonomik-sosyal-siyasal saldırıları karşısında Tunus'ta yükselen halk hareketi dinci-gerici iktidarın bölgedeki ortaklıklarının gücünü kırmakta, "İlımlı İslam Projesi"nin sonunun yaklaştığını kanıtlamaktadır. Bu çerçevede AKP iktidarının ihvancı rejimleri desteklemeye devam ederek buradaki baskı ve katliamların altına imza atacağı ise ortadadır.

Gırtlığına kadar savaş ve saldırganlık politikasına batan sermaye iktidarının tüm kurumları ile emperyalist hegomanya savaşının çetinleşmesine uygun bir hazırlık içerisine girdiği biliniyor. Sermaye devletinin içine düştüğü politik açmazlar önümüzdeki günlerde yaşanılacak gelişmelere ilişkin askeri-siyasi hazırlıklarını hızlandırmasına neden olmaktadır. Emperyalist saldırganlıkta öne çıkan Suriye gündemi, derinleşen Kürt sorunu, Tunus'la birlikte büyüyen halk hareketleri ve kızışan emperyalist rekabet vb gelişmeler sermaye devletinin dış politikada içine girdiği açmazı daha da büyötmektedir. MGK toplantısı sermaye devletinin içine düştüğü derin çıkmaza uygun biçimde kapsamlı bir yıkım için kollarını sıvadığını gösterirken sınıf ve emekçi kitlelerin devrimci politika ekseninde harekete geçirilmesinin yakıcılığını da ortaya koymaktadır. Kuşkusuz ki emperyalizmin işbirlikçisi AKP iktidarının savaş politikası işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu iktisadi-sosyal sorunları daha da ağırlaştırmaktadır. Bu nedenle her geçen gün daha da artan toplumsal hoşnutsuzluğa karşı sermaye iktidarı içeride de çok yönlü bir saldırı için kollarını sıvamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin içine girdiğimiz bu yeni döneme hazırlanması ise acil bir sorumluluktur.

Bu vahşeti durdurabiliriz!

Polis şiddeti yeniden gemi aزیا aldı. Sermaye hükümeti AKP'nin saldırılarını hayata geçirmek için en temel dayanaklarından biri olan kolluk gücü yeniden saldırganlığını vahşet boyutuna taşıyor.

Kitlelere yönelik baskı ve şiddetin kesintisiz olarak uygulandığı bir süreçteyiz. Sermaye devleti işlediği tüm cinayetlere, uyguladığı vahşete rağmen kitlelerin sokakları terk etmemesi üzerine bir yandan faşist terörüne devam ederken diğer yandan kendisini gizlemeye yönelik manipülasyonları devreye sokuyor. Düzenin bekçisi polis, saldırganlıkta bir sınırı olmadığını her bir pratiğinde kanıtlıyor.

Haziran Direnişi'nin ardından Tuzluca'yı'daki cami-cemevi projesine karşı yapılan eylemler ve ODTÜ'deki yol yapımına karşı sürdürülen direniş polis terörünün bir adım bile geri atmadan hayata geçirildiğini açıkça gösteriyor. Geçtiğimiz hafta Tuzluca'yı'da ve ODTÜ'deki eylemlere yönelik saldırganlık bunun açık bir yansımasıydı. Tuzluca'yı'da mahalle gençliğinin eylemine saldıran polisin özellikle 7-15 yaş arası küçük çocukları hedef alarak ateş ettiği görüldü. Saldırı sırasında 8 yaşındaki 2 çocuk yaralandı. Çocuklardan biri kafasına gelen plastik mermiyle diğeri ise koluna gelen gaz bombası ile yaralandı.

Aynı günlerde ODTÜ'de yol yapımına karşı direnenlere de polis terör estiriyordu. Gerçekleştirilen eylem için A4 Kapısı'nın önünde buluşmaya dahi izin vermeyen polis, yurtlar bölgesinden yürüyüşle alana gelen öğrencilere TOMA'larla, gaz ve ses bombalarıyla saldırdı.

ODTÜ'deki yol yapımının başından beri benzer polis saldırıları yaşanıyor. Fakat bu saldırıda polisin bir 'mesaj' vermek istediği görülüyor. Öğrencilere orman içinde pusu kuran polis, yoğun gaz ve ses bombasının ardından geri çekilmek zorunda kalan öğrencilere çok sayıda çevik kuvvetle saldırdı. Bu saldırısında öğrencileri linç edercesine darp etti. Polisler, Öğrenci Kolektifleri üyesi Yener Çıracı isimli bir öğrenciyi uzun süre darp ettikten sonra ateşin içine sürüklediler. Çıracı'yı eylemciler ateşin içerisinden çıkardılar. Çıracı'nın sırtında, bacaklarında ve bel bölgesinde ciddi yanıklar oluştu. Doktorlar Çıracı'nın yaraları için 2. dereceden yanık teşhisi koydu. Ayrıca Çıracı'nın kafasına aldığı darbeler nedeniyle 6 dikeş atıldı.

Polis benzer bir vahşeti Haziran Direnişi sürecinde de gerçekleştirmişti. Sarıgazi'de Hakan Yaman isimli servis şoförü iş çıkışı evine dönerken atılan gaz bombası fişegiyle yaralanmıştı. Yere düştüğünde gelen polisler azgınca saldırmış, Yaman bayılıncaya kadar darp etmişlerdi. Hakan Yaman, bayılınca yakındaki ateşe atılmıştı. Yaman gördüğü şiddet sonucu bir gözünü kaybetti. Uzun süre hastanede tedavi görmek zorunda kaldı. Yaman'ı ateşe sürükleyen çevik kuvvet

polisleri video görüntülerine de yansımıştı.

Tüm vahşetine rağmen polis şiddeti sökmeyecek!

Polisin arka arkaya iki saldırıda böyle bir vahşet güdüsü ile hareket etmesi elbette bir tesadüf değil. Haziran Direnişi ile güçlenen toplumsal hareket için iki önemli dinamik olan Tuzluca'yı ve ODTÜ'deki eylemlerin sürmesi tüm ülkeye yayılabilecek yangınlar için bir ilk kıvılcımdır. Sermaye devleti şu ana kadar ateşin yayılmasını engelleyebildi fakat söndüremedi. Bu saldırılarla sadece Tuzluca'yı'daki birkaç çocuk, ODTÜ'deki Yener Çıracı hedef alınmıyor. Eyleme katılan, katılmayan kitleler yeniden korkutulmak, bu korkuyla eylemlerin sönümlenmesi isteniyor.

Haziran Direnişi sürecinde de izlenen bu vahşi saldırganlık artık kendini hiçbir maskenin ardına gizleyemiyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek gibi azılı gericilerin çıkıp "arkadaşları attı" argümanı zerre kadar karşılık bulmadı. Uygulanan vahşetin aleni mesajına karşılık kitleler sokakları terk etmiyor. Saldırının ardından Çıracı'nın annesinin söyledikleri bu açıdan oldukça anlamlıdır. Anne Sultan Çıracı, bu saldırının kendilerini yıldıramayacağını vurgulayarak, *"Oğlum Gezi eylemleri sürecinde bir ay tutuklu kaldı. Ama sanmasınlar ki bu saldırılarla çocuklarımız geri çekilir... Ölmek var, dönmek yok. Ağlayan bir anne değilim. Sonuna kadar çocuğumun arkasındayım"* diyebiliyor. Saldırıların istenen karşılığı bulmamasıysa polis saldırılarını arttırıyor.

Ethem Sarısülük davasının 2. duruşmasında da benzer bir vahşet tablosu hayata geçirilmesi sonucu 1'i ağır 3 kişi yaralandı. Uygulanan vahşete rağmen kitlelerin eylemleri sürdürmesi tüm baskı ve şiddet politikalarının sınırını da göstermektedir.

Bugün kitleler sokağa çıkarken polisin terörünün farkındadır. Bunun için polis şiddeti sokaktaki kitleyi durduramıyor. Zaten polis bundan dolayı esasta sokağa çıkmayan kitleyi durdurmayı amaçlıyor. Faşist polis terörüne karşı mücadele hala çok güçlü örülemediği için bu pervasızlık kendine yaşam alanı bulabiliyor. Bugün sokaklardaki dinamik mücadele ve yerel sorunlara karşı hassasiyet, AKP'nin saldırılarını hayata geçirmesine zemin düzleyen polis şiddetine karşı mücadeleyle birleştirilmelidir. Sermaye devleti, Haziran Direnişi'ni önceleyen 1 Mayıs ve sonrasındaki Taksim eylem yasakları sürecinde de polis şiddetine güvenmiş, toplumu baskı ile durdurabileceklerini düşünmüşlerdi. Fakat patlayan direniş bu saldırganlığı sarsmayı başardı. Bugün polis terörü üzerinden verilme istenen mesajı da aynı kararlık ve dirençle karşılanıyor. www.kizilbayrak.org

Örtülü ödenekte 9 ayda 920 milyon TL harcandı

Örtülü ödenek bütçesinin en yoğun kullanıldığı döneme ulaşıldığı, yıl tamamlanmadan 1 milyar liraya yakın bir meblağın harcandığı ortaya çıktı.

Cumhuriyet gazetesinden Çiğdem Toker'in verdiği bilgilere göre örtülü ödenek bütçesinde devasa harcamalar yapılıyor.

"Hesabı verilmeyen ve denetlenemeyen örtülü ödenek, hükümetlere sınırsız denebilecek bir manevra alanı sunar" diyen Toker'in işaret ettiği gibi, örtülü ödenek tanımı bir dizi alanda kullanılabileceği ifade edilmiş olsa da bugün daha çok baskı ve saldırı aygıtlarına gizli bütçe sunmak için kullanıldığı bilinen bir alandır.

Sermaye hükümeti AKP döneminde diğer kolluk gücü bütçelerinde olduğu gibi örtülü ödenekte de ivmeli yükseliş görüyor. 2005 yılında 156 milyon lira olan örtülü ödenek 2012'de 1.2 milyara ulaştığı ifade ediliyor. Bu yılın 9 aylık harcamasının da 920.5 milyon lira olması bu yıl da 1 milyar seviyesinin geçileceğini gösteriyor.

Öte yandan, yasal düzenlemelerle polise ağır silah dahi alımına zemin hazırlayan devlet, örtülü ödenek ile düzen kolluğunun ihtiyaçlarını sessiz sedasız karşılıyor. Bir yandan "barış", "demokrasi" nutukları atılırken ayrılan bütçelerden savaş aygıtları modernize ediliyor, yeni baskı mekanizmaları oluşturuluyor. Dinleme için ayrılan bütçenin arttırılması da bunun somut uygulamalarından biri oluyor.

Katil polisin avukatı AKP aday adayı!

Ethem Sarısülük'ü katleden polisin avukatı Hüseyin Yelkovan Ankara Altındağ Belediyesi için AKP'nin Belediye Başkan Aday Adaylığı'na başvurdu.

AKP'nin aday adayları arasına giren Hüseyin Yelkovan'ın geçmişte AKP Gençlik Kolları Başkanlığı da yürüttüğü öğrenildi.

Katil polisin aklanması için avukatlığını üstlenen Yelkovan'ın AKP'den aday olması elbette şaşırtıcı değil. Dinci-gerici AKP daha nice eli kanlı katilin avukatlığını üstlenen isimleri partisinde barındırıyor. Özellikle Sivas Katliamı davasında avukatlık yapan isimlerin AKP tarafından nasıl ödüllendirildiği aşikar. Davaya müdahil olan 33 avukat AKP tarafından sistematik olarak görevlendirilerek ödüllendirilmiştir. Bazıları milletvekili olurken, Hayati Yazıcı gibi Devlet Bakanı olma "şanına" nail olmuştur. Katillerin avukatlarından bazıları ise Anadolu Ajansı'nın Yönetim Kurulu'na getirilmişti.

Aynı AKP, Ethem'in katiline sahip çıkarak daha duruşma görülmeden meşru müdafaa olduğunu savunmuş, katil polisin '37 taş ile yaralandığı' senaryosunu sunmuştu.

Yelkovan'ın adaylığının AKP tarafından desteklenmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Zira AKP'nin kirli geçmişi bu konuda bir "şaşkınlık" yaşanmasına müsaade etmemektedir.

Sermaye istiyor, hükümet uyguluyor!

Patronlar, kıdem tazminatı hakkı, esnek üretim modelleri, kiralık işçi uygulaması vb. saldırılar ile daha fazla zenginleşmenin derdindeler.

Sermaye kendi sınıf çıkarları için her zaman uzun ve kısa vadeli programlar yapıyor ve sürekli bunların yaşama geçmesini denetliyor. Özcesi örgütlü hareket ediyor ve işi sağlama alıyor. Patron örgütlenmelerinden biri olan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) böylesi çalışmalarından biri olarak her ay çıkardığı *Ekonomi Bülteni*'nin Ekim sayısında sermaye sınıfının kazançlarını artırmanın, kaygılarını gidermenin yollarına dair değerlendirmeler bulunuyor, hükümete öneriler/direktifler sunuluyor.

Ekonomi Bülteni'ne bakıldığında, dünya ve ülke ekonomisi üzerine ve Ekim ayında açıklanan Orta Vadeli Programa (2014-2016) ve 2014 yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'yle ilgili hükümetin önümüzdeki yıl izleyeceği iktisat politikasına dair değerlendirmeler bulunmakta.

Bültende sermaye cephesinde öne çıkan sorun ve kaygıların arasında işsizlik sorunu da önde geliyor. Deniliyor ki: *"İşgücü piyasasına yönelik yapısal düzenlemeler yapılmadığı takdirde istihdamın artırılamayacağını ve işsizliğin azaltılamayacağını ortaya koyuyor."* Sanılmasın ki bu kaygı işçi ve emekçileri düşündükleri içindir. Patronlar *"Mevcut yapının sürdürülmesi halinde, ülkemiz uzun dönemde yüksek bir sosyal maliyet ile karşı karşıya kalacaktır"* diyerek esasta kaygılarının "sosyal patlama" olduğunu da belirtmiş oluyor.

TİSK verilerine göre, 2013 yılı Temmuz döneminde geçen yılın aynı dönemine oranla işsiz sayısı 363 bin kişi artarak 2 milyon 686 bin kişiye ulaşmıştır. Bunun neticesinde işsizlik oranı 0,9 puanlık artışla % 9,3 düzeyinde bir noktaya gelmiştir. Kentsel alanda işsizlik oranı 1 puanlık artışla %11,4'e yükselirken, kırsal alanda işsizlik 0,7 puan artmış ve %5,2 olmuştur. Bu dönemde işsizlik oranındaki artışta tarım dışı işsizlik oranının 1,1 puan artarak %11,8'e ulaşması önemli etken olmuştur. Temmuz 2013 döneminde genç nüfus olarak tanımlanan 15-24 yaş grubunda işsizlik oranı, genel oranın üzerinde 1,7 puanlık artışla %18 düzeyine kadar tırmanmıştır.

Yine TİSK verilerine göre istihdam edilenlerin sayısı 94 bin kişi azalmış ve 25 milyon 449 bin kişiye gerilemiştir. Bu gerilemenin etkisiyle işsiz sayısı 107 bin kişilik artışla 2 milyon 856 bin kişiye ulaşmıştır. Bu gerçekleştirmeler sonrasında mevsim etkilerinden arındırılmış istihdam oranı 0,3 puan azalışla % 45,7'ye gerilemiştir.

Sermaye istiyor, hükümet uyguluyor!

TİSK, hükümetten beklediği *"işgücü piyasasına yönelik yapısal düzenlemeleri"* önemle hatırlatmaktadır. AKP'nin son dönemde tekrar gündeme getirdiği kıdem tazminatının gaspı, istihdam büroları vb. saldırı yasalarının hızla çıkarılmasını istemektedir. AKP hükümetinin sermayenin beklentilerine göre davrandığını bilen sermaye sınıfı gidişattan hoşnuttur. Deniliyor ki: *"Veriler, 2014 yılında Cumhurbaşkanlığı ve mahalli idareler seçimi olmasına rağmen Hükümetimizin bir seçim ekonomisi izlemeyeceğini göstermektedir. Nitekim seçimlerden*

önceki son yıl olan 2013 yılının Merkezi Yönetim Bütçesi'nin Eylül ayına kadarki gerçekleştirmeleri, maliye politikasının ciddi bir mali disiplin temelinde uygulandığını göstermektedir. OVP ve 2014 yılı bütçesini birlikte değerlendirdiğimizde, hükümetin cari açık veren bir ülkenin olası makroekonomik risklere karşı elindeki en önemli savunma silahının bütçe dengesi olduğunu düşündüğünü göstermektedir." Bütçe dengesinin nasıl sağlandığını ise yoksul yaşamlarımıza bakarak gayet iyi anlayabiliyoruz.

İstihdamın arttırılması ve işsizliğin azaltılması için sermayenin önerileri ise şöyle sıralanmaktadır: *"Bu olumsuz yapılanmayı tersine çevirmek için kısa dönemde ücretler üzerindeki vergi ve prim yükünü azaltmaya yönelik düzenlemelerin yapılması gerekmektedir. Uzun dönemde ise ilk olarak sanayi sektörünün yatırım iklimi iyileştirilmelidir. Ayrıca, orta ve yükseköğretimde eğitimin kalitesi yükseltilmelidir. Eğitimin marjinal maliyetinin sürekli yükseldiği ülkemizde, bu maliyete rağmen gençlerin nitelsiz eğitim almaları, istihdam imkanı zayıf alanlarda eğitilmeleri yerine, araştırma yapma yeteneği kazandırılmış, yaratıcılık gücü yüksek bir eğitim sisteminde geçerek işgücü piyasasına girmeleri, hem istihdam oranını arttıracak, hem de işsizlik oranını düşürecektir. Ancak böyle bir çalışan yapısı ile halen düşük düzeylerde seyreden toplam faktör verimliliği yükseltilebilir."*

Sermaye kendi ihtiyacına uygun genç, yaratıcı işçilerle kâr oranlarını artırmak isterken bu işçilerin hiçbir hakka sahip olmadan emri altında olmasını istemektedir. Ayrıca işsizliğin esas kaynağını da çarpıtmaktadır.

İşsizlik kapitalist sömürü düzeninin doğrudan sonucudur. Patronların kâr hırsı nedeniyle sürekli de artmaktadır. Sürekli kriz içinde olan kapitalistler işçi çıkartarak kâr oranlarını korumayı tercih ediyorlar. Onlara göre işçinin ücreti, sigortası vb. hepten yüküdür. Ancak bunun yaratabileceği sorunlar ve istihdam ihtiyaçları onları haklarından arındırılmış işçi ihtiyacına yöneltiyor. Zaten kayıt dışı çalışan pek çok işçi olması patronların nasıl kârlar elde ettiğini ortaya seriyor. Ancak geline yerde sermaye için daha ideal bir yöntem devreye sokulmak isteniyor. Haklarından yasal olarak tamamıyla arındırılmış köle işçiler, patronları işçinin hakkını vermemek için yaptıkları türlü "Ali Cengiz" oyunlarından kurtaracak.

Patronlar, başlarından atmak istedikleri kıdem tazminatı hakkı, esnek üretim modelleri, kiralık işçi uygulaması vb. saldırılar ile daha fazla zenginleşmenin derdindeler. Sermaye sınıfının, işçi sınıfının örgütlü gücüyle kazandığı haklara el uzatma cüretleri kuşkusuz işçilerin örgütsüzlüğünden aldıkları güven sayesinde. Sendikalaşmanın önündeki çeşitli engeller ve var olanlardaki hâkim bürokratik ve uzlaşmacı çizgi işçi sınıfını sermayenin saldırılarına açık hale getirmektedir. İşçi ve emekçiler bu saldırılara karşı taban örgütlenmelerinde örgütlenmeli, fiili-meşru bir mücadele yolunu seçmelidir. Gün kölelik dayatmalarına karşı "direnişçi" sloganı da kıran bir - <https://rantey.org>

Punto işçileri eylemlerini sürdürüyor

Direnişteki Punto Deri işçileri 26 Ekim'de Nişantaşı'ndaki Punto mağazası önünde eylem yaptılar.

Sloganlarla Punto mağazasına yapılan yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

İşçiler adına konuşan direnişçi Ramazan Aygün, 15-16 yıldır çalıştıkları Punto Deri'nin 2009 yılında taşeron bir şirket kurarak işçileri taşeron şirkete geçirdiklerini anlattı. Patronun işçilerden açık senet alarak yaptığı hukuksuzluktan bahseden Aygün, yaşadıkları baskıları anlattı. On yıl boyunca sadece bir defa senelik izin kullandıklarını söyleyerek 2013 yılı için de senelik izinleri iptal ettiklerini fakat sendikalaşma olduğunu öğrendikten sonra izin paralarını verdiklerini anlattı. Arkasından da işten atma saldırısının başladığını ve 76 gündür direndiklerini belirtti.

Aygün'ün ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaptı. Punto patronunun sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı kurduğunu aktaran Servi, kazanana kadar mücadelenin sürdürüleceğini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Burada yapılan açıklamanın ardından direnişteki Ermenegildo-Zegna işçileri için de Zegna mağazası önüne sloganlarla yüründü. Musa Servi burada yaptığı konuşmada Ermenegildo-Zegna'da 9 işçinin direnişe devam ettiklerini ve işçilerden birinin işe iade davasında sendikal nedenden atıldığının karara bağlandığını söyledi. Konuşmanın ardından eylem bitirildi.

İşçiler eyleme eşleri ve çocuklarıyla katıldılar. DDSB ve BDSP de eyleme katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Capital 500 'ün gölgede bıraktıkları

Türkiye'nin en büyük 500 şirketi, yakaladıkları başarıyı düzenlenen ödül töreniyle kutlamışlardır. Bu şirketlerin başarısı işçi sınıfı ve emekçiler için ise yıkım anlamına gelmektedir.

Artı değer sömürüsü üzerine kurulu kapitalist sistem, doğası gereği acımasız ve yüzsüzdür. Bir kapitalist için sömürü ve kölelik koşullarını başarıyla hayata geçirmek aynı zamanda övünç kaynağıdır. Bu konuda başarı sağlayan sermayedarlar kapitalist dünyanın zirvesinde yer almak için çabalarlar ve kendi aralarında kıyasıya bir rekabet halindedirler.

Bunun nedeni, emek sömürüsü ve köleliğin hiçbir zaman yetmemesidir. Kapitalistlerin başarılarını kutlamak için ise çeşitli basın yayın organları (*Forbes* vb.) oluşturulmuştur. Bu organların temel görevi kapitalist dünyadaki gelişmeleri patronların gözünden anlatmak ve onların “başarılarını” ülkenin “kalkınma ve büyüme” başarısı olarak göstermektir.

Capital dergisinin, geçtiğimiz günlerde duyurduğu ‘Türkiye’nin En Büyük 500 Özel Şirketi Araştırması’ bunun en güncel örneğidir. Her biri devletin sınırsız desteğini arkasına alarak büyüyen Türkiye’nin en büyük 500 şirketi, yakaladıkları başarıyı düzenlenen ödül töreniyle kutlamışlardır. Bu şirketlerin başarısı işçi sınıfı ve emekçiler için ise yıkım anlamına gelmektedir.

Özelleştirilen şirketler zirvede

Liste incelendiğinde dikkat çeken en temel nokta ise, ilk 500 şirket arasında zirveyi paylaşanların 2000’li yılların başından itibaren özelleştirilmesi için düğmeye basılan şirketler olmalarıdır. “Kamu işletmeleri kâr etmiyor”, “Devletin sırtına yük oluyor” türünden sahte gerekçelerle yıllar önce sermayeye peşkeş çekilen bu şirketlerin bugün ulaştıkları düzey dudak uçuklatan cinstendir.

Türkiye’nin en büyük şirketi ödülünü alan ve yıllardır bu türden araştırmalarda birinciliği elden bırakmayan TÜPRAŞ, sahte gerekçelerle özelleştirilen bir şirkettir.

2005’te özelleştirme yağmasına açılan ve yüzde 51 hissesi Koç Holding ve Shell Ortak Girişim Grubu’na verilen TÜPRAŞ, AKP iktidarının şefleri tarafından göstere göstere peşkeş çekilen bir işletmedir. Dönemin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın “*Babalar gibi satarım*” diyerek peşkeş çekileceğini ilan ettiği işletmeler arasında TÜPRAŞ başı çekmiştir. Uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün bulunduğu TÜPRAŞ,

zirvedeki yerini korumasını, petro-kimya gibi kilit bir işkolunda faaliyet yürütmenin yanı sıra son yıllarda artan taşeron işçi çalıştırma politikasına borçludur. Koç Grubu, bu işletmedeki sendikal örgütlülüğü tasfiye etme niyetini yer yer çeşitli saldırılarla göstermektedir.

En büyük şirketler sıralamasında ikinci sırada yer alan Petrol Ofisi de tıpkı TÜPRAŞ gibi özelleştirilmiş bir şirkettir. 1998 yılında başlayan özelleştirme süreci 2002 yılında tamamlanan Petrol Ofisi de “zarar ediyor” yalanıyla peşkeş çekilmiştir.

Listedeki en büyük üçüncü şirketin ise Türk Hava Yolları (THY) olması şaşırtıcı değildir. TÜPRAŞ gibi THY de AKP döneminde özelleştirilmesi hız kazanan şirketlerden biridir. THY’de örgütlü Hava-İş Sendikası’nın yaşadığı grev süreci THY yönetiminin sendikasıyla mücadelelerinin başlangıcı olmuştur. Bu saldırıların son durağı ise havayollarında grev yasağına karşı iş bırakan THY işçilerinden 305’inin işten atılmasıdır. Dünya çapındaki havayolları firmaları arasında üst sıralara tırmanan THY’nin büyümesinin arkasında yatan en büyük etken de budur.

Capital dergisinin ilk 500 listesine baktığımızda ise kârını en çok artıran şirketlerden Borusan Lojistik dikkat çekmektedir. Borusan Lojistik, yakın bir dönemde bünyesinde çalışan işçilerin DİSK/Nakliyat-İş Sendikası’na üye olmaları nedeniyle işçi kıyımına başvuran emek düşmanı bir sermaye grubudur.

En çok kâr eden şirketlerden biri olan Türk Telekom için de benzer bir durum söz konusudur. Kasım 2005’te özelleştirilen ve Oger Telekom’a devredilen Türk Telekom, taşeronlaştırma ve hak gaspları uygulamalarına sıkça imza atan bir şirkettir. Türk Telekom’da yaşanan grev sürecinin çıkış noktası da Telekom işçilerinin mevcut haklarını geriye götürmeyi hedefleyen uygulamalardır.

Cirosunu en çok artıran şirketler arasında başı çeken Sanko Enerji, ülke genelinde doğa ve çevre katliamlarına neden olan HES projelerinde AKP hükümetinin tam desteğini alarak büyümüş bir şirkettir.

Keza aynı listede yer alan Anadolu Grubu’nun kurucusu Kamil Yazıcı’nın “Onur Ödülü”ne layık görülmesi de önemli bir veridir. Sinop Gerze’ye termik santral yapma projesiyle tanıdığımız Anadolu Grubu, Gerze halkının direnişi sonucunda bu projede geri adım atmak zorunda kalmıştır ve iyiden iyiye teşhir olmuştur.

En çok hak gaspının yaşandığı şirketler

En çok ihracat yapan şirketler listesinde TÜPRAŞ’tan sonra gelen Arçelik ve Ford Otosan da metal işkolunda faaliyet gösteren şirketler arasında başı çekmektedir. Binlerce işçinin çalıştığı bu iki dev şirket düşük ücret uygulamaları, taşeronlaştırmanın yanı sıra taşeron sendika Türk Metal ile kurdukları kirli ittifakla tanınmaktadırlar. İşçi kıyımlarının sıkça yaşandığı Ford Otosan ve Arçelik, en çok hak gaspının yaşandığı şirketlerdir. Arçelik’in taşeronlaştırma bir listede

hiç kuşku yok ki başı çekeceklerdir.

Sermaye devleti gerçeği

Özelleştirilen şirketlerin en büyük 500 firma arasında yer alması yıllardır AKP’den aldıkları desteğin ilanıdır. Özelleştirilmelerinin ardından sömürü ve kölelik koşullarının azgınlaştığı bu işletmeler kendi alanlarında tekel konumuna ulaşmışlar ve kapitalist pazar içerisinde hatırı sayılır bir konum elde etmişlerdir. *Capital 500* listesi, AKP’nin sermaye sınıfına sunduğu sınırsız desteğin yanı sıra devletin sermayeyle olan kopmaz bağına da işaret etmektedir. Ödül törenine katılan kapitalistlerin Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan’ın etrafında toplanması tesadüf değildir. AKP iktidarının şefleri, kapitalistlerin sırtını sıvazlayarak yeni vurgunlar için desteklerini göstermişlerdir.

Kamuya ait işletmeler kapitalistlere peşkeş çekilerek devletin sermayenin devleti olduğu tescillenmiştir. Yapılan araştırma ve büyük sükseyle gerçekleştirilen ödül töreni özü itibarıyla kapitalistlerin emek sömürüsündeki başarılarının tebriki ve ödüllendirilmesidir.

Forumlar, THY grevcileriyle buluştu

THY Greviyle Dayanışma Komitesi’nin çağrısını yaptığı ortak forum, 27 Ekim’de THY grev alanında gerçekleştirildi.

“Gezi Direnişi şimdi de forumla hava alanında” şiarıyla yapılan çağrı üzerine birçok forumdan katılım oldu. Bakırköy Çamlık Parkı Forumu “THY işçisi yalnız değildir!” pankartıyla direniş alanına girdi.

Forum, Grup Emeğe Ezgi’nin seslendirdiği marşlarla başladı. Dinletinin ardından, THY işçileri grev sürecine ve yaptıkları eylemlere dair bilgilendirme yaptılar.

Daha sonra birçok kişi söz alarak THY işçilerinin yollarında olduklarını ifade eden, mücadele ve sosyalizm vurgulu konuşmalar gerçekleştirdi.

“Ortak direniş komiteleri kurulsun”

İstanbul’da birçok direnişin yaşandığı, bunların ortaklaşmasının önemli olduğu, ortak direniş komitelerinin kurulması gerektiği ifade edilerek buna önayak olması için somut öneride bulunuldu. Bir sonraki forumun Punto Deri ya da farklı bir direniş alanında yapılması gerektiği ifade edildi. Öneri forum bileşenleri tarafından olumlu karşılanarak destek konuşmaları yapıldı.

Yapılan konuşmaların ardından forum çekilen halaylarla sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çocuk emeği sömürsünde durmak yok, yola devam!

Sermaye hükümeti AKP yaptığı bir yönetmelik değişikliği ile çocuk işçilerin çalıştırılmasına izin verilen alanları genişletti. Böylece neden ve kimin için üç çocuk istendiği bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Doymak bilmez kâr hırslarıyla kapitalistler, en az maliyetle en fazla kâr elde etme amacındadır. Bundan dolayı daha ucuz ve masrafsız olarak gördükleri çocuk emeği özel olarak tercih edilmekte, binlerce çocuk sermayenin çarkları arasında ömür tüketmekte ya da iş cinayetlerinde can vermektedir. Çocuk işçiliğinin önünü almak yerine, sermaye hükümeti AKP yaptığı bir yönetmelik değişikliği ile çocuk işçilerin çalıştırılmasına izin verilen alanları genişletti. Böylece neden ve kimin için üç çocuk istendiği bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın çocuk işçilik için hazırladığı yönetmelik değişikliği *Resmi Gazete*'de yayınlandı. Çocuk ve Genç İşçilerin Çalıştırılma Usul ve Esasları Hakkında Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik'te şöyle deniliyor: *"Mesleki ve teknik eğitim okul ve kurumlarından mezun olan meslek sahibi ve 16 yaşını doldurmuş genç işçiler; sağlığı, güvenliği ve ahlakının tam olarak güvenceye alınması şartıyla bu yönetmeliğin eklerinde belirtilen sınırlamalara bağlı kalmaksızın ihtisas ve mesleklerine uygun işlerde çalıştırılabilirler."*

Böylelikle patronlar çocuk işçi çalıştırma kılıfını yasal yoldan elde etmiş oldular. Zira İş Yasası'nın 72. maddesinde, çocuk işçiler için şunlar denilmektedir: *"Maden ocakları ile kablo döşemesi, kanalizasyon ve tünel inşaatı gibi yeraltında veya su altında çalışılacak işlerde on sekiz yaşını doldurmamış erkek ve her yaştaki kadınların çalıştırılması yasaktır."* Ancak artık yönetmelik değişikliğiyle bu alanlarda da patronlar için yasal kılıf hazır.

Bilindiği gibi 4+4+4 sistemiyle artık çocuklar yasal olarak ortaokuldan sonra çalışabilir hale gelmiştir. Ayrıca meslek liseleriyle birlikte çocuğun çıraklık yaşının indirilmiş olması ve gençlerin çalışmasına ilişkin yönetmeliğin de değiştirilerek "18 yaşına kadar olan çocuklar ağır işlerde çalışamaz" ifadesinin kaldırılması, çocuk işçiliğinin önünü açan uygulamalardır. Hemen arkasından gelen bu yönetmelik değişikliği de AKP'nin, sermayenin istediklerini adım adım nasıl da yerine getirdiğini göstermektedir.

Sermayenin yeni dönem ihtiyaçlarına göre AKP iktidarı döneminde yapılan bu değişikliklerle küçük yaştaki çocuklar temel eğitime teşvik edilmek yerine geleceksizliğe ve köleliğe mahkûm edilmektedir. Küçük yaşlardan itibaren asgari ücretin dahi altında, güvencesiz ve kural dışı koşullarda çalışmaya mahkûm edilen çocuk işçileri daha fazla sömürmenin yasal dayanakları hazırlanmaktadır.

TÜİK'in 2012 yıl sonu verilerine göre, Türkiye'de 893 bin çocuk ekonomik işlerde çalışıyor. Ev işlerinde faaliyette bulunanların sayısının ise 7,5 milyon olduğu ifade ediliyor. Ancak kayıtlara geçmeyen örneklerle birlikte gerçek sayısının daha da fazla olduğu unutulmamalıdır. Sanayide ve özellikle tarımda çocuklar çok daha fazla çalıştırılmaktadır.

Çocuk işçiler, çalışma yaşamında kaybettikleri hayatlarıyla hep gündemdediler. Sadece 2012 yılında 38 çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. 3 maden işçisinin göçük altında hayatını kaybettiği Şırnak'ta, madende çalıştırılan çocuk işçi gerçeği bu vesileyle ortaya çıkmıştı. 14-15 yaşlarında çocuklar, aylık 300

liraya madende çalıştırılıyordu. Yine geçtiğimiz aylarda Adana'da 13 yaşında pres makinesine sıkışarak hayatını kaybeden Ahmet Yıldız'ın ölümü de başka bir çocuk işçi gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Hatırlanacağı gibi 13 yaşındaki çocuk işçi Ahmet Yıldız 14 Mart 2013 tarihinde Adana'da haftalığı 100 TL'ye çalıştığı fabrikada kafası pres makinesine sıkışarak yaşamını kaybetmişti. Mahkeme, patrona verdiği 30 bin lira cezayı bir de 24 taksite bölerek çocuk işçiliğine sermaye sınıfının yaklaşımını zaten göstermekteydi. Ayrıca patronlar çocuk işçiliği yönetmeliğini tartışadursun aynı günlerde Sakarya'da bir çocuk işçi kolunu beton mikserine kaptırıyordu.

Çocuk işçiliğinin önlenmesi, ona ihtiyaç duyan, yoksulluk batağındaki işçi ve emekçi çocuklarına hayatta kalabilmek için çalışmaktan başka bir yol bırakmayan kapitalist sistemden beklenebilecek bir şey değildir. Zira kapitalistler en az maliyetle en fazla kar elde etme mantıkları nedeniyle ucuz ve masrafsız olarak gördükleri çocuk emeğini özel olarak tercih etmekte. Çocuk emeğinin sömürülmesinin ortadan kaldırılmasının yolu, onu sömüren sistemin ortadan kaldırılması ile mümkündür. Esas olarak çocuklar tüm toplumun sorumluluğundadır. Ancak sosyalist bir toplumda çocuklara bu gözle bakılır. Çocukların yetişmesi, eğitimi, üretim sürecine katılması tüm toplumun duyarlılık alanı olarak görülmelidir.

Çocuk işçi sorununa ilişkin olarak, sınıfın devrimci programında yer alan şu önlemler ve talepler için örgütlü mücadele edilmelidir:

**14 yaşından küçük çocukların çalışmasının yasaklanması,*

**14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi,*

**16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü,*

**Ortaçağ'dan kalma bir yarı-feodal uygulama olarak çıraklığın tasfiyesi.*

"CHP sözünü tut!"

Direnişçi BELTAŞ işçileri, CHP Beşiktaş İlçe Binası önünde eylem yaparak, CHP il ve ilçe yöneticilerinin verdikleri sözleri tutmalarını istedi.

BELTAŞ işçileri 26 Ekim günü, "Beşiktaş Belediye Başkanı Toplu İş Sözleşme hakkımızı gasp etti. Sendikasına sahip çıkan işçiyi işten attı. Sendikal haklarımız için direniyoruz!" pankartı açarak sloganlarla eyleme başladı.

Açıklamada, Beşiktaş Belediyesi'ne bağlı BELTAŞ adlı firmada çalıştıkları ve 2 yıl önce DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nda örgütlendikleri, önce kendilerini işten atan sonra işe geri alan ve sendikal hakları tanıyacağını ifade eden CHP yöneticileri ve CHP'li Beşiktaş Belediyesi Başkanı İsmail Ünal'ın sözlerini tutmadığı belirtildi. İş Mahkemesi'nin kararlarını temyiz etmeyeceklerini dile getiren CHP'lilerin, 2 yıl içerisinde 2 ayrı dava açtıkları ve toplu sözleşme yapmadıkları ifade edildi.

Sendikal haklarının tanınması için 3 Ekim'den beri çadır kurarak direnişte olduklarını belirten BELTAŞ işçileri, direnişlerinin 19. gününde işe geri çağrıldıklarını fakat tüm talepleri karşılanana kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirttiler. Direnişlerine katılmamaları için Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı Hikmet Aygün'ün parkları tek tek gezerek işçilerle konuştuğu ve bu duruma karşı çıkan bir işçinin ertesi gün işten atıldığı belirtilerek, sendika şube başkanının işbirlikçi olduğu ifade edildi.

Açıklama tüm talepler kabul edilene kadar direnişinin sürdürüleceği belirtilerek sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sempozyum üzerine...

Taşeron işçilerinin taban örgütlerini kurarak duyarlılık ve kararlılıklarını, sonuç alıcı bir eylem hattına taşıyabilmesi yaşamsal önemdedir.

AKP'nin iktidarda olduğu dönemde işgücü maliyetini düşürmek için taşeronluk, hizmet alımı, fason üretim, müteahhitlik gibi uygulamalar hızla yaygınlaştırıldı. Taşeron işçilerinin sayısı milyonları buldu. Taşeron işçilerinin büyük bölümü, mevcut kanunlardaki haklarını bilmediğinden büyük hak kaybına uğratıldılar.

“Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu” 27 Ekim günü gerçekleştirildi. Sempozyumu yakıcı bir sorun olan taşeron köleliği konusunda işçi sınıfı saflarında asgari bir açıklık sağlanması temelinde planladık. Tabii ki hedefimizi işçi sınıfının taşeronluk köleliğine karşı aydınlatılmasıyla sınırlamadık. Aynı zamanda meclis gündeminde olan taşeronluk yasasının kapsamı konusunda işçileri aydınlatmak ve taşeronluk köleliğine karşı bölgemizdeki mücadele dinamiklerini birleştirmeye ve örgütlenme düzeyini de yükseltmeye çalıştık.

Belirttiğimiz temel amaca bağlı olarak birincisi; taşeronluk köleliğine karşı asgari bir sınıf bilinci yaratmayı, ikincisi; taşeronluk köleliğine karşı sınıfın ileri potansiyelini açığa çıkarmayı ve harekete geçirmeyi, üçüncüsü; Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu içinde öne çıkan sınıf dinamiklerini devrimci sınıf çizgisine kazanmayı hedefledik.

Taşeron çalışan işçiler, işçi sınıfının yoğun sömürüye maruz kalan kesimlerinin başında yer almaktadır. Geçmişte taşeron işçi sayısı azdı. 350 bin olan taşeron işçisi sayısı AKP iktidarı döneminde 1,5 milyona yaklaştı. Sempozyum çalışmamızın bir yanı TİSK ve AKP iktidarının elbirliği ile gündeme getirdiği yeni taşeronluk yasasının niteliğini ortaya koymaktı.

Taşeron işçilerin İş Kanunu'ndan kaynaklanan bazı hakları vardı. Ancak AKP iktidarı sanki bu haklar yokmuş da yapılacak kanun değişiklikleriyle taşeron işçilerine yeni hak verilecekmiş gibi bir hava yaratmak istedi. Oysa tam tersi bir durum söz konusuydu. AKP iktidarı, taşeron işçilerinin birçoğunun kullanamadığı mevcut hakları ortadan kaldırma çabası içinde. AKP iktidarının meclis gündemine taşıdığı taşeronluk yasası alt işverenin üstlendiği işi bölerek bir başka alt işverene vermesine dönük sınırlayıcı hükmü kaldırıyor.

45 günlük bir süreye yayılan sempozyum çalışması içerisinde propaganda ve ajitasyon araçları bakımından belli imkanlarımız vardı. *Kayseri İşçi Bülteni* ve *Karayolu İşçi Bülteni*'nin Eylül ve Ekim sayılarında sempozyum yazıları öne çıktı. Ayrıca Karayolu 6. Bölge işçileri ve Kayseri İşçilerin Birliği Derneği *facebook* sayfalarında da sempozyum çağrısı yükseldi. Taşeron köleliğine karşı yüzlerce el ilanı kullanıldı.

Sempozyuma hazırlık çerçevesinde asıl önemli olan ise özelde taşeron işçilerle genelde sınıfın tüm bölükleriyle biraraya gelmekti. İşçi ve emekçilerle yüz yüze gelmek, onları giderek bir tartışma süreci içerisine sokmaktı. Bunun için fabrikalarda, sanayi havzalarında, bölgedeki birçok merkez ve semtlerde hazırlık toplantıları gerçekleştirildi.

Sempozyumun gündemi son derece günceldi. AKP iktidarı taşeron işçilerinin sorunlarını çözeceğine dair bir yanılsama yaratmak için harekete geçmişti. Taşeronluk yasasını meclise getirmiş ve Ekim ayı içinde

yasalaştırmaktan bahsediyordu. İşçi sınıfı ve emekçiler de taşeronluk yasası hakkında merak içindeydi. Özellikle sayıları 1,5 milyona yaklaşan taşeron işçiler gelişmeleri yakından takip ediyorlardı. Öte yandan gelişmeleri sermaye medyasından izliyorlardı. Bu da sermaye medyası ve iktidarı tarafından verilen vaatlerin işçiler içinde etkili olmasına yol açıyordu. **“Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu Hazırlık Komitesi”** taşeron işçilerin sorunlarını çözeceğini vaat eden yasa tasarısının gerçek niteliğini ortaya sermeyi önemsemi.

Sempozyumun temel hedeflerinden birisi yukarıda altının çizildiği gibi özelde taşeron işçilerin genelde işçi sınıfının tüm bölüklerinin taşeron köleliğine karşı örgütlenmesiydi. Zira örgütlenme demek, düşünce ve politikanın gücünü açığa çıkarmak, amaca ulaşmak üzere her türlü enerji zerresini değerlendirmek, emekçileri bir fikre kazanmak ve o fikirlerin taşıyıcısı haline getirmektir. Eğer politik tutumunuzu başarılı bir örgütlenme faaliyeti ile birleştiremezseniz, sözünüz kendi içerisinde ne kadar anlamlı ve doğru olursa olsun hayata geçme gücü bulamazdı.

Çalışmanın başından itibaren sempozyum hazırlık komitesinin oluşturulmasına ve süreci yönlendirmesine özel önem verdik. Çeşitli işkollarında da sempozyum hazırlık komiteleri oluşturduk. Taşeron köleliğine karşı öfke duyan, hakları ve geleceği konusunda duyarlı olan her enerji zerreciğini sempozyum hazırlık sürecine katmaya çalıştık. Sempozyum hazırlık sürecinde kazandığımız ve duyarlı kıldığımız ilişkilerin katkılarını kendi zeminlerinde örgütlemeyi başarabildik.

Sempozyumun nitelikli olması için çaba harcadık. Tebliğlerde taşeron köleliğinden kurtuluşun kalıcı olması için gerekli olan işçi sınıfının devrimci iktidarıdır anlayışını temel alarak hazırladık. Militan mücadele vurgusunu öne çıkardık. Sempozyuma katılımı da önemsedik. Zira “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Kurultayı”na katılımın yoğun olmasının, aynı zamanda örgütlenme konusunda sağladığı avantajların farkındaydık. Sempozyumda katılım açısından da açık bir başarı bekliyorduk. Bu noktada yanılmadığımızı sempozyum gösterdi.

Taşeron işçileri mücadele kararlılıklarıyla ve sendika ağalarının ayak oyunlarını boşa çıkararak taşeron köleliğine karşı mücadeleyi kazanabilirler. Taşeron işçileri güvencesiz çalışmanın yoğunlaşacağını farkına daha fazla varmaya başladılar. **“Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu”** bu farkındalığın yaratılması yolunda atılmış bir adımdır.

Sempozyumun yarattığı moral güçle taşeronluk köleliğine ve güvencesiz çalışmaya karşı oluşan tepkiyi örgütlemek önümüzdeki dönemde kavranması gereken temel halkadır. Taşeron işçilerinin taban örgütlerini kurarak, komiteleşerek duyarlılık ve kararlılıklarını, sonuç alıcı bir eylem hattına taşıyabilmesi yaşamsal önemdedir. Ancak böylesi dinamik taban örgütleri taşeronluk köleliğine darbe vurabilir. Güvenceli çalışmanın yolunu düzleyebilir. Bu yolda adımları sıklaştırma görevi öncelikle öncü taşeron işçilerinin omuzundadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: [Sempozyum Hazırlık Komitesi](#)

Taşeron işçileri sempozyumda buluştu

Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu, 27 Ekim'de gerçekleştirildi. Sempozyuma 100 kişi katıldı.

Sempozyum, Hazırlık Komitesi Sözcüsü'nün açılış konuşmasıyla başladı. Sözcü, son 11 yılda katlanan taşeron işçi çalıştırma eğilimine dikkat çekti. Taşeronluğun ve tüm sorunların kaynağı olan kapitalizme karşı mücadelede alınacak mesafenin taşeron köleliğinin son bulmasında belirleyici olduğunu belirtti. Taşeron işçilerin hakları ile ilgili olarak meclis gündeminde olan taşeron yasasına değinen sözcü, yasanın tam bir aldatmaca olduğunu belirtti.

Açılış konuşmasının ardından söz alan Kayseri İşçilerin Birliği Derneği Başkanı Hacı Bora Koç, işçilerin birliğini vurgulayarak işçilerin üretimden gelen gücüne dikkat çekti.

“Taşeron işçi çalıştırma eğilimi giderek artıyor”

Karayollarında çalışan bir taşeron işçisi tarafından okunan ilk tebliğde taşeron işçilerinin yaşadığı sorunlar ve yeni yapılmak istenen düzenlemenin bu sorunları ortadan kaldırmak yerine ağırlaştıracağı anlatıldı. İşçilerin yaşadığı sorunların kaynağı olan kapitalizme hizmet eden hükümetlerin sorunu çözemeyeceği, çözümün yolunun işçi sınıfının iktidar mücadelesinden geçtiği belirtilerek tebliğ sonlandırıldı.

Söz işçilerde...

Tebliğin okunmasının ardından söz sempozyuma katılan işçilere bırakıldı. Değişik sektörlerden işçilerin söz aldığı bu bölümde işçiler yaşadığı sorunlar ve bu sorunların kaynağına ilişkin düşüncelerini paylaşarak mücadele edilmesi gerektiğinin altını çizdiler. İşçiler birlik ve dayanışma içerisinde mücadeleyi büyütme kararlılıklarını ifade ettiler.

Sempozyum sonunda, sonuç bildirgesinde taşeron işçilerin talepleri sıralandı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

“Haklarımıza sahip çıkmak için ‘direnişçi’”

Adana Sanayi İşçileri Derneği Başkanı Zemin Demirel ile kölelik yasalarına karşı başlattıkları çalışmalar üzerine konuştuk...

- **Çalışmalarınız hakkında bilgi verebilir misiniz?**

- Bilindiği gibi kıdem tazminatı hakkının gaspı, kiralık işçi uygulamasının yasalaşması ve istihdam paketinde yer alan diğer saldırılarla sermaye sınıfı işçi sınıfına tam bir kölelik dayatmaktadır. Bu saldırılara karşı SİDER olarak “Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım!” şiarıyla bir çalışma başlattık. Başta Organize Sanayi Bölgesi olmak üzere sanayi site ve bölgelerini hedefleyen bir çalışma olacak. Kuşkusuz işçi sınıfının hak ve özgürlükleriyle ilgili taleplerini ancak mücadele ile elde edebileceği bilinciyle, derneğimizin kuruluşundan bu yana bu yönlü çalışmalar yürütülmekteydi. Ayrıca ‘rafa kaldırılmadan’ öncede derneğimiz kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmak için imza kampanyası düzenlemişti. Geline yerde kazanılmış tüm haklara göz dikildiği, tamamen köleliliğin dayatıldığı böylesi bir süreçte işçi sınıfına yönelik çalışmalarımızı daha da yoğun sürdürmek gerekmektedir. Biz de bunun için mücadele ediyoruz.

- **Bu çalışmayı ne gibi araçlarla yürütmeyi düşünüyorsunuz?**

- Saldırıların kapsamıyla ilgili bilinçlendirme ve örgütlenme konusuna öncelik verecek, gerek bildirilerle, gerek afiş, sticker gibi görsel yollarla ya da radyo ve sosyal paylaşım siteleri gibi kanallarla işçi ve emekçilere ulaşacağız. Ayrıca önümüzdeki günlerde bu gündemli bir işçi toplantısı da yapmayı düşünüyoruz. Sermaye devleti elindeki imkanlarıyla ciddi bir manipölasyon yaratabilmekte, hak gasplarını işçiye “iyilik” adıyla sunabilmekte, bilinç bulandırmaktadır. Bu nedenle öncelikle bilinçlendirme çalışmalarına ağırlık vereceğiz.

- **DİSK geçtiğimiz günlerde benzeri bir çalışma başlattı. Ne düşünüyorsunuz?**

- Son saldırılarla birlikte gelen kölelik dayatmalarına karşı “diren işçi” vurgusunu biz de sahipleniyoruz. Ancak DİSK’in açıkladığı program, sonuç alıcı bir eylem programı değil. Zira böylesi çalışmalar sendikalı olsun ya da olmasın fabrikalarda

taban örgütlenmelerinin önünü açmalı ve eylemli süreçlerle beslenmelidir. İşçi sınıfı tarihi göstermektedir ki hak gasplarını durdurmanın ve yeni haklar elde etmenin yolu fiili-meşru mücadeleden geçmektedir. Bu nedenle taban örgütlenmelerinin önemi ayrıca öne çıkmaktadır. Dolayısıyla “Genel grev, genel direniş” perspektifiyle hareket edilerek, ülke genelinde sendika ve konfederasyon düzeyinde yapılacak çalışmalarla sonuç alıcı adımlar atılabilir.

Oysa kıdem tazminatını tartışmayacaklarını, kazanılmış bu hakkın gasp edilmesinin grev nedeni olduğunu söyleyen sendikalar tamamen sessizliğe bürünmüş durumda. Sendikalara egemen olan bürokratik zihniyetin böylesi bir derdi olmadığı ortada. DİSK ise, daha önceki pratiklerine bakıldığında da görülecektir, adeta göstermelik bir adım atmıştır. Bugünlere kadar işçi sınıfına yönelik diğer hak gaspları karşısında yaptığı gibi diğer konfederasyonların eylemsizliğini de bahane ederek “biz yaptık, denedik olmadı” dememelidir. Tabii burada görev gerek DİSK gerekse diğer konfederasyonlardaki öncü işçilere düşmektedir. Bizler de taban iradesinin açığa çıkması ve örgütlenmesi için çalışmalarımıza bulunduğumuz alanda yüküneceğiz.

- **Son olarak ne söylemek istersiniz?**

- Sermaye sınıfının kapsamlı saldırılarıyla yüz yüzeyiz. Bu saldırılara işçi sınıfı ve emekçiler olarak biz de kapsamlı bir şekilde, birleşik mücadele ile yanıt vermeliyiz. Tüm çalışmalarımız, çabamız bu yönlü. Buradan başta Adana’dakiler olmak üzere tüm işçi kardeşlerimize örgütlenme çağrımız var. Ancak örgütlü bir şekilde hareket edersek kazanabiliriz. Ve zafer sokakta kazanılır. Haziran Direnişi önemli deneyimler bıraktı. Bu deneyimleri daha ileriye taşıyabilmek, sanayi havzalarında “direnişçi” olmak gereklidir. Özetleyecek olursak; kıdem tazminatının gaspına, kiralık işçi uygulamalarına, yaşamımızın köleştirilmesine karşı haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için “direnişçi” diyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi www.kizilbayrak.org.tr Adana

Ücretli köleliğe karşı mücadeleye!

Sınıf devrimcileri Ankara ve Adana’da kıdem tazminatının gasp edilmesine, Ulusal İstihdam Yasası’na karşı mücadeleyi örgütleyiyorlar.

Ankara’da sınıf devrimcileri OSTİM ve Batıkent’te işçi ve emekçilere kölelik koşullarını dayatan Ulusal İstihdam Yasası’nı teşhir eden faaliyet yürütmeye devam ediyorlar. Sınıf devrimcileri, OSTİM ve Batıkent’te yoğun bir teşhir çalışması yürüterek işçi-emekçilere yönelik saldırı yasalarına karşı örgütlü mücadele yürütmeye çağırıyorlar. Aynı zamanda Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun 3 Kasım’da Batıkent’te gerçekleştireceği UİS konulu söyleşiye çağrı yaptılar.

Sınıf devrimcileri 28 Ekim sabahı, söyleşiye çağrı yapan BDSP imzalı bildirileri OSTİM’de işçilerin kahvaltı yaptıkları pastaneleri dolaşarak dağıttılar. Pastaneler dolaşıldıktan sonra işçilerin yoğun olarak kullandığı geçiş güzergahlarında bildiri dağıtımına devam edildi. Öğle arasında da lokantalar ve atölyeler dolaşarak bildiri dağıtımı yapıldı. Dağıtımlarda işçilerle işyerlerinde karşılaştıkları sorunlar ve gündemdeki İstihdam Yasası üzerine sohbetler edildi.

28 ve 29 Ekim tarihlerinde akşam iş çıkış saatlerinde Batıkent metro çıkışında istihdam yasasına karşı yapılan ajitasyon konuşmalarıyla Kızıl Bayrak gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Sınıf devrimcileri 30 Ekim sabahı da OSTİM işçilerine seslemeyi sürdürdüler. OSTİM Metro çıkışında söyleşi çağrılarının da bulunduğu bildirilerin dağıtımını gerçekleştiren sınıf devrimcileri, öğle arasında da işçilerin yemek yediği lokantaları dolaşarak bildiri dağıtımına devam ettiler. Akşam iş çıkış saatinde ise Batıkent Metro çıkışında bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Adana Sanayi İşçileri Derneği’nin başlattığı çalışmalar yoğunlaşarak devam ediyor. Kölelik yasalarına karşı “direnişçi” olma çağrısı 30 Ekim günü Organize Sanayi Bölgesi’ne taşındı. OSB dışında da, Adana’nın belirli fabrika ve atölyelerinin bulundukları güzergâhlarda; “direnişçi! Kıdem tazminatı gasp ediliyor, kiralık işçi uygulaması geliyor, kölelik yasalaşıyor! Haklarına ve geleceğine sahip çık!” şiarlı pullamaları yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara-Adana

Sincan'da işçiler birliğini güçlendiriyor!

Sincan İşçi Birliği, “İş Hukuku” konulu panel düzenledi.

Sincan İşçi Birliği, 26 Ekim'de Çağdaş Hukukçular Derneği Çalışma Yaşamı Komisyonu üyesi Avukat Zeycan Balcı Şimşek'in katılımıyla iş hukuku konulu bir etkinlik gerçekleştirdi. Toplantı Sincan İşçi Birliği adına yapılan konuşmayla başladı.

Sincan'da işçiler dayanışma ve mücadele için birleşiyor!

Birlik temsilcisi, Sincan bölgesinde işçilerin birliğini ve dayanışmasını oluşturabilmek için yola çıktıklarını ifade etti. İşçilerin sendikası, iş güvencesinden yoksun, düşük ücretlerde ve kötü koşullarda çalıştıklarını vurguladı. Çalışma yaşamının düzeltilmesi için işçilerin birlikte mücadele etmeleri gerekliliğine dikkat çekti. Çalışma koşullarının değiştirilmesinin tek tek bireysel çabalarla değil, dayanışma içinde örgütlenmekle mümkün olduğuna vurgu yapan Sincan İşçi Birliği temsilcisi sözü Avukat Zeycan Balcı Şimşek'e bıraktı.

“Gerçek kazanım davalarda değil, fiili mücadelede!”

Avukat Şimşek konuşmasına kapitalizmin Türkiye'deki gelişimini kısaca özetleyerek başladı. Ülkede değişen üretim biçimlerini-modellerini ve bunun sosyal yaşama etkilerini anlatan Şimşek, kapitalizmin her kriz ve bunalım döneminde üretim ve çalışma biçimlerinin patronlar lehine değişikliğe uğradığını ve yapılan her bir değişiklikle çalışma yaşamının daha da ağırlaştığını vurguladı. Esnek

HAKLARIMIZI BİLİYOR MUYUZ

- * Yasalardan doğan haklarımız neler?
- * Bu hakları nasıl kullanabiliriz?
- * Yasal haklarımızı çoğaltmak için neler yapmalıyız?

çalışma dayatmalarıyla bu saldırının daha da ağırlaştığını belirten Şimşek, ÜİS kapsamında bölgesel asgari ücret, geçici işçi çalıştırma, özel istihdam büroları konularıyla ilgili bilgilendirmelerde bulundu.

Şimşek, iş yaşamında karşılaşılan hukuksuzluklar için dava açmanın, hukuka başvurma'nın önemli olduğunu, ancak gerçek kazanımın davalarla değil, fiili mücadele ile yaratıldığını vurguladı. Şimşek, bu konuyla ilgili olarak pek çok işçi direnişinden örnekler verdi. İşçilerin kararlılıkla mücadeleyi sürdürdüklerinde davalara gerek kalmadan sorunların çözülebileceğini aktardı. Şimşek'in sunumunun ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

Toplantıya katılan işçiler genelde ücret sorunu üzerinden problemler yaşadıklarını belirterek, sorunlarını paylaştılar. Canlı bir atmosferde geçen toplantı Sincan İşçi Birliği'nin yaptığı birliği güçlendirme çağrısıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak /Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşçi Okulu sona erdi!

Ankara'da Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun düzenlediği İşçi Okulu, 27 Ekim'deki 3. oturumda yapılan seminerle tamamlandı.

İşçi Okulu'nun son oturumunda, “Haziran Direnişi ve işçi sınıfı” ve “Sosyalizm ve işçi sınıfı” başlıklarına dair sunumlar gerçekleştirildi.

İlk sunumda, Haziran Direnişi'ni yaratan tarihsel koşullar ele alındı. Dünya ölçeğinde '90'lardan bu yana emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü sorunlarının ürünü olarak ortaya çıkan sosyal sorunlar ve kitle hareketleri anlatıldı. Türkiye'de Haziran Direnişi'nin ise dünya ölçeğinde yaşanan sosyal hareketliliğin bir parçası olduğu vurgulandı. 12 Eylül'den itibaren günümüze kadar iktisadi-sosyal sorunlar ve dinamikler ele alındı. Güncel planda Haziran Direnişi'ne ilişkin yapılan tartışmalarda direnişin bileşeni, önderliği vb. üzerine düşünceler ifade edildi. Haziran Direnişi'nin gösterdikleri ışığında işçi sınıfı içinde örgütlenmenin önemine dikkat çekildi. Sunumun ardından Haziran Direnişi ve sınıfı örgütlenme ekseninden güncel gelişmelere (Tuzluca'yı cami-cemevi yapımı, ODTÜ'deki yol çalışması) dair tartışmalarla sunum devam etti.

“Sosyalizm ve işçi sınıfı” sunumuna ise “Nasıl bir dünya istiyoruz?” sorusu ile başlandı. Komünist toplum üzerine değinmelerin ardından kapitalist sistemin çözümsüzlüğü, sosyalizmin kaçınılmazlığı, sosyalist iktidar mücadelesinde işçi sınıfı, parti ve devrim ilişkisi, proletarya diktatörlüğünde üretim, bölüşüm ve yönetim ilişkileri ele alındı. Sosyalizmin tarihsel deneyimlerinden çıkartılan sonuçların da ele alındığı sunumda, işçi sınıfını sosyalizme kazanmanın ve sınıf içinde sosyalist propagandanın önemi vurgulandı. Sunumun ardından ise, devrim ve iktidar sorunu, sosyalizmin zorunluluğu, işçi sınıfının tarihsel misyonu üzerine tartışmalar yapıldı.

Sunumların bitmesinin ardından katılan güçler ile İşçi Okulu üzerine tartışma yapıldı. Eksikliklerine rağmen İşçi Okulu'nun işlevsel yanına dair vurgular yapıldı. Benzer eğitici toplantıların sürmesi ihtiyacı dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

38 Gezi tutsağının bulunduğu İzmir'de, merkezi güzergahlar, sınıf devrimcilerinin yaptığı “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” ve “Faşist polis terörüne karşı direnişe!” şiarlı afişlerle donatıldı.

Bayraklı, Soğukkuyu, Altınyol güzergahı, Naldöken ve Çiğli'de yaygınca yapılan afişler, emekçiler tarafından da ilgiyle karşılandı.

Kayseri İşçi Bülteni Ekim sayısı 25 Ekim sabahı işe gidiş saatlerinde işçilere ulaştırıldı. Kayseri'nin merkezi işçi servis güzergahları olan Eskişehir Bağları ve Belsin'de yaklaşık 900 adet Kayseri İşçi Bülteni kullanıldı.

İşçilerden bazıları bülten dağıtımına da katıldı. Kimisi bülteni servis aracında bulunan arkadaşına taşıdı, kimisi fabrikasına götürdü.

Kızıl Bayrak / İzmir-Kayseri

MİB MYK Kasım Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Kasım ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Kasım ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu konu başlıklarından oluşturuldu:

- **ODTÜ ve artan siyasal saldırılar**
- **Kıdem ve sosyal saldırı programı**
- **İşkolundaki gelişmeler**
- **Bülten**

Bu başlıklar üzerinde yapılan değerlendirmeler ve varılan kararları aşağıda özetleyelim.

- ODTÜ ve artan siyasal saldırılar üzerine

Bu başlık altında gelişmeleri değerlendiren MYK, sermaye iktidarının bir gece yarısı operasyonu ile ODTÜ ormanına iş makineleri ve polis ordularıyla girerek yaptığı kırım ve bu kırıma karşı direnenlere yönelik yaptığı zulmü protesto etmektedir.

ODTÜ'deki bu saldırganlığın nedenleri son derece açıktır. Öncelikle ODTÜ'nün baş eğmeyen devrimci ruhu hedef alınmıştır. İş makineleri, polis orduları ve yalan makinası medyalarıyla planlı bir biçimde bu hedef için davranmışlardır. İkinci olarak Gezi sürecinde yaşadıkları siyasal ve moral yenilginin rövanşını almak istemişlerdir. Bunun için ne yasa, ne mahkeme kararı, ne de ahlak tanımışlardır.

Tüm bu gelişmeler de gösteriyor ki, faşist bir düzende yaşıyoruz. Bu düzende orman kanunları sürüyor. Siyasal iktidarı elinde bulunduranlar zorbalıkla

yönetmeye çalışıyor. Bunun için böyle bir düzende ayakta kalmanın, haklarına sahip çıkmanın tek yolu örgütlenmekten, meşru-militan mücadeleden geçiyor. ODTÜ'de olup bitenler, bu gerçeğin altını bir kez daha çizmiştir.

MYK, ayrıca işçi sınıfının ve onun örgütlü güçlerinin ODTÜ gibi toplumsal siyasal süreçlerde taraf olması gerektiğine inanmaktadır. Çünkü ODTÜ işçi sınıfının yaşam ve gelecek mücadelesinden bağımsız değildir. ODTÜ'ye karşı bu hoyratlığı yapanlar işçi sınıfının da canına okumaktadırlar.

MYK, bu düşüncelerle ODTÜ direnişini selamlamakta, direnen ODTÜ'nün yanında olduğunu ilan etmektedir.

- Kıdem ve sosyal yıkım saldırıları üzerine

1- Topluma karşı baskı ve zorbalıkta sınır tanımayanlar, işçi sınıfının haklarına karşı da topyekûn bir saldırı planı üzerinde çalışıyorlar. Bu plan içerisinde kıdem tazminatının gaspı da var, özel istihdam büroları da var, esnek çalışma da var. İşçi sınıfını tümünden köleleştirecek ve onu dipsiz bir sömürü cehenneminin ortasına atacak olan bu saldırıları önümüzdeki günlerde hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bu bakımdan da olup bitenlerin ODTÜ'deki hoyratlıktan geri kalır yanı da yoktur.

Öyle ki, www.disk.org.tr adresinde bir kararname yayınladı.

“müzakere” ve “mutakabat” oyunu oynadılar, kendilerinden emin görünüyordular ki, onlara göre “anlaşma tamamıdır sorun ambalajlama sorunuydu.” Ama baktılar ki bu bürokrat takımının bu gaspların altına imza atacak takati yok. Hepsinin işçinin öfkesinin altında kalmaktan korkuyor. Bunun üzerine “uzlaşma olmazsa başka bahara kalır” diyenler, mecburen uzlaşma çıkmayınca “hiç kimsenin istediği gibi olmayacak yasaları meclisten geçireceğiz” demeye başladılar. Bunun ne demek olduğu malum. Hükümet ve sermaye tarafından alınan gasp kararları, mecliste göstermelik oylamalarla hayata geçirilecek. Meclis örtüsü altında milyonlarca işçinin iradesi hiçe sayılarak haklarımız ve geleceğimiz bir oldu-bitti ile karartılacak.

2- MYK, “geliyorum” diyen bu büyük saldırıya karşı mücadelenin acil ve ertelenemez bir zorunluluk olduğunu bildirmektedir. Aksi halde geçtiğimiz yıl sendikalar ve TİS yasasında olanların başımıza gelmesi kaçınılmazdır. Şu an DİSK yönetiminin sınırlı ve son derece yetersiz görünen eylem programı, Türk-İş cephesinden boş sözler ile bekleme bir tutum görüyoruz. Hükümetin basit bir uydusu gibi hareket eden Hak-İş ise zaten bu saldırı programını desteklemektedir.

Sendika bürokratlarına kalsa haklarımızı altın tepside sermayeye sunacaklar, ama biz teslim olmamalı, buna izin vermemeliyiz. Bunun için bu bürokrat takımını sorumluluk üstlenmeye, geliyorum diyen saldırı programına karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele programı hazırlamaya ve hayata geçirmeye zorlamalıyız. Zorlamalı, buna rağmen harekete geçmedikleri durumda da onlardan hesap sormalıyız. Dahası vakit yitirmeden mücadele inisiyatifini elimize almalı, eyleme geçmeliyiz.

3- MYK, mücadelenin örgütlenmesi bakımından önümüzde duran üç engelin varlığına dikkat çekmektedir. Bunlardan birincisi pazarlıkçılıktır. Yaşamsal haklarımızı tartışmaya açan, kölelik yasalarını meşru kılan bu türden pazarlıkçı yaklaşımlarla uzlaşmamalı, bu yaklaşımın temsilcilerini etkisizleştirmeli, saflarımızdan uzaklaştırmalıyız. Çünkü her türlü pazarlıkçılık kaybetmenin yolunu açacaktır. İkincisi teslimiyetçi düşünce ve ruh halidir. Saldırı planlarını sineye çeken ve herhangi bir mücadele düşüncesini dahi aklına getirmeyen bu tutumu saflarımızdan söküp atmamızdır. Üçüncüsü cehalet ve kafa karışıklığıdır. Öyle ki saldırının mahiyeti ve sonuçları hakkında saflarımızda yer yer ciddi bir kafa karışıklığı yaşanmaktadır.

Bu engeller kuşkusuz sermaye, hükümet ve sendika ağaları tarafından bilinçli bir biçimde karşımıza dikilmektedir. Çünkü başarmaları tüm bunlara bağlıdır. Biz ise enerjik bir çabayla bu engelleri yıkmak zorundayız.

4. MYK, bu düşüncelerle MİB'in üzerine düşen görevlerin altını çizmiş, bazı somut planlamalar yapmıştır. İmza standları, bildiri, duvar gazeteleri,

söyleşiler ve fabrika toplantıları, eylemli tutumu geliştirmek ve yapılan eylemlere sınıfın kitlesel katılımını sağlamak, bu çerçevede tanımlanan işler olmuştur.

- İşkolundaki gelişmeler

MYK işkolundaki gelişmeleri farklı yönleriyle ve yerellerden gelen bilgiler ışığında değerlendirmiştir.

1- İşkolunda MESS-Türk Metal cephesinden kendileri için işkolunu dikensiz gül bahçesine çevirebilmek amacıyla enerjik bir yüklenme görülmektedir. Bu amaçla yoğun bir örgütlenme çalışması yapmakta, özellikle de Birleşik Metal ve Çelik-İş'in örgütlülüklerine saldırmaktadır. Mevcut durumda bu bakımdan ciddi kazanımlar elde ettikleri de görülmektedir. Belirtmek gerekir ki MESS-Türk Metal bu gücünü, büyük ölçüde geçtiğimiz dönem TİS sürecinin özellikle Birleşik Metal cephesinde ortaya çıkardığı moral çöküntüden almaktadır. Zira Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin altına imza atılmasının ardından Birleşik Metal saflarında büyük bir moral bozukluğu ve enerji kaybı ortaya çıkmıştır. Bu arada Bosch, Dinex, Arobus gibi örnekler de bu tabloyu daha da ağırlaştırmıştır. Başarma umudunu ve özgüvenini yaralayan bu örnekler Birleşik Metal'in örgütlülüğünün altını oymaktadır. Bu koşullarda geriye çekilme de sadece düşmanın işini kolaylaştırmakta, iştahını azdırmaktadır.

Dolayısıyla işkolunda metal işçisinin bugün en önemli sorunu bu gidişi durdurabilmektir. İleri-öncü metal işçilerinin mücadele direncini, inancını ve azmini arttıracak onları birbirlerine kenetleyecek bir müdahaleyi gerçekleştirmektir. Ama bu boş laflarla, hamasi nutuklarla başarılamaz. Yapılması gereken öncelikle varılan bu durumun nedenleriyle, bu nedenlerin başında gelen icazetçi-yasalcı sendikacılık anlayışıyla hesaplaşmaktır. Bu ise tabandan ileri ve öncü metal işçilerinin yan yana gelmesi ve inisiyatifleri ellerine alması ölçüsünde gerçekleşebilecektir. Aksi halde Bosch'ta olduğu gibi büyük olanakların tüketilmesi kaçınılmazdır.

Kuşkusuz ki tüm bu yapılacaklar önümüzdeki dönem MESS grup TİS sürecini kazanmak için bugünden yapılmış en doğru hazırlık olacaktır. Aksi halde Türk Metal çetesine ve bu gidişe karşı metal fabrikalarındaki büyük öfke bir kez daha açığa çıkamadan ve doğru kanallara akma olanağı bulamadan heba olup gidecektir.

MYK, bu düşüncelerle başta Birleşik Metal saflarındakiler olmak üzere tüm ilerici ve öncü metal işçilerini sorumluluk almaya çağırılmaktadır.

2- Sürmekte olan Fenîş direnişî üzerine de değerlendirmelerde bulunan MYK, bu direnişin kazanması için bu aşamada özellikle eylemli sınıf dayanışması ile sermaye iktidarını hedef alan bir siyasallaşmayı zorunlu görmektedir. Tüm bu bakımlardan atılacak adımlarla direniş hem taze ve güçlü bir soluk edinecek, hem de kazanmanın yolunu açabilecektir. MYK, direnişe yapılacak müdahalenin bu çerçevede gerçekleştirilmesi için yapılacaklar üzerinde bazı sonuçlar çıkarmıştır.

- Bülten

Toplantıda bültenin yeni sayısı, Kasım ayı başında çıkacak biçimde planlanmıştır. Tüm bileşenlerin en kısa sürede katkılarını iletmeleri gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliğı
Merkezi Yürütme Kurulu

31 Ekim 2013

Metal İşçileri Birliğı'nden Fenîş işçilerine...

Kazanmak için ne yapmalı?

Fenîş işçisi arkadaşlar!

Haftalardır haklarınız için onurlu bir direnişinizi sürdürüyorsunuz. Fabrika işgalinin yanısıra, Taksim'e çıktınız, Aloğlu'nun kapısına dayandınız, E-5'i trafiğe kapattınız ve daha pek çok yola başvurdunuz. Fakat siz de görüyorsunuz ki bu kadarı kazanmaya yetmedi. Bu aşamada kazanmak için yeni şeyler yapmak gerekiyor. Metal İşçileri Birliğı olarak bu konuda düşüncelerimizi sizlere iletmek istiyoruz.

Düşüncemiz odur ki, kazanmanız için esas olarak iki şeye ihtiyacınız var.

Bir: Eylemli sınıf dayanışması için sendikalarınızın kapısına dayanmalısınız!

Elbette direnişinize pekçok fabrikadan işçiler ve ilerici, devrimci tarafından destek geldi. Ama bu destekler ne kadar anlamlı olursa olsun, asla kendi zeminlerinden direnişinizi büyütecek ve sınıf düşmanlarınızı yere serebilecek eylemli sınıf dayanışmasının yerini tutmaz. Eylemli sınıf dayanışması ise her şeyden önce, sendikanız Çelik-İş ve üst örgütünüz Hak-İş'ten gelmelidir. Bunun ne demek olduğunu yetersiz de olsa TEKEK direnişinde gördük. TEKEK işçileri öyle bir kararlılık gösterdiler ki üst örgütleri olan Türk-İş'in yöneticileri genel grev kararı almak zorunda dahi kaldılar. Ama Hak-İş göstermelik mesajlar dışında kılını kıpırdatmış değil. İşte bunun için sendikanıza ve Hak-İş yönetimine sorunlarınızı kendi davası gibi sahiplenerek mücadele gündemine alması için zorlamalısınız. Bununla birlikte diğer sendika ve sınıf bölüklerinin aktif dayanışmasını da bekleyebilir ve isteyebilirsiniz.

İki: Sorunlarınızı çözmesi için Hükümet'in kapısına dayanmalısınız!

İkincisi, hedefinizi doğru belirlemelisiniz. Bugüne kadar hedefiniz Sedat Aloğlu'ydu, bu aşamadan sonra hedefiniz hükümet olmalıdır. Çünkü söz konusu olan Türkiye'nin yarım asırlık bir alüminyum devi, bundan önemlisi 800'ü aşkın işçi ve onların bakmakla yükümlü olduğu binlerce yakınıdır. Yani sizin sorunuz bir toplumsal sorundur, dolayısıyla bu sorunu çözmek, haklarınızı teslim etmek hükümetin sorundur. Hükümet bunu Fenîş gibi bir önemli fabrikayı kamulaştırarak mı yapar, Aloğlu'ndan hakkınızı alır size mi teslim eder, sizin tazminatlarınızı ve haklarınızı üstlenerek Aloğlu'nu mu borçlandırır, artık bunlar hükümetin sorundur. Tamam hükümete de gittiniz, ama sadece nasihat dinlediniz, üstüne de sizi kullanarak kıdem tazminatı hakkının gaspını meşrulaştırmaya kalktılar. Oysa hükümetin karşısına dikilmeli, talep etmelisiniz, eylemlerinizin hedefine koymalısınız. Bunun için gerekirse Ankara'ya yürürsünüz, meclisin önüne çadır kurar, sorunlarınız çözülmeden kalkmazsınız.

Arkadaşlar!

İşte bizce kazanmak için böyle bir yol tutmalısınız. Elbette kararı verecek sizlersiniz ve sizler olmalısınız. Bunun için sendika yönetimlerinden bağımsız komitelerinizi kurmalı, sağlamlaştırmalı ve yolunuzda kararlı bir biçimde yürümelisiniz. Bu yolda yalnız olmadığınızı da bilmelisiniz. Metal İşçileri Birliğı'nin bayrağını taşıyan biz metal işçileri, mücadelenizde yanınızda olmaya devam edeceğiz.

Selamlar ve sevgilerimizle...

Metal İşçileri Birliğı
Merkezi Yürütme Kurulu

27 Ekim 2013

Fenîş'te direniş ikinci ayında...

Direnişlerinde iki ayı dolduran Fenîş işçileri mücadeleye devam ediyorlar. Bir yandan direnişe destekler devam ederken bir yandan da fabrikada yapılan eğitim seminerleri ile işçiler sınıfsal bilgi ve birikimlerini geliştirmeye devam ediyorlar.

49. gününde eğitim semineri ve destek ziyaretleri devam etti. Bölgedeki fabrikalardan Petrol-İş Sendikası temsilcileri coşkulu bir yürüyüşle fabrikaya geldiler. Girişte karşılıklı olarak "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı. Sınıf dayanışması ve direniş kararlılığı üzerine konuşmalar yapıldı. Temsilciler dayanışmayı büyütme sözü ile fabrikadan ayrıldılar.

Eğitim seminerleri devam ediyor

Volkan Yaraşır'ın Fenîş işçilerine verdiği eğitim seminerleri devam ediyor. Önceki dört derste anlatılanların kısa bir tekrarının ardından yeni derse geçildi. Fenîş'te yaşananların dünyada yaşanan sömürü çarkının bir parçası olduğunun çeşitli örneklerle altı çizildi. Herhangi bir ülkede işçiler ve emekçiler tarafından gerçekleştirilen hak arama eylemlerinin tüm işçiler tarafından coşku ile karşılanması gerektiği, dünya işçisi tarafından "benim sınıfım direniyor" denilmesi gerektiği vurgulandı. Sistemin alt kimlikleri kullanarak, bunun önüne geçmeye çalıştığı ve buna izin verilmemesi gerektiği dile getirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / Gebze

Büyük devrimin aynı

-I-

Ekim Devrimi ve devrimin partisi

Yüzyılımıza damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan Sosyalist Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünü yaşıyoruz. Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağ açan, ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçüde büyütmeyle kalmayan, bunu bizzat açtığı çığır içinde somutlayan, bir gerçeklik haline getiren muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. Biz komünistler için, dünyanın ve Türkiye'nin tüm gerçek devrimcileri için, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamak, herşeyden önce, ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmenin, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkenlerini daha derinlemesine incelemenin ve özümlemenin bir vesilesi olabilmelidir.

Hareketimiz, tam on yıl önce, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde, onun maddi kazanımlarının tümünden tahrip edileceği, fikir ve ideallerinin dünya ölçüsünde görülmemiş birçok yönlü gerici saldırı kampanyasının hedefi haline getirileceği gelişmelerin hemen öncesinde mücadele sahnesine çıktı. Kendisi için EKİM ismini benimsedi ve daha en baştan "Yeni Ekimler için!" şiarını yükseltti. O kendine özgü evrede bu tercih ve tutumun bizim için rastlantı ya da sıradan bir davranış olmadığını, duygusal nedenlere ise hiç dayanmadığını aradan geçen on yıllık süre yeterli açıklıkta gösterdi. Bu on yıllık süre içinde biz tutum ve tercihlerimize ideolojik bir içerik ve maddi bir gerçeklik kazandırmaya çalıştık. Bunu yaparken Ekim Devrimi'nden, onu hazırlayan ön süreçlerden ve onu

dünya ölçüsünde izleyen sonraki süreçlerden en iyi biçimde öğrenmeye çalıştık. Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'ni önceleyen ve Ekim Devrimi'ni izleyen süreçlerin teorik ve pratik mirası, muazzam önemdeki dersleri, bizim kimliğimizin şekillenmesinde temelli bir rol oynamıştır.

20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki yüzyılımız bir devrimler yüzyılı oldu. Onyıllar boyunca halk devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri birbirini izledi. Fakat Ekim Devrimi bu devrimler zincirinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O teorik ve pratik yönden hala da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, bugün önümüzde hala da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peşpeşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde de bu özel, bu kendine özgü tarihsel konum vardır.

Bu gerçekler gözetilmeden, Ekim Devrimi'nin çağımızdaki bu kendine özgü yeri anlaşılmadan, onun özel etkisi altında bir politik kimlik geliştirmenin gerçek anlamı ve önemi de yeterince değerlendirilemez.

Ekim Devrimi'nden, onun düşünsel temeli olan Marksizm-Leninizm'den öğrenmek, bugüne kadar

komünistler için parti sorunu çerçevesinde apayrı bir güncellik taşımaktadır. Komünistler bugüne kadarki parti inşa süreçlerinde buna zaten çok özel bir dikkat gösterdiler. Devrimi örgütlemenin herşeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu bilinciyle hareket ettiler. Bu konuda Lenin'den ve Bolşevizmin pratiğinden en iyi biçimde öğrenmeye ve öğrendiklerini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Rusya proletaryasıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik partisinin başarılı önderliği olmasaydı, Ekim Devrimi'nin zaferi de mümkün olamazdı. Bu bir özne iddia değil, matematiksel kesinlikte bir tarihsel gerçekliktir. Muzaffer Ekim Devrimi'ni hazırlayan tüm sürecin olayları apaçık bir biçimde gösteriyor ki, devrimin hazırlanmasında, zaferinde ve kazanımlarının korunmasında parti, öncü ve yönetici bir güç olarak, belirleyici bir role ve konuma sahiptir.

Devrimin neden Rusya'da başarı kazandığının ve aynı dönemde Avrupa'da neden bu kadar kolay yenilgiye uğradığının açıklayıcı temel unsurlarından biri de budur. Elbette ki Rusya'da devrimin muzaffer olmasıyla Avrupa'da devrimlerin kolayca yenilgiye uğramasının tek açıklaması bu değildir. Böyle bir iddia devrim sorununu basite ve tek boyuta, özne boyuta indirgemek demek olur. Devrimin koşulları derinlemesine ve genişlemesine oluşmadan hiçbir devrimci parti, ne kadar doğru bir çizgi izlerse izlesin, ne kadar militan ve gözüpek olursa olsun, herhangi bir devrim yapamaz. Fakat eğer bu koşullar oluşmuşsa, hazırlıklı ve yetenekli bir öncü kuvvet olarak parti olmadan, koşulları oluşmuş bir devrimi muzaffer bir sona bağlamak da mümkün olamaz. Rusya'nın kendine özgü konumu yalnızca emperyalist çağın tüm çelişkilerinin düğümlenip yoğunlaştığı, bu temel üzerinde devrimci bunalımın en derin bir biçimde patlak verdiği bir ülke olması değil, yanısıra, bu ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin varolması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla ve gözüpek bir biçimde oynayabilmiş olmasıdır.

Dolayısıyla biz, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin herşeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğini, bu gerçeğin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanısıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz. Bizzat Lenin tarafından Avrupa'daki devrimci bunalımın patlamalara dönüşmesinin hemen öncesinde, Alman Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce (9 Ekim 1918) kaleme alınan şu satırlarda dile getirilen kaygılar da bu aynı gerçeğin özel önemine işaret etmektedir: "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti **olmamasıdır**. Scheidmannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webbler ve hempaları gibi

aslında parti davası

hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da. Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlış düzeltebilir, am bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."

Lenin'in bu kaygılarının yersiz olmadığını, sürecin sonraki seyriyle doğrulandığını biliyoruz. Lenin'in Avrupa'da devrimci partilerin olmamasını "büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike" sayması şaşırtıcı değildir. Zira Lenin, siyasi yaşamının başından itibaren, partinin devrimci sürecin ilerletilmesinde ve devrimin zaferinde oynayacağı olağanüstü rolü büyük bir derinlikle kavrayan büyük bir devrimcidir. Onun, bir devrim ülkesinde, tüm dikkatini ve enerjisini devrimci sınıf partisinin örgütlenmesine, bu örgütlenmenin her koşul altında korunup geliştirilmesine vermesinin gerisinde bu vardır.

Özetle, biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berrak bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu herşeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizm'in pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

-II-

"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz"

Bir devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl içinde Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hala da aşılamadığını söylemiştik. Bu aynı gerçek Ekim Devrimi'nin zaferini hazırlayan parti için de geçerlidir. Bitmekte olan yüzyılımızın tarihi Bolşevik Partisi'ni aşan daha ileri bir devrimci parti örneği kaydetmedi. Hala aşılamayan bir devrime önderlik eden partinin de henüz aşılamamış olması anlaşılır bir durumdur. Zira devrimci bir partinin konumunu, kimliğini ve kapasitesini önderlik ettiği ve zafere ulaştırdığı devrimden ayrı düşünmek mümkün değildir.

Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden öğrenmek, işin özünde, ona önderlik eden partiden, bu partinin teorisinden ve tarihsel pratiğinden öğrenmek demektir.

"Marksist teorinin sağlam temeli"

Lenin, 1920'de, Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nin hemen öncesinde, Bolşevizm

deneyiminden Komünist Enternasyonal için sonuçlar çıkarırken, "siyasal bir düşünce akımı olarak ve siyasal bir parti olarak Bolşevizm, 1903'ten beri vardır" diyor ve daha ilerde şu olgunun altını çiziyor: "Bolşevizm, 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi." ("Sol" Komünizm...)

Bu, Bolşevizmin sağladığı tarihsel başarının temel etkenlerinden ilkinde ışık tutuyor. Lenin'in verdiği tarih üzerinden Bolşevizmin şekillenmesinin başlangıç evresine baktığımızda, 1920'de gözlemlenen olgunun daha baştan bu şekillenmeye ışık tutan berrak bir bilincin ürünü ve ifadesi olduğunu görürüz.

Marksist bir hareketin çıkışından itibaren marksist teori tabanında yükselmesi, ilk bakışta herhangi bir özel anlam taşımayan olağan bir durummuş gibi görünür. Oysa Bolşevizmin ilk şekillenme evresine baktığımızda, bunun, bizzat dönemin genel "marksist hareketi" içinde, bir yandan teoriyi revize eden "legal marksizm'e, öte yandan "teoriye karşı tam bir umursamazlığı" dar pratikçilikle birleştiren "illegal ekonomizm'e, kendiliğindencilik ve kuyrukçuluğa karşı kararlı ve kapsamlı bir mücadele içinde başarılı olduğunu görürüz. Bir başka ifadeyle, "Bolşevizmin 1903'te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükselmesi", burada başlığa çıkardığımız temel fikir temelinde (Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz!") yürütülen sıkı ve kararlı bir mücadele sayesinde olanaklı olabilmıştır. Lenin, öncü devrimci bir partinin ve devrimci bir sınıf hareketinin şekillenmesinde devrimci teorinin taşıdığı çok özel ve belirleyici önemi, tam da bu mücadeleler içinde vurgulamıştır: "**Öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz.**" (Ne Yapmalı?, 1902)

Türkiye'de son 30 yıldır Lenin'in devrimciler arasında en çok okunan birkaç kitabından biri olan "*Ne Yapmalı?*" çoğu durumda örgütsel darkafallığa (ve bunun kaçınılmaz bir ürünü olan dar pratikçiliğe) bir dayanak olarak kullanılmaya çalışılmıştır. Bu davranış, geleneksel devrimci hareketin Marksizmi inceleme tarzına ve anlama kapasitesine de iyi bir göstergedir. Bu bize, bir dizi grup şahsında gösterilen onca çabaya rağmen, devrimci bir sınıf partisinin inşası yolunda neden bir arpa boyu yol alınamadığının da bir açıklamasını vermektedir. Oysa bu temel eserin en temel fikri, tam da burada başlığa çıkarılan cümlede ifadesini bulmaktadır: "*Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz!*"

Bu vurguyla; Rusya'daki hareketin o gün için muzdarip olduğu dar pratikçilikten, kendiliğindencilikten, örgütsel dağınıklık ve şekilsizlikten, pratik çalışmada ilkelik ve amatörlükten kurtulmanın temel önkoşuluna işaret edilmiş olmaktadır. Bununla; başarılı bir teorik çalışma olmaksızın, "hareketin başarılı bir büyümesi(nin) olanaksız"lığı vurgulanmış olmaktadır. Dahası Lenin, daha da ileri giderek ve bu konuda bizzat Engels'e dayanarak; proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin çokça sanıldığı gibi yalnızca "*iki biçiminin (siyasal ve iktisadi) değil, teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç biçimi*"nin olduğunu altını çiziyor. Marksist bir hareketin, özellikle de bir ilk şekillenme sürecindeyse, henüz genç ve deneyimsizse, "proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne" özel bir dikkat göstermek zorunda olduğunu hatırlatıyor. Ve tüm bunlar, bizde garip ve gülünç bir biçimde örgütsel darkafallığa, bunu tamamlayan kısır ve amaçsız dar pratikçiliğe dayanak yapılmaya çalışılan aynı *Ne Yapmalı*'da ortaya konuluyor.

“Marksizmde aslanan onun devrimci diyalektiğidir”

Devrimci teori ve kitlelerin tarihsel pratiği

Fakat sorun partinin ve proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin başarılı bir gelişmesi için devrimci teorinin taşıdığı özel önemi vurgulamakla bitmiyor. Bundan da önemli olan teorinin yöntemidir. Teoriyi devrimci ve işlevsel kılan, onu cansız ve yararsız bir dogmalar yığını, ya da amaçsız bir aydın gevezeliği olmaktan çıkaran, tam da onun bilimsel devrimci yöntemidir. Lenin’in teorik çabası şahsında Bolşevizmin büyük tarihsel başarısı ve üstünlüğü tam da buradadır. Lenin ve Bolşevizm için Marksizm bir bilimdir. Bir dogmalar yığını değil, fakat bir eylem klavuzudur. Marksizmde aslanan, onun devrimci diyalektiğidir.

Bolşevizm Marksizmi böyle kavradığı içindir ki, işçi sınıfının öncü ve devrimin yönetici gücü bir parti olmayı başarabildi. Marksizmin bu bilimsel devrimci ele alınışı olmasaydı, Bolşevik Partisi Rusya gibi geri bir köylü ülkesinde hala da aşılamayan görkemli bir proleter devrimin öncüsü olmayı başaramazdı. Bunu anlayamayan ve Ekim Devrimi’ni gözden düşürmeye çalışan II. Enternasyonal bilgiçlerine Lenin’in verdiği açık ve sade yanıt, Bolşevizm’in Marksizm’e nasıl yaklaştığının da bu açıdan veciz bir ifadesidir: *“Hepsi kendilerine marksist diyorlar, ama marksizm anlayışları çekilmez bir biçimde bilgiççedir. Marksizmde belirleyici olan şeyi, yani onun devrimci diyalektiğini hiç anlayamamışlardır.”* (Devrimimiz, 1923)

Ölümünün hemen öncesinde bunları söyleyen Lenin’in, siyasal yaşamının daha en başından itibaren sorunu hep böyle ele alageldiğini ise biliyoruz:

“Biz tam olarak Marx teorisinin tabanı üzerindeyiz: Yalnızca bu teori, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkararak bilim haline getirmiş, bu bilimi sağlam temeller üzerine oturtmuş ve bu bilimi daha da geliştirmek ve tüm ayrıntıları ile işlemek için tutulması gereken yolu göstermiştir.”

“... Biz Marx’ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inancımıza göre, bu teori yalnızca, sosyalistlerin, yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelinin atmıştır. Bizim kanımızca, Marx’ın teorisini bağımsız olarak daha çok geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur; çünkü bu teori yalnız, ayrı ayrı, İngiltere’de Fransa’da olduğundan başka türlü, Almanya’da Rusya’da olduğundan başka türlü uygulanan genel ilkeleri verir.” (Programımız, 1899)

Ve marksist bilimsel teorinin bu yöntemsel ele alınışını tamamlayan kritik bir başka nokta. Devrimci teori yalnızca devrimci eyleme klavuzluk etmekle kalmaz, aynı zamanda onunla sıkı sıkıya bir ilişki içinde gelişir. Bu ise, yalnızca devrimci teorinin pratiğin ortaya çıkardığı gerçek sorunlara yanıt oluşturmaya anlamına gelmez, fakat aynı zamanda, onun bizzat proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrimci pratiğinden beslendiğini, bu pratik içinde sınıandığını, zenginleştiğini, ve en önemlisi, kesin biçimini aldığını da gösterir. Bir başka ifadeyle, devrimci teori yalnızca kitlelerin tarihsel devrimci eylemine yön vermekle kalmaz, aynı zamanda bizzat bu tarihsel zeminde gelişip serpilme, arınma ve güçlenme, kesin biçimini alma olanağı bulur.

Bu çerçevede ve bu anlamda, devrimci teorik çaba, aynı zamanda, gerçek devrimci yığın hareketinden ve bizzat devrimin kendisinden öğrenmesini bilmek anlamına gelir. Bu ise, kitlelerin yürüyen mücadelesine örgütlü bir güç olarak aktif biçimde katılmak, ona fiilen önderlik etmek, onu sürekli olarak daha ileri düzeylere çıkartmak için gereken her çabayı harcamak ölçüsünde, bu türden bir önderlik pratiği içinde mümkün olabilir ancak. Ve yine bu, devrimci teorik çabanın neden ancak devrimci bir örgütlü yaşam içinde mümkün olabileceğine ışık tutar. Aynı şekilde, ancak devrimci örgütlü çaba içinde mümkün olabilen bir devrimci teorik gelişme ile bireysel aydınların en iyi durumda akademik sınırları aşamayacak olan kısır çabaları arasındaki derin uçurumu gösterir.

Sonuç olarak; Bolşevizm kendi muazzam tarihsel başarısını, aynı zamanda devrimci teorinin bu tarz bir ele alınışına borçludur. Lenin, devrimci teoriye ilişkin bu son noktayı; *“bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemi ile yakın ilişki içinde olan, doğru devrimci teori”* (*“Sol” Komünizm...*, 1920) tanımlaması içinde, en özlü bir biçimde ortaya koyar. Ve bundan dolayıdır ki, *“Bir yandan, Bolşevizm, 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi”* derken, hemen devamında şunları ekler: *“Öte yandan, teorinin bu kaya gibi temeli üzerinde yükselen Bolşevizm, deneyim zenginliği yönünden dünyanın hiç bir yerinde eşi olmayan onbeş yıllık (1903-1917) bir tarih pratiği yaşadı.”*

Dolayısıyla, bolşevizmin kendine özgü teorik gelişmesini, Marksizm’in sağlam teorik temeliyle Rusya’daki devrimci eylemin diyalektik ilişkisi ve etkileşimi içinde kavrayarak açıklar. Marksizm’in

devrimci öncü sınıf partisi de kendi teorik şekillenmesini ancak kendine özgü böyle bir tarihsel gelişme süreci içinde bulabilir.

-III-

“İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur”!

“İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur. ... Proletarya, ancak, marksizmin ilkeleri üzerinde ideolojik olarak birleşerek ve bunu, milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğiyle pekiştirerek, yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir. Ne Rus otokrasininin bunak yönetimi ne de uluslararası sermayenin ömrünü doldurmuş egemenliği bu orduya dayanabilecektir.”

Bu sözler Lenin’in proletarya partisinin örgütsel sorunlarını ele aldığı *“Bir Adım İleri, İki Adım Geri”* başlıklı eserinin bitiş pasajından alınmıştır. Parti saflarındaki aydın oportünizminin örgütsel yansıması olan örgüt ve disiplin tanımaz bireyci ve kibirli aydın anarşizmine yöneltilmiş sert bir saldırının finalinde ifade edilen bu fikirler, sonraki tarihin ışığında ele alındığında, apayrı bir anlam kazanmaktadır. Tarih bize, Marksizmin ilkeleri üzerinde sağladığı ideolojik birliği maddi örgüt birliğinde somutlayan ve pekiştiren Rus proletaryasının devrimci öncüsünün, böylece *“milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde”* kaynaştırabildiğini, bu sayede yenilmez bir güç haline geldiğini, bu güce ne Rus otokrasisi ve burjuvazisinin ne de uluslararası sermayenin dayanabildiğini apaçık biçimde gösterdi.

Örgüt, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddileşmiş birliğinin gerçekleştiği alandır. Marksist teorinin sağlam temeli üzerinde kurulan ideolojik birlik ancak bir maddi örgüt birliğinde somutlandığı zaman gerçek bir anlam taşır ve gerçek bir güç haline gelir. Ve elbette partinin gerçek işlevi de ancak bu sayede olanaklı hale gelebilir. Devrimci teoriyle, toplumsal gelişme ve sınıf mücadelesi yasalarının bilgisiyle ve nihayet devrimci eylem tecrübesiyle donanıp silahlanmış bir parti örgütü, proletaryanın sınıf bağımsızlığının biricik güvencesi ve sermayeye karşı dışı dışı mücadelesinin en temel silahıdır.

Bolşevizmi yenilmez kılan; kendi varlığını, uzun mücadeleler içinde inşa edilmiş, en güç koşullar altında bile Lenin’in deyimiyle diş ve tırnakla savunulmuş ve korunmuş bir örgütsel yapıda cisimleştirmiş olmasıdır. Örgüt yoksa, ihtilalci bir örgütsel yapıda ete-kemiğe bürünmemişse eğer, devrimci teoriden ve bu teori temelinde bir ideolojik birlikten sözemenin de bir anlamı kalmaz. Bu durumda bir öncü partiden sözemenin ise zaten hiçbir olanağı kalmaz. Parti, varlık koşulunu ve somut anlamını, ideolojik birliği örgütsel birlikle tamamlamada, onda maddileştirip somutlamada bulur. Parti, gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi ve göstergesi olan disiplininin alır.

Lenin, partiyi *“proletaryanın sınıf birliğinin en yüksek biçimi”* olarak tanımlar. Bu, parti örgütünün de proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi olduğu anlamına gelir. Parti sınıfın öncü örgütlenmesi, onun yönetici çekirdeğidir. Böyle olunca, sınıfın en ileri, en gelişmiş, devrimci sınıf bilinciyle donanmış öğelerini kapsar. Lenin, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi’nde, parti ile sınıf arasındaki bu ayrımı, bu tür bir ayrımın ürünü olan öncü parti ile onun sınıfa ve sömürülen yığınların geniş kesimlerine önderlik

edebilme yeteneği arasındaki ilişkiyi şöyle ortaya koymaktadır: “Kapitalizm üzerinde zafer, yönetici komünist parti, devrimci sınıf, yani proletarya ve yığın, yani emekçiler ve sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkiler kurulmasını gerektirir. Yalnızca komünist parti, eğer gerçekten devrimci sınıfın öncüsü ise, eğer saflarında bu sınıfın en iyi temsilcilerini barındırıyorsa, eğer tamamıyla bilinçli ve özverili, direngen bir devrimci savaşım deneyimi ile yetişip çelikleşmiş komünistlerden bileşmiş bulunuyorsa, eğer bu parti kendi sınıfının tüm yaşamına ve, onun aracılığıyla, tüm sömürülenler yığınının çözülmez bir biçimde bağlanmayı ve bu sınıf ile bu yığına mutlak bir güven edinmeyi biliyorsa -kapitalizmin bütün güçlerine karşı en gözüpük ve en amansız sonal savaşımında, yalnızca böyle bir parti proletaryayı yönetmeye yeteneklidir.”

Örgüt yalnızca bir araçtır ve bir araç olarak amaca uygun olmak zorundadır. Amaca uygunluk herşeyden önce örgütün ideolojik temelinde ve sınıfsal yapısında anlamını bulur. Marksist ideolojik kimlik ve proleter sınıfsal temel, parti örgütünün amaca uygunluğunun olmazsa olmaz koşullarıdır. Ama amaca bu uygunluk, kendini aynı zamanda örgütün varoluş biçiminde de gösterebilmelidir. Komünistler, Lenin’in parti düşüncesi ve Bolşevik deneyimin en ileri ve olgun sonuçları temeli üzerinde, partinin varoluş sorununu konuya ilişkin temel metinlerinde iki boyutlu olarak ele aldılar. Bunlardan ilki düzen karşısında, ikincisi ise sınıf içinde konumlanıştır.

Bunlardan ilki hakkında söylediklerimizin özü şöyledir: “İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla proletaryanın sınıf partisi, kurulu düzen karşısında ihtilalci bir konumdadır ve varoluş biçimi de buna uygun olmak zorundadır. Partinin ihtilalci esaslara dayalı illegal örgütlenme ihtiyacı buradan doğmaktadır. Parti örgütlenmesinin tek ve mutlak varoluş biçimi olmamakla birlikte, illegalite, temel ve ilkesel önemde bir sorundur. Illegalite sorununun özü, düzenin hukuksal çerçevesi içine sığıp sığmamak değil, bizzat düzenin içine sığamamaktır.”

Çarlık otokrasisi koşullarında her zaman illegal bir örgütsel temele sahip olmuş Bolşevizmin illegalite konusundaki aşırı ilkesel titizliğini görebilmek için, tasfiyeciliğe ve örgütsel yansıması olan legalizme karşı verilen çok yönlü kesintisiz mücadeleye bakmak yeterlidir. Fakat Bolşevizmin bu alandaki tutumunu salt Rusya’nın siyasal özgürlükten yoksun otokratik koşulları ile ilişkilendirenler Lenin’in Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi’ndeki tezlerini kanıt gösterebiliriz. Bu tezlerde, “yasal çalışma ile yasa-dışı çalışmayı birleştirme mutlak zorunluluğu”nu ilkesel önemde gören Lenin, sorunu şöyle ortaya koymaktadır: “Bütün ülkelerde, hatta en özgür, en ‘yasalci’ ve en ‘barışçıl’, yani sınıflar savaşımının en az keskin olduğu ülkelerde bile, her komünist parti için yasal çalışma ile yasa-dışı çalışmayı, yasal örgütlenme ile yasa-dışı örgütlenmeyi sistemli biçimde birleştirmeyi kesinlikle zorunlu olarak görme zamanı gelmiştir.”

Komünistlerin parti örgütlenmesinin varoluş biçimine ilişkin ikinci temel nokta hakkında söylediklerinin özü ise şöyledir: “Parti örgütünün sınıf içinde varoluş biçimi ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi temel leninist düşüncesinde ifadesini bulur. Parti sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi de bu birleşmenin temel ve tarihsel amaçlara, herşeyden önce iktidarı ele geçirme amacına, en uygun örgütsel gerçekleşme biçimidir. Tarihsel deneyim, parti örgütlenmesinin sınıf

bünyesindeki bu varoluş biçimiyle onun ihtilalci niteliği ve hareket kabiliyeti arasındaki kopmaz ilişkiyi bütün açıklığı ile göstermiştir.”

Bu konuda ise, Lenin’in, partinin işçi kitleleriyle sınıfsıkı bağlar kurması zorunluluğuna, buna ulaşmak için de partinin fabrika hücreleri temeline oturmasına ilişkin temel düşüncesinin en veciz ifadesi olan “her fabrika bizim kalemiz olmalı” sözlerini hatırlatmakla yetiniyoruz.

Komünist partisi gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi olan disiplinden alır demiştik. Proletarya partisinde disiplin, ideolojik ve örgütsel birliğin hayati bir etkeni, partinin önderlik fonksiyonunun, savaşma gücü ve kapasitesinin zorunlu bir koşuludur. Bolşevik Partisini karakterize eden en temel özelliklerden birisinin onun “demirden disiplin”i olması bu açıdan rastlantı değildir. Bolşevik Partisi, verimli bir iç demokrasiyi katı ve sağlam bir disiplinle birleştirmeyi başarabilen bir parti oldu. Lenin’in önemle altını çizdiği gibi, bunu onun sağlam marksist ideolojik temelinden ve proleter kitlelerle kurduğu güçlü bağlardan ayrı düşünmek mümkün değildir.

Güçlü, örgütlü, deneyimli ve amansız bir sınıf olan burjuvaziye karşı mücadelesinde proletaryaya ve emekçi yığınlara önderlik etmek iddiasındaki bir parti, saflarında sağlam bir disiplin anlayışı ve uygulamasını egemen kılmadan bu misyonunu gerçekleştirme başarısı gösteremez. Lenin, üç Rus devriminin toplam deneyimi üzerinden, “proletaryanın mutlak merkezîyetçiliği ve sınıf disiplininin burjuvazi üzerindeki zaferinin temel bir koşulu olduğunu” söyler ve sayısız kereler, bu disiplinde en ufak bir gevşeme ya da zayıflamayı, proletaryayı burjuvaziye karşı mücadelede silahsızlandırma girişimi sayar.

Elbette ki proletarya partisinde disiplin, körükörüne olmak bir yana, yine Lenin’in sözleriyle, “düşünce ve bilincin en yüksek düzeyi”ne dayanır. Bu düşünce ve bilinç, proletarya devriminin ve komünist partisinin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmada ifadesini bulur. Bu temel üzerinde daha somut olarak ise proletarya partisinde disiplin, Lenin’in sözleriyle, şu anlama gelir:

“Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük:

İşte biz disiplini böyle tanımlıyoruz. Öncü sınıfın demokratik partisine layık olan biricik disiplin de budur. İşçi sınıfının gücü örgütlenmesinde yatar. Kitlelerin örgütü yoksa, proletarya bir hiçtir;

örgütlüyse de herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, bütün pratik çalışmada birlik demektir.”

Parti disiplini, iç tartışma ve eleştiriyi dışlamak bir yana, güçlü ve bilinçli bir disiplin anlayışı ve uygulamasının önkoşulu olarak varsayar: “Ancak yetkili organlar bir kez karara vardıldıktan sonra, biz **bütün** Parti üyeleri, **tek bir adam gibi** davranırız” (Lenin). Disiplin sorununun asıl özü ve kritik anlamı, işte burada, bir kez sonuca varılıp karar alındıktan sonra, uygulamada bütün parti üyelerinin “tek bir adam”mış gibi davranabilmelerinde yatmaktadır.

Proletarya partisinde disiplinin önemi, anlamı, gerçekleşme şekli üzerine çok şey söylenebilir. Gelgelelim bu soruna açıklık getirmekle birlikte sorunun pratikte çözümünün taşıdığı güçlüğü herhangi bir biçimde ortadan kaldırmaz. Sorunun pratik çözümü zorlu, sabırlı ve uzun süreli bir mücadeleyi ve deneyimi gerektirir. Lenin’in bizzat Bolşevizm deneyiminden hareketle ve soruna ilişkin kolaycı ve hayalci eğilimleri eleştirirken söyledikleri olağanüstü bir önem ve derinlik taşımaktadır. Bu nedenle onları burada olduğu gibi yinelemeyi yararlı buluyoruz:

“Ortaya çıkan ilk sorular şunlardır: Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl korunmaktadır? Nasıl denetlenmektedir? Nasıl güçlendirilmektedir? Önce, proletarya öncüsünün sınıf bilinciyle ve onun kendini devrime adanmasıyla, onun sağlamlığı, özverisi ve kahramanlığıyla. İkincisi, çalışan insanların en geniş yığınlarıyla, başta proletarya ile, **ama aynı zamanda** çalışan insanların **proleter** olmayan yığınlarıyla belirli ölçüde bağ kurma, en yakın ilişkiler sürdürme, ve -eğer dilerseniz- onların içinde erime yeteneğiyle. Üçüncüsü, bu öncü tarafından uygulanan siyasal önderliğin doğruluğuyla, geniş yığınların, doğru olduklarını **kendi öz deneyimleriyle** görmeleri kaydıyla, siyasal strateji ve taktiklerinin doğruluğuyla. Bu koşullar olmaksızın, görevi burjuvaziyi devirmek ve toplumun tümünü değiştirmek olan gerçekten ileri sınıfın partisi olma yeteneğindeki bir partide, disiplin sağlanamaz. Bu koşullar olmaksızın, disiplini yerleştirmek için yapılan bütün girişimler, kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar ve laf ebeliği ve soytarılıkla sonuçlanır. Öte yandan, bu koşullar birden ortaya çıkmaz. Bunlar ancak uzun çaba ve çetin deneyimlerle yaratılırlar. Bunların yaratılması, bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemiyle yakın ilişkisi içinde alan, doğru devrimci teoriyle kolaylaştırılır.” (*“Sol” Komünizm...*)

Bolşevizmin deneyiminden hareketle, proletarya partisinin ideolojik kimliği ile örgütsel kimliğinin yanısıra sınıfsal kimliğini de ayrı bir bölüm olarak ele alıp irdeleme yoluna gidebilirdik. Fakat halkçılığa karşı on yılı bulan ideolojik mücadele süreci içerisinde bunu o kadar çok yaptık ve bizzat Lenin’den ve Bolşevizmin tarihsel deneyiminden bu konuda öylesine çok yararlandık ki, burada yeni bir yinelemeyi gerekli görmüyoruz. Burada şu kadarını söyleyebiliriz: Siyasal ve örgütsel varlığını bütün bir devrim öncesi dönem boyunca neredeyse yalnızca proletaryaya dayandıran ve saflarını sürekli olarak proletaryadan gelme sınıf bilinçli işçilerle besleyen Bolşevik Partisi, bu anlamda tarihin gördüğü en proleter partidir de aynı zamanda. Rusya gibi sanayi proletaryasının toplumun yalnızca küçük bir azınlığını oluşturduğu bir ülkede, kendine yaşam alanı olarak neredeyse tamamen bu sınıfı seçen Bolşevik Partisinin bu pratiği, partinin sınıf kimliği konusundaki açık leninist bilincin bir yansımasıdır.

(Ekim, Sayı: 180, 1 Kasım '97, Başyazı)

Ekim Devrimi üzerine

V.İ. Lenin

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

25 Ekim'in (7 Kasım) dördüncü yıldönümü yaklaşıyor. Bu büyük gün geride kaldıkça Rusya'da proleter devrimin önemi daha çok ortaya çıkıyor ve biz de bir bütün olarak çalışmalarımızın pratik anlamını daha iyi kavırıyoruz.

Bu önem ve tecrübeler kısaca ve doğal olarak çok eksik ve kaba bir biçimde şöyle özetlenebilir:

Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, Ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdi.

Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz.

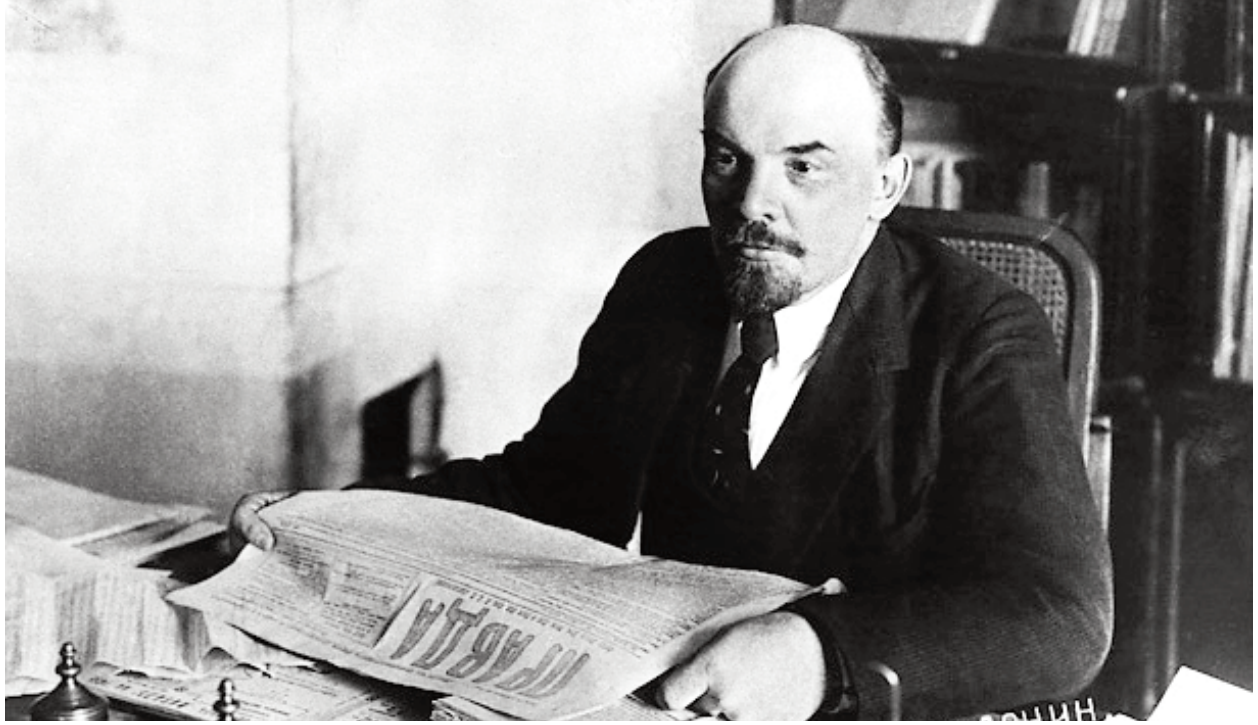
Gerek anarşistler, gerekse de küçük-burjuva demokratlar (yani bu enternasyonal sosyal tipin Rus temsilcileri olan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) olsun, burjuva-demokratik devrimin sosyalist (proleter) devrimle olan ilişkisi üzerine inanılmayacak kadar çok saçma sapan şey söylediler ve söylemekte. Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda Marksizmi doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir. Biz, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, burjuva-demokratik devrimi **sonuna** kadar götürdük.

Biz, bilinçli, kendimizden emin, şaşmadan **ileriye** doğru, sosyalist devrime doğru yürüyoruz. Biz, sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimden Çin seddi ile ayrılmadığı bilinciyle, (sonuçta) ne kadar ilerleyebileceğimiz, bu muazzam görevlerin ne kadarını başarabileceğimiz ve başarılarımızın ne kadarını sürekli hale getirebileceğimiz konusunda **yalnızca mücadelenin** belirleyici olacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Bunu zaman gösterecektir. Ama daha şimdiden -çöle dönüştürülmüş, harap edilmiş, geri bir ülkede- toplumun sosyalist dönüşümü alanında ne denli müthiş başarıların elde edildiğini görüyoruz.

Devrimimizin burjuva-demokratik içeriği hakkındaki düşüncelerimizi sonuna kadar götürelim. Marksistler için bunun ne anlama geldiği net olmalıdır. Açıklamak için örnekler verelim.

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) Ortaçağ'dan, serfikten, feodalizmden temizlemek demektir.

1917'de Rusya'da serflikin başlıca belirtileri, kalıntıları, yaşayan unsurları nelerdi? Monarşi, Ortaçağ kalıntıları, büyük toprak sahipliği ve toprağın tasarruf hakkı, kadının durumu, din ve ulusların ezilmesi. Şu "Augias ahırlarından" herhangi birini ele alalım -ve şurasını da belirtelim ki, bunlar 125 yıl, 230 yıl ve hatta daha önce (İngiltere'de 1649'da) gelişmiş devletlerin gerçekleştirdiği **kendi** burjuva-demokratik devrimleri sırasında çok büyük ölçüde temizlenmemişlerdir-görülecektir ki, biz bu ahırları köklü bir şekilde

temizledik. Sadece **on hafta** içinde, yani 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den Kurucu Meclis'in dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadar geçen zaman içinde, burjuva demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratların (Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) bu alanda yaptıklarından bin kat fazlasını yaptık.

Bu korkaklar, palavracılar, kibirli narsistler ve Hamletler kağıttan kılıç salladılar ama krallığı bile yıkamadılar! Biz şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, krallık pisliğini olduğu gibi temizledik. Yüzyıllık kast sisteminden geriye taş üstüne taş, tuğla üstüne tuğla bırakmadık. (İngiltere, Fransa, Almanya gibi en ileri ülkeler bile bugün hala bu kast sisteminin izlerini üzerlerinden atamamışlardır!) Kast sisteminin derin köklerini, yani feodalizmi ve toprağa bağlı serflikin kalıntılarını radikal bir şekilde koparıp attık. Büyük Ekim Devrimi'nin tarımda giriştiği dönüşümden eninde sonunda ne çıkacağı üzerinde tartışılabilir. (Yurtdışında bu gibi tartışmalara girebilecek yeterince kalemşor, Kadet, Menşevik ve Sosyalist-Devrimci var). Biz şimdilik böyle tartışmalarla zaman kaybetmek istemiyoruz, çünkü bu tartışmayı ve onun getireceği bir yığın soruyu mücadele içinde çözüme bağlayacağız. Fakat tartışılmayacak bir şey varsa, o da küçük-burjuva demokratların sekiz ay boyunca büyük toprak sahipleriyle, yani serf geleneğinin koruyucuları ile "uzlaşmış" olduklarıdır. Oysa biz birkaç hafta içinde Rus topraklarını hem toprak sahiplerinden, hem de bunların geleneğinden geriye en ufak bir şey kalmaksızın temizledik.

Dini, ya da kadının hak yoksunluğunu, Rus olmayan ulusların eşitsizliğini ve ezilişini ele alalım. Bunlar bütünüyle burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Aşağılık küçük-burjuva demokratları sekiz ay boyunca bu konuda lafladılar.

Oysa bugün bütün Kırım Asyalı Kalesi/Anastasiya'da

bu sorunları burjuva-demokratik doğrultuda tamamen çözmüş olan **tek bir** ülke dahi yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi Yasaması ile tamamen çözüme bağlanmıştır. Biz dine karşı gerçekten savaştık, ve hala da savaşıyoruz. Rus olmayan **bütün** uluslara **kendi** öz cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık. Bizde, Rusya'da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tarafından sürekli tazelenen bu serflikin ve Ortaçağ'ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

Bütün bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğine girer. Bundan yüz elli, iki yüz elli yıl önce, bu devrimin (eğer bir genel devrim tipinin kendine özgü ulusal şekilden söz edilecekse) ilerici önderleri halklara insanlığı ortaçağın ayrıcalıklarından, kadın-erkek eşitsizliğinden, şu ya da bu dine devletin tanıdığı imtiyazlardan (ya da tamamen "**din fikri**"nden, "**dindarlıktan**"), ulusal eşitsizliklerden kurtaracakları sözünü verdiler. Ama onlar sadece söz verdiler, sözlerinde durmadılar. Sözlerinde duramazlardı, çünkü "kutsal özel mülkiyet" için duydukları "saygı" buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde kahrolası Ortaçağ'a ve "kutsal özel mülkiyet"e karşı duyulan bir "saygı" söz konusu değildir.

Fakat burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda maletmek için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir "yan ürünü" olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Bu arada, Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hillquit, Longuet, Mac Donald, Turati ve

“ikibuçukuncu” Marksizmin diğer kahramanlarının burjuva-demokratik devrim ile proleter-sosyalist devrim arasında böyle bir karşılıklı ilişki olduğunu bir türlü anlamak istemediklerini de belirtelim. Birincisi ikincisinin içine girer. İkincisi geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkincisi birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciye ne derece aşır aşmayacağını belirler.

İşte Sovyet düzeni böyle bir devrimin bir diğerinin içinde yeşerişinin en açık kanıtlarından, görüntülerinden biridir. Sovyet düzeni işçi ve köylüler için * demokratizmin en üst ölçeğidir ve aynı zamanda da **burjuva** demokratizminden bir kopuş, dünya tarihinde yeni bir **tip** demokrasinin, yani proleter demokratizmin diğer bir deyimle proleterya diktatörlüğünün de doğuşudur.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun ardından yalpalayan küçük-burjuv demokratizminin köpekleri ve domuzları Sovyet düzeninin kuruluşundaki yanılğı ve hatalar yüzünden üstümüze küfür, beddua ve alay yağdırsınlar. Bir an için bile gerçekten bir çok başarısızlığımızın olduğunu ve hatalar yaptığımızı unutuyor değiliz. Sanki böylesine, tüm dünya için yeni bir tip devlet düzeninin yaratılması gibi bir eser yanılıgsız ve hatasız ortaya konulabilirmiş gibi! Hiç şaşmadan yanılığlarımızı ve hatalarımızı, henüz mükemmel olmaktan son derece uzak olan Sovyet ilkelerini hayata uygulayış tarzımızı düzeltmek için mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin inşasına **başlamak** ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağın, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziye yenmeye, proleterya diktatörlüğüne, insanlığın sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen **yeni** sınıfın egemenlik çağının yolunu açmak mutluluğu bize nasip olduğu için **gurur** duymakta haklıyız. Emperyalist savaş sorunu, yani finans kapitalin önde gelen uluslararası politikası, bugün **kaçınılmaz** bir şekilde yeni emperyalist savaşlara yol açmakta ve kaçınılmaz bir tarzda zayıf, geri ve küçük halkların bir avuç “ileri” güç tarafından yağmalanmasını, soyulmasını ve ulusal baskıyı artırmaktadır.

İşte bu sorun 1914’den beri tüm ülkelerin politikasında köşe taşıdır. Bu, milyonlarca insan için ölüm kalım sorunudur. Sorun, burjuvazinin gözlerinizin önünde hazırladığı, göz göre göre kapitalizmin ürünü olan gelecek savaşta (1914-1918 savaşında ölen 10 milyon insan ve bugün hala sürüp giden “küçük” savaşlarda ölen insanlar yerine) 20 milyon insanın yok edilip edilmemesi, (kapitalizmin sürüp gitmesi halinde) kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan savaşta (1914-1918 yıllarında sakatlanan 30 milyon insan yerine) bu kez 60 milyon insanın sakatlanıp sakatlanmaması sorunudur. Bu sorunda da Ekim devrimimiz dünya tarihinde yeni bir çağ açmıştır. Burjuvazinin yaltakçıları ve bunların işbirlikçileri olan Sosyal-devrimciler ve Menşevikler şahsında dünyanın tüm sözde “sosyalist” küçük-burjuva demokrasisi “emperyalist savaşın iç savaş dönüştürülmesi” sloganıyla alay ettiler. Fakat tek gerçek -kuşkusuz hoş olmayan, kaba, çıplak, insafsız ama gene de gerçek- sloganın bu olduğu ispatlandı. Uydurulan yalanlar yıkıldı. Brester barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve her gün daha pervasız bir tarzda, Brester’e göre çok daha kötü olan Versailles barışının anlamı ve sonuçları teşhir olmaktadır. Çünkü savaşın ve yaklaşan savaşın nedenleri üzerine kafa yoran milyonlarca insanın önünde daha açık, daha belirgin, daha su götürmez bir şekilde şu acı gerçek aydınlanıyor: **Bolşevik mücadele olmadan, bolşevik devrim olmadan** emperyalist savaşın ve bunun

kaçınılmaz yaratıcısı emperyalist dünyadan (emperyalist barıştan -Rusça sözcüğün bu anlamını da ekleyelim), bu cehennemden kurtulunamaz.

Bırakın burjuvalar ve pasifistler, generaller ve küçük-burjuvalar, kapitalistler ve filistenler, tüm imanı tam hristiyanlar ve II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal’in bütün şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kussunlar. Dünya tarihinin bu gerçeğini: yüzlerce, binlerce yıldır kölelerin ilk kez, efendileriyle kendi aralarında süren savaşı “efendilerin ganimetlerini paylaşmak için sürdürdükleri bu savaşı, tüm ulusların kölelerinin tüm ulusların efendilerine karşı bir savaşa dönüştürelim!” sloganlarıyla yanıtladıklarını, işte bu gerçeği kızgınlık, inkar ve yalan hücumlarıyla da değiştiremeyecekler.

Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez bu slogan pasif ve cansız bir beklentiden çıkıp, net bir tarzda biçimlenen politik bir program halini alarak, proletaryanın öncülüğünde ezilen milyonlarca insanın etkili bir mücadelesine, proletaryanın ilk zaferine, savaşların yok edilmesi yolundaki ilk zafere, sermaye kölelerinin, ücretli işçilerin, köylülerin ve emekçilerin zararına barış imzalayıp savaş yapan değişik ulusların burjuvazisinin ittifakına karşı bütün ülkelerin işçilerinin ittifakının zaferine dönüştü.

Bu ilk zafer, **nihai zafer değil henüz**. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, iştirilmemiş acılar içinde ve büyük yanılığlar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yanılığlar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine **karşı** yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz **eksiksiz** yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

Bütün ülkelerin kapitalist efendileri -Japonya Amerika’ya, Amerika Japonya’ya karşı, Fransız İngilize karşı vb.- “anavatani koruyoruz” diye palavraya devam edin! Bütün dünyanın pasifist küçük-burjuvaları ve filisternler, II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal’in kahramanları yeni “Basel Manifestoları ile (1912 Basel Manifesto’sunu örnek alarak) emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan “yakanızı sıyırmaya” devam edin! İlk Bolşevik devrimi dünyanın ilk yüz milyon insanını emperyalist dünyanın elinden kurtardı. Bundan sonraki devrimler bütün insanlığı bu savaşlardan ve bu dünyanın elinden çekip kurtaracak.

En son eserimiz, aynı zamanda en önemli, en güç ve en az tamamlanmış olan eserimiz, harlıp feodal ve yarı harap kapitalist yapının yerine yeni sosyalist yapının ekonomik temelinin döşenmesi ve iktisadi inşadır. En fazla başarısızlığı ve en çok hatayı bu en önemli ve güç işte kaydettik. Sanki, dünya çapında böylesine yeni olan bir işe başarısızlıklar ve hatalar olmaksızın girilebilirmiş gibi! Ama biz/bu işe giriştik. Bu işi daha da ilerisine götürüyoruz. Tam da şimdilerde “Yeni Ekonomi Politik” ile bir dizi hatayı düzeltmekle meşgulüz, bir küçük çiftçiler ülkesinde bu hatalara düşmeden sosyalist yapının inşasını nasıl ilerletebileceğimizi öğreniyoruz.

Karşılaştığımız güçlükler ölçülemeyecek derecede büyük. Bu ölçülemezlikten dolayı büyük güçlüklerle

mücadeleye alıştık. Düşmanlarımız bizi boşuna “kaya gibi sağlam”, ve “kemik gibi sert politikaların” temsilcileri olarak adlandırmadılar. Fakat, devrimde hiç değilse belirli bir ölçüye kadar kaçınılmaz olan bir başka sanatı öğrendik: esneklik, taktiğimizi çabuk ve ani değiştirebilmek, değişen objektif şartları göz önünde bulundurmak, eğer daha önce tuttuğumuz yolun bugün için yanlış, imkansız olduğu ortaya çıkmışsa hedefimize giden başka bir yol seçmek.

Coşkunluk dalgasına kapılmış olan ve halkın önce genel politik, sonra askeri coşkusunu alevlendiren bizler, bu coşkunluk dalgasıyla, genel politik ve askeri sorunlar kadar büyük olan iktisadi sorunları da dolaysız bir tarzda çözebiliriz sandık. Önce ve yeterince üzerinde düşünmeden, bir küçük çiftçiler ülkesinde devlet üretimini ve malların devlet tarafından dağıtımını proleter devletin direkt emirleri ile komünistçe yürütebileceğimizi sandık. Yaşam hatalı olduğumuzu gösterdi. Komünizme geçişi yıllar sürecek bir çalışmayla hazırlamak için bir dizi geçiş düzenleri gerekiyordu: devlet kapitalizmi ve sosyalizm. Duyulan coşkunluk ile dolaysız değil, ama kişisel çıkarınız, kişisel ilginiz ve ekonomik planlamanın temeli üzerinde büyük devrimin yarattığı coşkunluğun yardımı ile, ilk önce bir küçük köylü ülkesini devlet kapitalizminden sosyalizme götüren küçük köprüleri kurmaya gayret edin. Aksi taktirde komünizme varamazsınız, ve milyonlarca insanı komünizme götüremezsiniz. Bize bunu hayat ve devrimin objektif gelişimi böyle öğretti.

Ve bu üç, dört yıl içinde eğer gerekiyorsa, keskin dönüşler yapmayı biraz olsun öğrenmiş olan bizler; gayretle, dikkatle, sabırla (hala da yeterince gayretli, dikkatli ve sabırlı olamamakla beraber) yeni bir dönüm noktası olan “Yeni Ekonomi Politik”i öğrenmeye başladık. Proleter devlet geniş bakmasını bilen, titiz ve nesnel bir işadami, çalışkan bir büyük tüccar olmalıdır, yoksa bu devlet, bu küçük köylü ülkesini iktisadi bakımdan ayağa kaldıramaz. Bugünkü koşullar içinde ve kapitalist (henüz kapitalist) Batı’nın yanibaşında komünizme geçişi sağlamak için başka hiçbir yol yoktur. Büyük tüccar, göğün yere uzak olduğu kadar komünizme uzak bir iktisadi tip gibi görünebilir. Fakat canlı hayatın içindeki bu çelişki, küçük köylü işletmeciliğini devlet kapitalizmine ve onun üzerinden sosyalizme götürecektir çelişkilerden biridir. Kişisel çıkar üretimi arttırır; ve bizim her şeyden önce ve ne pahasına olursa olsun ihtiyaç duyduğumuz şey üretimi arttırmaktır. Büyük çaptaki ticaret milyonlarca küçük çiftçiye ilgilendirdiği, ekonomik olarak biraraya getirdiği ve bir sonraki basamağa ulaştırdığı için (tam da üretimin çeşitli ilişki ve birleşme biçimlerinin kendi içinde), çiftçileri ekonomik olarak birleştirmektedir. Bu alanda yeni bir “bilim”in hazırlık sınıfını bitiriyoruz artık. Hedefli bir şekilde usanmadan çalışırsak, her adımımızı pratikteki deneyimlerimizle kontrol edersek, başladığımızı yeniden ve yeniden değiştirmekten, hatalarımızı düzeltmekten ve bunun anlamını kavramaktan çekinmezsek diğer sınıfları da geçebiliriz. Dünya ekonomisi ve politikası bu işi istediğimizden çok daha uzun süreli ve güç bir duruma sokmasına rağmen, bütün bu “öğrenim aşamalarından” geçeceğiz. Ne pahasına olursa olsun, geçiş döneminin acıları, ızdırabı, açlığı ve yıkıntısı ne denli büyük olursa olsun cesaretimizi kırmayacağız ve eserimizi zaferle sonuçlandıracağız.

(14 Ekim 1921, Werke Bd.33, s.31-39)

Çeviren: Derya HAZAR
(**ekimler’in Şubat ’94 tarihli 2. sayısından alınmıştır...**)

Ortak tehdide karşı Irak-Suriye ittifakı

YPG'ye bağlı Halk Savunma Komiteleri (HSK) ile cihatçı çeteler arasındaki çatışmalar, son günlerde Suriye-Irak sınır bölgesinde yoğunlaşıyor. Stratejik önemdeki Til Koçer kentiyle sınır kapasını ele geçiren HSK güçleri, cihatçı çetelere önemli bir darbe indirdiler. Zira hem kenti hem Irak'la köprü oluşturan sınır kapısını kaybeden çeteler, çatışmalarda verdikleri ağır kayıpların yanı sıra, önemli imkânlardan da yoksun kaldılar.

Bölgede çatışmalar devam ederken, HSK güçlerinin bazı köyleri de cihatçı çetelerden temizledikleri, bazı bölgeleri ise, kuşatma altına aldıkları bildiriliyor.

Irak zaten cihatçı çetelerin hedefindeydi

HSK karşısında hezimete uğrayan AKP iktidarı ve Körfez şeyhleri desteğindeki çeteler, suçu Irak'taki Nuri El Maliki hükümetine yıkmaya çalışıyorlar. Irak-Şam İslam Devleti (İŞİD) adlı çetenin şefleri, "Irak'a savaş ilan ederiz" diye tehditler savurmaya başladılar.

Beşar Esad yönetimini ve HSK'yi desteklediği gerekçesiyle Irak'a tehdit savuranlar, zaten her gün bu ülkede vahşi katliamlar yapıyorlar. Patlayıcı yüklü araçların havaya uçurulması ve intihar saldırılarıyla Irak'ı kan gölüne çeviren bu çetelerin, hal böyleyken savaş tehdidi savurmaları, HSK karşısında uğradıkları hezimetin sarsıcı olduğuna işaret ediyor. Zira Irak'ın tehdit edilmesine gerek yok, çünkü Irak yaklaşık iki yıldan beri zaten cihatçı çetelerin fiili savaş alanı durumundadır.

El Maliki yönetiminin beladan kurtulma arayışları

İşgalci ABD ordusunun çekilmesinden sonra (Bağdat'ta halen 30 bini aşkın Amerikan askeri bulunuyor, ancak bunlar üslerinin dışına pek çıkmıyorlar) Irak'ın karşı karşıya bulunduğu en ciddi meydan okumalardan biri, cihatçı çetelerin giderek artan vahşi saldırılarıdır. Zira çetelerin saldırılarında katledilenlerin sayısı günlük 35-40 kişiye ulaşmıştır. Yeni oluşturulan Irak ordusu ve polisi ise, saldırıları önlemekte aciz kalıyor.

El Maliki yönetimini başarısızlığa uğratarak yıkmak isteyen çetelerin arkasında AKP iktidarı, Suudi Arabistan, Katar gibi güçler var. İçeride ise, bu Amerikancı rejimlerle işbirliği yapan Iraklı egemenlerin bir kısmı da, cihatçı çeteleri destekliyor. Yani cihatçılar, aldıkları destekler karşılığında hem Irak içindeki iktidar mücadelesinde bir kesim adına tetikçilik yapıyorlar hem adı geçen bölge ülkelerinin çıkarlarına hizmet ediyorlar.

Hem içeriden hem dışarıdan destek alan çetelerin,

Suriye'ye rahat girip çıkmaları, El Maliki'nin işini daha zorlaştırıyor. Çünkü İŞİD adlı çete halen esas olarak Suriye'de savaşa da, Irak'taki katliamları da gerçekleştiriyor. Diğer bir ifadeyle Suriye'deki savaşın bir cephesi de Irak'tadır.

Bu koşullarda Suriye'deki savaşın seyri, Irak'ı da dolaysız bir şekilde etkilemekte ve El Maliki yönetimini taraf olmaya zorlamaktadır. Nitekim El Maliki yönetimi, olayların başından beri, devşirme cihatçıların Suriye'ye taşınmasına karşı çıktı. Son olaylarda ise, ABD'nin saldırı tehditlerine karşı da açık bir tutum aldı.

Halen ABD ile sıkı bağları olan El Maliki yönetiminin, Suriye olayları ve cihatçı çeteler konusunda Obama yönetiminden farklı bir tutum alması, ciddi bir meydan okumayla karşı karşıya bulunmasından dolayı olsa gerek.

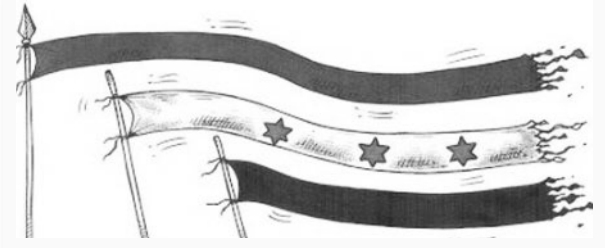
Cihatçı çetelere karşı kader birliği

Suriye'yi savaş alanına çeviren cihatçı çeteler, bu ülkenin tahrip edilmesi ve yağmalanmasında önemli bir rol oynadılar. Sınırsız dış desteğe rağmen, elbette yönetimi yıkmaya gücünden uzaklar. Buna rağmen Suriye'nin enkaza çevrilmesinde azımsanmayacak bir rolleri var. Bu çeteler şu veya bu şekilde etkisizleştirilene kadar, Suriye'nin yıkıcı savaştan kurtulması çok zor.

Esas savaş alanı Suriye olmakla birlikte, Irak'ta her gün 5-10 saldırı düzenleyen çeteler, Irak'ın da baş belası durumuna gelmişlerdir. Suriye'de hedeflerine ulaşabilselerdi, savaşın esas cephesini Irak'a kaydıracaktı. Bu ise, 1991'den beri emperyalist saldırı ve kuşatma altında inletilen Irak halkı için, daha da vahim bir dönemin başlaması anlamına gelirdi.

Görüldüğü üzere, bölgedeki çatışma ve hesaplaşmaları mezhepsel alana çekmek isteyen AKP iktidarı ve Körfez şeyhleri tarafından finanse edilip eğitilen cihatçı çeteler hem Suriye'ye hem Irak'a, aynı güçler tarafından musallat edilmiş belalardır. Dolayısıyla bu belayı defetmek için iki ülkenin işbirliği yapmaları zorunludur. Nitekim bu işbirliğinin son dönemde geliştiğini söylemek mümkündür.

ABD ve bölgedeki önde gelen işbirlikçileri, yani Türkiye, Suudi Arabistan, Katar üçlüsü ile siyonist İsrail'in aksi yöndeki çabalarına rağmen, Irak-Suriye ilişkilerinin gelişmesini, bu koşullarda önlemek olası görünmüyor. Son olarak vurgulamak gerekiyor ki, ne Suriye ne Irak yönetimleri, bu ülkelerin emekçi halklarının çıkarlarını temel alan politikalar izliyorlar. Buna rağmen, resmen ilan edilmeyen Şam-Bağdat ittifakının cihatçıların üstesinden gelebilmesi, bölge halkları açısından büyük önem taşıyor. www.kizilbayrak.org

Gerici üçlü, savaş kışkırtıcılığına devam ediyor

Suriye'nin farklı bölgelerinde devam eden yıkıcı savaşın şiddetlendiğine dair veriler, son günlerde artmaya başladı. Savaşı sona erdirecek süreci başlatması umulan Cenevre-2 Konferansı için hazırlıklar artınca, savaşın bitmesini engellemek isteyen güçler ise, savaşı daha da şiddetlendirmek için, Suriye'de savaşan tetikçilerini harekete geçirdiler.

Cenevre-2 Konferansı'ndan rahatsız olanların başını Türk sermaye devleti-Suudi Arabistan-Katar "Amerikancı üçlü"sü çekiyor. Bölgenin bu gerici rejimleri, konferansın toplanmasını sabote etmek için seferber oldular. Bu histerik savaş kışkırtıcılığı, ne pahasına olursa olsun, Şam'da dinci-gerici bir rejimi işbaşına getirmeye odaklı politikanın ürünüdür.

Gırtlaklarına kadar Suriye halkının kanına batan bu üç Amerikancı rejim, finanse ettikleri, silahlandırdıkları, eğittikleri, korudukları köktendinci çeteleri kullanarak, Cenevre-2 Konferansı'nın toplanmasını sabote etmeye çalışıyorlar. Sivil halkı hedef alan intihar saldırılarında görülen artış ve neredeyse her gün onlarca kişinin bu çetelerin bombalarıyla katledilmesi, konferansı sabote etme girişimlerinin ürünüdür.

Söylemde Suriye'deki savaşın bitmesinden yana olduklarını iddia eden Amerikancı üçlünün pratikte tam tersi yönde hareket ettikleri bir sır değil. Nitekim Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un son açıklamasında, "Cenevre-2 Konferansı'nı engellemeye çalışan devletler var" sözleri, tam da bu devletleri işaret ediyor.

Suriye'de savaşan 13 köktendinci çeteye mensup kişiler tarafından yayınlanan bir videoda yer alan "Cenevre-2 Konferansı'na katılmak ihanettir" başlıklı açıklamaları, bu tetikçileri finanse eden, eğiten, silahlandıran "Amerikancı üçlü'nün bakış açısını da yansıtıyor. Nitekim siyasi analizciler de, açıklamayı, "Amerikancı üçlünün işi" olarak değerlendiriyorlar.

Başını AKP iktidarının çektiği, "Amerikancı üçlü" güdümündeki kökten dinci çetelerin Cenevre-2 Konferansı'nı sabote etmek için seferber olmaları ve "Esad yönetimini yıkana kadar savaşa devam" naraları atmaları, bu tetikçileri kullanan devletlerin, nasıl bir gözü dönmüşlük içinde olduklarını gözler önüne seriyor. Görünen o ki, Cenevre-2 Konferansı'nı sabote etmek isteyen AKP iktidarı ile Körfez şeyhleri, tetikçilerini kullanarak Suriye'yi daha kanlı günlere sürüklemek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar.

Hedefler gerici olunca, bunlara ulaşmak için yasa, kural, ahlak, ilke, değer tanımamak da, hem Amerikancı üçlü hem tetikçileri tarafından "olağan" sayılıyor.

NATO füzeleri özgürlük değil kaos getirdi

Emperyalistler himayesindeki büyük tekeller ile onlar adına tetikçilik yapanlar ülke zenginliğini yağmalarken, kaos ortamının bedelini Libya'lı emekçiler ödüyor.

Çeteler veya aşiretler tarafından idare edilen “devletçiklere” bölmek isteyenlerin etkili olduğu Libya’da hükümet, kendi güvenliğini bile sağlamaktan aciz.

Libya’da Muammer Kaddafi yönetimi, yedi ay süren NATO bombardımanının ardından yıkılmış, yakalanan Kaddafi ise, 20 Ekim 2011’de linç edilerek katledilmişti.

Yedi ay boyunca NATO adına fiili tetikçilik yapanlar, bu olayı “Libya devriminin zaferi” diye yutturmaya çalıştılar. Ne var ki, geçen yıl “zaferin 1. yıldönümü” diye kutlamalara konu edilen bu tarih, bu yıl sessizce geçirildi. Yani 2. yılında “büyük zaferi” pek hatırlayan olmadı ya da birileri hatırlamaktan kaçındılar.

Libya artık “yok” hükmünde

İki yıl önce medya tekellerinin manşetlerinden inmeyen Libya’nın, bugünlerde esamesi bile okunmuyor. Kaosun egemen olduğu bu ülkede artık ne devrimden ne zaferden ne demokrasiden söz eden var. Zira Libya’nın kaliteli petrolüne el koyan büyük tekeller, bu ülkede olup bitenlerle artık fazla ilgili değil.

Libya’nın gündemin dışına itilmesi, bu ülkede her şeyin yolunda gittiği anlamına gelmiyor. Tersine, ülke tam bir keşmekeş içinde. Dolayısıyla çok büyük olaylar olmadığı sürece Libya’dan söz edilmemesi, emperyalistlerin hizmetindeki medya tekellerinin tercihlerinden kaynaklanıyor. Libya’da olup bitenlerin dünya kamuoyu tarafından öğrenilmesini istemiyorlar; çünkü o durumda NATO füzeleriyle Libya’ya taşınan şeyin özgürlük değil, rezil bir kaostan başka bir şey olmadığını herkes görecek.

Kukla hükümetin aczi

Emperyalistlerin desteği ile kurulan Libya’daki kukla hükümet, başkent Trablusgarp’ta bile otoritesini sağlayabilmiş değil. Ülkeyi yönetmekte aciz olan bu

kukla yapı, başkentin bile iki silahlı çete tarafından parsellenmesine katlanmak zorunda kalıyor.

Libya, halen çok sayıda silahlı çetenin bulunduğu, her çetenin belli bir bölgeyi kontrol altında tuttuğu bir ülkedir. Bazı kentlerin özerklik ilan ettiği, kimi bölgelerin paylaşımında anlaşamayan çeteler arası çatışmaların yaşandığı, ülkeyi çeteler veya aşiretler tarafından idare edilen “devletçiklere” bölmek isteyenlerin etkili olduğu Libya’da hükümet, kendi güvenliğini bile sağlamaktan aciz. Çetelerin geçen hafta başbakanı bile kaçırdıkları hatırlanırsa, kukla hükümetin aczi daha iyi anlaşılır.

“Zafer”i kutlayamadılar

1. yıldönümünde “devrim kutlaması” yapan kukla yönetim, bu yıl ise, “görmekli zafer”i uyduruk bir açıklama ile geçiştirmek durumunda kaldı. Çünkü böyle bir seremoni, kukla yönetimi gülünç duruma düşürdü. Kendilerini bile korumaktan aciz olanların, hal böyleyken, “ülkeyi diktatör Kaddafi’den kurtardık, halkı özgürleştirdik” diye nutuk atmaları, ancak rezil olmalarını sağlayabilirdi. Belli ki, onlar da bu durumun farkındaydı ve bundan dolayı olsa gerek, ortalıkta görünmemeyi tercih ettiler.

Kukla yönetimin içine düştüğü bu alçaltıcı durum, emperyalistlerin füzelerine binerek yönetime gelenlerin, halklara sunacak hiçbir şeylerinin olamayacağını kanıtlamaktadır. Bu da, halkın gücüne dayanarak diktatörlüğü yıkıp yönetime gelmek ile savaş aygıtı NATO’nun ölüm saçan uçaklarıyla yönetime taşınmak arasındaki derin uçurumu göstermektedir.

Emperyalistler himayesindeki büyük tekeller ile onlar adına tetikçilik yapanlar ülke zenginliğini yağmalarken, kaos ortamının bedelini yazık ki, Libya’lı emekçiler ödüyor. Geçmişte bir diktatörle baş etmek zorunda olan emekçilerin işi, şimdi çok daha zordur. Zira artık karşılarında kukla hükümetin yanı sıra çok sayıda emperyalist güçleri buluyorlar. - <https://rantey.org>

Hamburg’da göçmen politikası protesto edildi

Almanya’nın göçmen politikalarını protesto etmek, “kâğıtsız” Afrikalı mültecilerle ve Lampedusa mültecileriyle dayanışmak için 26 Ekim Cumartesi akşamı Hamburg’da 10 bin kişilik kitlesel bir gösteri gerçekleşti. Protesto yürüyüşüne 110 dernek, spor kulüpleri, taraftarlar derneği ve semt aktivistleri destek verdi.

Almanya’nın ikinci lig takımlarından St. Pauli takımı ile SV Sandhausen karşılaşmasının sona ermesinden sonra biraraya gelen 10 bin kişilik kitle, Avrupa’nın tanınmış eğlence merkezlerinden St.Pauli / Reeperbahn semtine doğru açtıkları dövizlerle yürüyüşe geçerek eyalet hükümetini protesto etti.

Eylem Hamburg Park Fiction’da (Hamburg Gezi Parkı) yapılan konuşmalar ve Lampedusa Mültecileri ile dayanışmanın devam edeceğine vurgu yapılarak bitirildi.

Lampedusa mültecileri şehrin merkez tren istasyonu yakınında kurdukları bir çadırda ve St.Pauli Kilisesi’nde barınıyorlar. NATO’nun Libya’yı işgali sonrasında ülkeyi terk etmek zorunda kalan bu mülteciler önce İtalya’ya, oradan da Hamburg’a gelmişlerdi.

Altona Belediye Meclisi, Hamburg Senatosu’nun tutumuna karşı, aldığı bir kararla, Nordkirche’ye bağlı 5 kilisenin arazisi üzerine mültecilerin barınması için 25 konteyner yerleştirme kararı aldı.

Eyalet hükümetinin göçmenlere ve ilticacılara karşı “insani olmayan tutumu”, geçen hafta Belediye başkanı Olaf Scholz’un konuşması esnasında sahneye çıkan FEMEN üyesi kadınlar tarafından da protesto edilmişti.

Göçmenlerin yoğun bir şekilde yaşadığı Berlin’in Kreuzberg semtinde de 25 Ekim akşamı “polis şiddeti ve Alman devletinin iltica politikasına karşı” 700 kişilik bir korsan gösteri düzenlenmişti.

Washington’da binler yürüdü

ABD ve emperyalist merkezler, dinleme skandallarıyla sarsılıyor. Washington’a son tepki sokaklardan geldi. Washington sokaklarında binlerce kişi Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA)’nı ve ABD yönetimini protesto etti.

Dinleme skandalına karşı binlerce kişinin katılımıyla düzenlenen en büyük gösteri olan yürüyüş Hollywood’dan da katılım oldu.

Colombus Meydanı’nda toplanan binlerce kişi “Teşekkürler Edward Snowden”, “Bizi izlemeyi durdurun”, “NSA: Ellerini benim verilerimden çek” yazılı dövizler taşıdı.

Sokaklara dökülen tepkiler de ABD yönetimini fazlasıyla sıkıştırırken ABD’nin istihbarat faaliyetlerinin sorumlusu John Clapper ve Ulusal Güvenlik Kurumu Direktörü General Keith Alexander, Temsilciler Meclisi’nde ifade vermek zorunda kaldı.

Clapper, yaptığı savunmada dinlemenin gerekli olduğunu ifade ederek meşrulaştırmaya çalıştı.

Dünyadan grev sloganları yükseliyor!

Dünyanın dört bir yanından grev haberleri yansıyor. İşçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılar karşısında grevlerle üretim durdurulurken şehir merkezlerinde kitlesel eylemler gerçekleştiriliyor.

Yapılan eylemlerle sermaye düzeninin saldırıları protesto ediliyor. Avrupa'da, Asya'da, Amerika'da birbirinden bağımsız olarak işçi sınıfı grevle üretimden gelen gücünü kullanarak sermayeye ve hükümetlerine karşı mücadeleyi yükseltiyor.

Geçtiğimiz hafta emperyalist AB Troykası'nın dayatmaları sonucu yerel hükümetlerin yeni kemer sıkma politikalarını gündeme getirmesi **İtalya'da** grevlerle hayatın durdurulmasıyla karşılanmıştı.

İspanya'da 24 Ekim günü, ülke genelinde üniversitelerde ve devlet okullarında çalışan eğitim emekçileri, Rajoy hükümetinin planladığı yeni "eğitim reformu"na karşı greve gitti. Yeni reform paketi uygulanabilirse, eğitim emekçilerinin maaşları düşürülecek, çalışan öğretmenlerin sayısı azaltılacak ve din dersleri arttırılacak. Öte yandan hem eğitim ücretlerini arttırmak hem bursları kaldırmak isteyen hükümet, eğitimin paralı hale getirilmesini de dayatıyor.

Gündeme gelen bu yeni saldırılar kemer sıkma politikalarıyla bunaltılmış ve geleceğini yitirmiş öğrencileri, ailelerini ve eğitim emekçilerini sokaklara döktü. Sendikaların yaptığı açıklamaya göre greve katılım, üniversitelerde yüzde 90, devlet okullarında ise yüzde 83 oranında gerçekleşti.

İspanya sermaye devleti ise greve yönelik tahammülsüzlüğünü gösterdi, sokaklardaki öğrenci ve öğretmenlere yönelik terör estirdi.

Madrid'de yapılan gösterilerde trampet çalarak, "bıçak kemiğe dayandı" diyen grevciler, akşam saatlerinde polislin saldırısına karşı barikat kurarak direnişe geçti. Polis saldırılarına kaldırım taşlarıyla yanıt veren grevciler, geleceklerini koruyacaklarına dair kararlılıklarını gösterdiler.

Peru'da Buenaventura Orcopampa Altın Madeni'nde işçilerin 21 Ekim günü başlattıkları grev sürüyor. Greve katılan hem sendikalı işçiler hem taşeron işçiler, daha iyi çalışma koşulları talebinde birleştiler.

Buenaventura, devlete ait bir şirket ve Peru'nun değerli metal madenlerinin en büyük operatörü.

Kolombiya'da yerli halkın daha iyi yaşam koşulları ve politik yaşamda söz hakkı talepleriyle başlattıkları gösteriler sürüyor. Protesto gösterileri düzenleyen on binlerce yerli, geçtiğimiz günlerde ülkenin belirli stratejik noktalarına barikatlar da kurdular. 14 Ekim'den beri süren yürüyüş ve gösterilere 102 halk grubuna mensup 100 bin yerli katıldı.

Kamboçya'nın başkenti Phnom Penh'de gerici Hun-Sen hükümetine karşı üç gün süren protesto kampanyası çerçevesinde 20 bin kişi sokaklara çıktı. 28 yıldır iktidarda olan ve rüşvet uygulamasını sıradanlaştıran hükümeti protesto eden kitleler iki milyon imza toplayarak, geçtiğimiz Temmuz'da yapılan seçimlerin iptal edilmesini talep ediyorlar.

Endonezya'nın Kuzey Sumatra bölgesinde bulunan Simalungun'da PT Bridgestone Sumatra Kauçuk tekeline ait kauçuk tarlalarında çalışan binlerce işçi greve gitti.

İşçiler yöneticinin istifasını talep ediyorlar. Sözü edilen yöneticinin göreve gelmesinden bu yana hem çalışma koşullarının daha da kötüleştiği hem de fazla mesai ödemelerinin düşürüldüğü bildirildi.

Ayrıca Endonezya'da asgari ücret görüşmeleri de 30 Ekim itibarıyla başladı. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Endonezyalı işçiler insanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret için mücadeleye ve greve hazırlanıyor.

Ülkede asgari ücret yaklaşık 2,2 milyon Rupiah. İşçiler ise asgari ücretin 3,7 milyon Rupiah (334,54 Dolar) olmasını talep ediyor. Endonezya hükümeti ise asgari ücretin 2013 yılı için 2,3 milyon Rupiah olabileceğini belirtiyor.

İşçiler, asgari ücret konusundaki taleplerinin karşılanmaması durumunda greve çıkmaya hazırlanıyorlar. 28 Ekim'de, Ülkenin sanayi merkezleri olan Pulogadung, Cilincing, Bekasi, Cikarang, Tangerang ve Bogor kentlerindeki birçok fabrikanın önüne çadırlar kuruldu bile.

Endonezya'da bölgesel asgari ücret uygulanıyor ve her bölgedeki Asgari Ücret Tespit Komisyonu enflasyon ve ekonomik büyüme kriterlerine göre asgari ücreti belirliyor.

Portekiz'de sermaye hükümetinin krizin faturasını emekçilere ödetme politikası, binlerce insan tarafından sokaklarda protesto ediliyor.

Günlerdir büyük eylemlere sahne olan Portekiz'de birçok kentte hükümete geri adım attırmak için gösteriler vardı. Burjuva basının verdiği bilgilere göre Lizbon'da 20 bin, Porto'da ise 5 bin kişi yürüdü.

Sendikalar 1 Kasım günü oylanacak tasarı için bir kez daha sokaklara çağrı yaptı. Kamu emekçileri ise 8 Kasım'da iş bırakarak maaşlarında yapılacak kesintilere karşı sokaklara çıkacaklar.

Meksika'da eğitim emekçileri, Meksika Devlet Başkanı Enrique Pena Nieto yönetimi tarafından önerilen eğitim reformuna karşı haftalardır protesto gösterilerini sürdürüyorlar. Derslere girmeyen öğretmenler 28 Ağustos'tan beri ülkenin birçok kentinde sokağa çıkarak gösteriler düzenliyor. 14 Ekim'de yapılan grev oylamasında derslere dönme kararı alınmasına karşı protesto gösterileri yerelerde farklı yoğunlukta sürüyor. Kitlelerin sokaklara dökülmesi Ağustos ayının sonunda hükümetin eğitim reformu ve enerji reformu ile ilgili kararları açıklaması üzerine başladı.

25 Ekim Cuma günü özellikle Chiapas ve Michoacán eyaletlerinde öğretmenler önemli ana ulaşım yollarını, Guatemala'ya açılan sınır kapılarını, şirketlere, liman ve petrol rafinerilerine giden yolları işgal ederek protestolarını sürdürdüler. Ülke genelinde gerçekleşen çeşitli protestolara öğretmenlerin örgütlü olduğu CNTE ve SNTE sendikaları çağrı yaptı. 35 tarım emekçileri örgütünün de destek verme kararı alması ve eylemlere katılması Chiapas'taki eylemlerin ivme kazanmasında önemli bir etken oldu.

Michoacán eyaletinde gösteriler kıyı kenti Lázaro Cárdenas limanının ablukaya alınması ile sona erdi. Bu kentte 16 Ekim'den bu yana CNTE Sendikası'nda örgütlü öğretmenlerin süren grevde arın <https://rantey.org>

Eğitim emekçileri haklarına sahip çıkıyor...

Güney Kore'de eğitim emekçileri sendikalarının yasaklanmasına karşı sokağa çıktı. Brezilya'da ise eğitim emekçilerinin iki aydan fazla süren grevi anlaşma ile sonuçlandı.

Güney Kore'de eğitim emekçileri yasağa direniyor

Güney Kore hükümeti, emekçileri hedef alan saldırılar kapsamında, Öğretmenler Sendikası'nı (KTU) yasakladı. Sendika, 23 Ekim'den itibaren illegal bir yapı kazandı.

KTU, 24 Ekim'de yaptığı açıklamada hükümetin bu kararını ülkedeki demokrasiye vurulan bir darbe olarak değerlendirdi. Hükümetin gerici ve saldırgan tutumuna karşı sendikalarını savunan 10 bin eğitim emekçisi, geçen hafta sonu başkent Seul'da protesto yürüyüşü gerçekleştirerek, hükümetin saldırgan kararını tanımadıklarını gösterdiler.

60 bin eğitim emekçisinin örgütlü olduğu KTU'nun liderleri, mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduklarını açıkladılar.

Brezilya'da eğitim emekçileri kazandı

Eğitim emekçilerinin iki ay süren grevleri sona erdi. Öğretmenler, Brezilya'nın büyük kentlerinden Rio de Janeiro'da yapılan grev toplantısında kendilerine verilen yüzde 8,5 ücret artışını kabul ettiler. Belediye başkanı ve eyalet hükümetinin grev süresince maaşlarının ödenmeyeceği ile ilgili savurduğu tehditler de geri alındı.

Sendika, grevin polislin vahşice saldırılarına rağmen kazanımlarla sonuçlandığını açıkladı.

Grevin kazanılmasında 7 Ekim'de Brezilya'nın birçok bölgesinde gerçekleşen ve tüm halkın desteğini alan yaygın kitlesel gösteriler etkili oldu. Bu dayanışma ve grevdeki öğretmenlerin kararlılığı, ülkedeki politik iklimi değiştiren Haziran Direnişi'nin dolaysız sonuçlarından biri kabul ediliyor.

İstanbul Üniversitesi'nde forum

İstanbul Üniversitesi öğrencileri forumlara devam ediyor.

Bu haftanın ilk iki gününün tatil olması nedeniyle 30 Ekim'de gerçekleştirilen forumda 6 Kasım YÖK eylemi konuşuldu.

6 Kasım günü tüm üniversite forumlarının katılacağı merkezi eylemin planlaması yapıldı. Ardından söz alan birkaç öğrenci YÖK'ü öğrenci kitlelerine daha iyi anlatabilmek, ayrıca öğrencilere politik bir etkinlik sunabilmek için panel yapma önerisi sundu. Miting şeklinde gerçekleşecek eylemin teknik ayrıntılarının planlaması bittikten sonra, gelecek hafta salı günü (5 Kasım) "6 Kasım" gündemli bir panel yapılması kararlaştırıldı.

Eğitim Sen ve üniversite emekçilerinin de destek vereceği eylem için 6 Kasım Çarşamba günü saat 13.00'te Laleli Tramvay Durağı'nda buluşulacak.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

Direnış çağrısı yükseliyor!

İstanbul'da direniş çağrısı sokaklara taşındı!

Üniversitelerin açılmasıyla yoğun bir şekilde faaliyetlerine başlayan Ekim Gençliği, üniversitelerde yürüttüğü devrimci faaliyeti İstanbul sokaklarına da taşıyor.

26 Ekim'de Kadıköy merkezde masa açan İstanbul Ekim Gençliği yaklaşan 6 Kasım öncesi gençliğe bir kere daha direniş çağrısını taşıdı. Açılan masada Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'nin yanı sıra, *Liselilerin Sesi* de yer aldı.

Faaliyet boyunca yapılan konuşmalarla 6 Kasım yaklaşırken YÖK düzenine karşı Haziran Direnişi ruhuyla direnişi büyütme çağrısı yapıldı. Ekim Gençliği'nin, gençliği 6 Kasım'da alanları doldurmaya çağıran "Vazgeçemediğin sürece özgürsün!" başlıklı bildirisinin dağıtımı da gerçekleştirildi. Faaliyet öncesi alana "Gençlik direnişe!" ve "Gençlik direnişe, YÖK düzenine karşı 6 Kasım'da alanlara!" şiarlı afişler asıldı. Birçok öğrenciye *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* dergisi ulaştırılırken, özellikle YÖK'ün misyonu ve 6 Kasım'da yapılacak eylem süreci üzerine sohbetler gerçekleştirme imkanı oldu.

Trakya'da gençlik faaliyeti

Ekim Gençliği, Haziran Direnişi'ni üniversitelere taşımak için çalışmalarını sürdürüyor. "Gençlik direnişe!" şiarıyla, gençliği gelecek ve özgürlük için mücadele/direnışe çağırıyor.

Trakya Ekim Gençliği de bu kapsamda yürüttüğü çalışmalarını hızlandırdı. Bunun ilk ayağı olarak "Gençlik direnişe!" şiarlı afişleri Çorlu'da kent merkezine ve öğrencilerin yoğun olarak yaşadıkları yerlere yaptı.

Trakya Ekim Gençliği, 6 Kasım çalışmaları ile gençliği direnişe çağırma devam ediyor.

Ekim Gençliği / İstanbul-Trakya

İzmir'de Gezi'nin 6 Kasımı'na doğru

birleşik kıldığımız 6 Kasım eylemlerinin kitlesele geçebilmesi için forumları daha etkin kullanmalıyız.

Gezi Direnişi öylesine bir etki yaratmıştı ki birçok ezber bozulmuş, birçoğumuz için geleceğe olan umutlar tekrardan yeşermişti. Her türlü baskıya, sömürüye, zorbalığa ve eşitsizliğe karşı farklılıklarımızla ördüğümüz barikatlarda savaştık. Birlik olmayı, çoğalmayı, farklılıklarımızı ortak düşman karşısında mücadele vererek yok etmeyi öğrendik.

Barikatların ardından devam eden forum sürecinde de bu durum olduğu gibi devam etti. Bir çok farklı kimlik, kültür, inanç ve düşünce aynı platformlarda özgürce tartıştı, kararlar aldı ve eylemler gerçekleştirdi.

Tüm bu yaşananların birikimiyle mücadeleyi örgütleyen gençliğin özellikle 6 Kasım'da ne yapacağı, 6 Kasım'ı nasıl örgütleyeceği en büyük merak konularından biriydi. Bu yıl gerçekleştirilecek 6 Kasım eylemleri geçtiğimiz yılların tekrarı şeklinde parçalı, dağınık bir tabloda mı gerçekleşecekti yoksa Gezi'nin 6 Kasım'ı, yani birleşik, kitlesele bir 6 Kasım mı olacaktı?

Okulların açıldığı günden bugüne süregelen forumlarda alınan kararlar doğrultusunda, 6 Kasım eylemlerinin forumlar üzerinden örgütlenmesi iradesi bu anlamda Gezi ruhunun 6 Kasım'a rengini vereceğine dair umutları çoğalttı. Ege ve Dokuz Eylül Üniversite forumlarının 6 Kasım eylemlerinin örgütleyicisi olma kararları alması, politik gençlik örgütlerinin forumların bileşenleri olarak bu kararın alınmasında ortak irade göstermeleri uzun yıllar sonra birleşik bir 6 Kasım yaşayacağımızı müjdeledi.

Forumların örgütlediği, kararını aldığı ve hayata geçirdiği ilk ve tek şey olmamasına rağmen, bu durumun bu denli büyük bir heyecanla karşılanmasının nedeni ise, Gezi Direnişi'nin bir kültürünün hala yaşatılması ve bu kültürün gelecekte de yaşatılmasıdır.

Geçtiğimiz yıllarda yan yana gelmeyen, farklı alanlarda farklı 6 Kasım eylemleri gerçekleştiren gençlik, bu yıl tek bir 6 Kasım eylemi örgütleyecektir.

6 Kasım'ı örgütlenme sürecinde bir irade gösteren forumların bileşeni olarak, artık diğer sorumluluklarımızı da üstlenmemiz gerekmektedir. Öyle ki, 6 Kasım'a çok kısa bir zaman kalmışken eylemlere dair tek bir örgütlenme çalışmasının yapılmaması, eylemlerin nerelerde gerçekleştirilecekleri, panellerin ne zaman yapılacağı ve kimlerin konuşmacı olarak katılacakları, afişler, bildiriler vb. alanlardaki belirsizlikler hala giderilememiştir. Dolayısıyla gençlik içerisinde YÖK karşıtı propaganda ve ajitasyon yapılamamış, gençlik eylemlere çağırılmamıştır.

Bu noktada, bu eksikliklerin bilinciyle hareket etmeli ve forumları daha verimli kullanmalıyız. Forumları tartışma platformları olmaktan öte, belirli sorunların tartışılarak kararların alındığı ve hayata geçirildiği alanlar olarak görmeliyiz. Belirli konuları gündemleştirirken, o konuları derinlemesine tartışmadan ve kararlar almadan başka bir konuyu tartışmaya geçmemeye özen göstermeliyiz. Dolayısıyla, uzun yıllar sonra birleşik 6 Kasım örgütlenme kararı alarak bu alandaki yanlış alışkanlıkları terketme adımı atanlar olarak, önümüzdeki hafta toplanacak olan forumlarda pratiğe dayalı kararlar almalı ve forumları daha verimli kullanmalıyız. Yani öz olarak, birleşik kıldığımız 6 Kasım eylemlerinin kitlesele geçebilmesi için forumları daha etkin kullanmalıyız.

Özgürlük, devrim ve sosyalizm için 6 Kasım'da alanlara!

İzmir'den bir Ekim Gençliği okuru

ODTÜ'ye destek eylemleri

ODTÜ'de rant için 3 bin ağacı katleden devlet, ilerleyen günlerde de saldırılarını sürdürdü. Polisin saldırılarına direnen ODTÜ'lülere birçok şehirde destek eylemleri oldu.

Bursa

KESK, DİSK, TMMOB, DOĞADER, ÇHD tarafından 25 Ekim günü Şehreküstü Meydanı'nda ODTÜ'de ağaç katliamını protesto etmek ve direnişçileri desteklemek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında "Direniş ODTÜ Bursa seninle!", "Her yer ODTÜ her yer direniş!" pankartları açıldı.

"ODTÜ'de kanunsuz olarak sürmekte olan yol yapım çalışmaları derhal durdurulmalıdır." denilen basın açıklamasında "Direniş ODTÜ Bursa seninle!", "ODTÜ'den yol değil orman geçer!", "Her yer ODTÜ her yer direniş!" , "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasına BDSP, Partizan, ÖDP, DHF'nin de aralarında bulunduğu ilerici ve devrimci kurumlar destek verdi.

28 Ekim'de ise polisin ODTÜ'ye saldırılarını arttırmasını protesto için Setbaşı Mahfel'den Heykel'e yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte "Direniş ODTÜ Ethem'in yoldaşları seninle / Direniş Bursa" pankartı taşındı.

Yürüyüş yolun tek şeridi kapatılarak başladı. Baştan sona coşkulu olan eyleme çevredeki insanlar alkışlarla destek verdi. Çevreden de yürüyüşe katılım oldu. Heykel'e gelindiğinde basın açıklamasını Uludağ Üniversitesi'nden öğrenci yaptı. ODTÜ'deki polis terörüne vurgu yapılan açıklamada Yener Çıracı'nın ateşe atılması ve darp edilmesi protesto edildi. Ethem Sarısülük davasında yaşananlardan da bahsedilen açıklamada "Adalet sokaklarda tecelli edecektir!" denildi.

Hükümet istifa!", "Katil polis hesap verecek!", "Her yer ODTÜ her yer direniş!" sloganlarının atıldığı eylemde Kızıl Bayrak muhabiri polis tarafından "Seni bütün polisler tanıyor, gezdiğin insanlara dikkat et!" denilerek tehdit edildi.

İzmir

23 Ekim akşamı ODTÜ'ye destek için yürüyüş gerçekleştirildi. Alsancak Sevinç pastanesi önünde bir araya gelen kitle burada pankart hazırlanmasının ardından Kıbrıs Şehitleri caddesinden yürüyüşe başladı.

"Direniş ODTÜ İzmir seninle" yazılı pankartın arkasında sloganlarla yürüyen kitle yönünü Basmaneye çevirerek yürüyüşe devam etti. Sık sık "Direniş ODTÜ İzmir seninle!", "Her yer ODTÜ her yer direniş!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları alkışlar ve ıslıklar eşliğinde atıldı.

Çevreden geçen araçların da desteğiyle Basmane Meydanı'na kadar yüründü. Burada polis ile KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ramiz Sağlam arasında yapılan görüşme sonucu polis barikatları kaldırıldı.

Basmane Meydanı'ndaki AKP İl Binası önünde KESK adına Ramiz Sağlam basın açıklamasını okuyarak "AKP faşizmine boyun eğmeyeceklerini" dile getirdi. Basın açıklamasının ardından Basmane Meydanı'ndaki çimenlerin olduğu alana beş adet fidan dikilerek

ODTÜ'ye ve direnişe sahip çıkıldığı gösterildi.

İlerleyen günlerde dikilen fidanların sökülmesi üzerine **27 Ekim'de** KESK, DİSK, TMMOB-İKK, İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri ile İzmir Park Forumları'nın çağrısıyla bir eylem örgütlendi.

Alsancak Sevinç Pastanesi önünde toplanan kitle "Siz fidanlarımızı söktünüz, biz de ocağımıza incir ağacı dikeceğiz" pankartı arkasında Basmane Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Eylemi örgütleyen kurumların aldığı karar doğrultusunda, yürüyüş için tek sıra halinde insan zinciri oluşturuldu. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direniş ODTÜ İzmir seninle!" sloganlarının atıldığı yürüyüşte Basmane Meydanı'na gelindiğinde polisle yapılan görüşmenin ardından basın açıklaması ve fidan dikimi için AKP Konak İlçe Başkanlığı önüne kadar yüründü.

Meydandaki çimlik alana incir fidanları dikildikten sonra basın açıklaması için AKP İlçe Başkanlığı önünde toplanıldı. Burada basın metnini KESK Dönem Sözcüsü Ramiz Sağlam okudu. "*Buradan bir kez daha haykırıyoruz; Gezi Parkı da, ODTÜ ormanı da, bu meydanlarda doğasıyla, yeşiliyle halkındır. Şundan emin olunki bundan sonraki süreçte nerede bir doğa katliamı, nerede bir hukuksuzluk var ise Taksim Gezi ruhunu oraya taşıyacağız. Baskıyla, şiddetle direnişimizi engelleyemediniz engelleyemeyeceksiniz*" denilen açıklama atılan sloganlarla bitirildi.

İstanbul

27 Ekim'de Kadıköy Altıyol'da binlerce kişi toplanarak sloganlarla Bahariye Caddesi üzerinden yürüyüşe başladı. Kortejin en önünde "Direniş ODTÜ İstanbul seninle" pankartı taşındı. "Her yer ODTÜ her yer direniş!", "Gezi şehitleri ölümsüzdür!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direniş ODTÜ Kadıköy seninle!" sloganları atıldı. Çeşitli dövizlerin ve forumların ayrı ayrı pankartları da yer alarak eylemde yürüyüş

boyunca duvarlara yazılamalar yapıldı.

Yürüyüşle Bahariye Caddesi'nin sonundan kilisenin olduğu sokağa, buradan da otobüs yoluna çıkılarak Kuşdili Çayırı'na gidildi. Burada, ağaç kostümü giyen Vava adlı grup pandomim gösterisi sergiledi ve müzik dinletileri yapıldı.

ODTÜ'deki ağaç katliamına karşı, betonlaştırılmış olan Kuşdili Çayırı'na temsili olarak fidanlar dikildi. Eylem tulum eşliğinde çekilen horonların ardından sonlandırıldı.

Polislerin yürüyüşün yapıldığı hiçbir alanda olmadığı, yalnızca AKP İlçe Binası civarında konuşlandığı gözlemlendi.

28 ve 29 Ekim günlerinde, **Sarıgazi'deki** Vatan İlköğretim Okulu önünden başlayan yürüyüşte "Direniş ODTÜ Sarıgazi halkı seninle" şiarlı ozalit taşındı. Yürüyüş, coşkulu sloganlarla Demokrasi Caddesi kapatılarak Sarıgazi Meydanı'na kadar sürdü. Çevreden katılanların da olduğu yürüyüşe birçok işçi ve emekçi alkışlarla destek verdi.

Sarıgazi Meydanı'nda öncelikle direniş sürecinde yaşamını yitirenler şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı atılarak basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasında öncelikle Haziran Direnişi sürecinden bu yana artan polis terörü vurgulandı. Ardından polis terörüne karşı ortaya konan direnişler hatırlatılarak artık korku duvarının aşıldığına değinildi. Basın açıklaması şu ifadelerle sonlandırıldı: "*Bizler devletin terörüne yabancı değiliz. Devlet de direnenlerin taviz vermeyeceğini iyi bilmekte. Bunu Mahir Çayan'dan, Deniz Gezmiş'ten, Mazlum Doğan'dan ve İbrahim Kaypakaya'dan iyi bilirler. Ve bir kez daha haykırıyoruz ODTÜ yalnız değildir ve her zaman direnen halk kazanacaktır.*"

Açıklamanın ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa - İzmir - İstanbul

Ethem'in katili Şahbaz davası ertelendi

Haziran Direnişi'nde Ethem Sarısülük'ü vuran polis Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı davanın ikinci duruşması görüldü.

Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk duruşması 23 Eylül'de görülen ve mahkeme salonunda yaşanan olaylar nedeniyle ertelenen duruşma 28 Ekim'de gerçekleştirildi.

Davaya ilk duruşmada da olduğu gibi izleyicilerin katılması engellenmeye çalışıldı. Mahkeme Başkanı Afak İllez, yaptığı açıklamada, "İlk duruşmada çıkan olaylar nedeniyle yapamamıştık. Bu nedenle bu duruşma kapalı olacak" dedi. Fakat kapalı duruşma adliye önünü miting alanına çeviren kitlenin kararlılığı üzerine açık duruşmaya çevrildi.

İlk duruşmaya peruk, gözlük ile kendini kamufle ederek gelen katil polis Ahmet Şahbaz duruşmaya katılmadı. Şahbaz'ın avukatları, ifadesinin görev yaptığı Urfa'dan telekonferans yöntemi ile alınması talebinde bulundu.

Sarısülük ailesinin avukatlarıysa mazeretsiz duruşmaya katılmadığı için katil polis hakkında yakalama kararı çıkarılmasını talep ettiler.

Talepler için mahkeme heyeti duruşmaya ara verdi. Ara kararını açıklayan heyet, savcının da vurgusuyla "sanık polisin kaçma ve delil karartması şüphesi olmadığı" gerekçesini savundu. Şahbaz'ın tutuklanması talebini reddetti.

Ayrıca Şahbaz'ın savunmasının Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi (SEGBİS) ile yani telekonferans yoluyla Urfa'dan alınması talebini kabul ederek, davayı 2 Aralık'a erteledi. Mahkeme heyetinin kararları salonda bulunanlar tarafından protesto edildi.

Duruşma süresince, sloganlarla Adliye önünde bekleyen devrimci ve ilerici güçlere kararın açıklanmasının ardından polis saldırdı. Tazyikli su ve gaz bombaları atarak saldıran polis, adliye bölgesini adeta dumana boğdu.

Saldırının ardından Güvenpark'ta basın açıklaması yapıldı. İlk sözü Ethem Sarısülük ailesi avukatlarından Kazım Bayraktar aldı. "Bir duruşma değil tiyatro yaşandı. Tiyatro bitti, polis saldırısı başladı" diyen Bayraktar, mahkemedeki hukuksuzlukları anlattı. Bayraktar şunları ifade etti: "Hukuksuzluğu teşhir etmeye devam edeceğiz. Polis terörü vardı. Şimdi darbe mahkemelerinde gördüğümüz askerle sıkıyönetim görüntüsü vardı."

Bayraktar, "adalet barikatlarında, sokaklarda tecelli

edecektir" diyerek sözlerini tamamladı. Basın açıklaması Ankara Dayanışması adına yapılan konuşma ile devam etti.

Ankara Dayanışması adına yapılan konuşmada 3 ağır yaralının olduğu bilgisi verildi. Ankara Dayanışması'nı oluşturan bileşenler olarak Ethem'i sahiplenmeye devam edecekleri ifade edildi. Türkiye'yi açık bir cezaevine çevirmeye karşı mücadeleyi sürdürecekleri söylendi. Konuşma bitiminde "Katil devlet hesap verecek!" sloganları haykırıldı.

Eylemde HDP Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel de söz aldı. "Adalet için Sarısülük davasını takip edeceğiz" diyerek hükümete seslenen Tuncel, "Şahbaz'ın görevden el çektilmesi" ve "tutuklanma kararı verilmesi" çağrısı yaptı.

Mustafa Sarısülük ise "Haziran'dan beri yürüttüğümüz mücadeleyi büyütmemiz gerekiyor" diyerek sözlerine başladı. Faşist devlet zihniyetinden hukuk ve adalet beklentisi olmadığını vurgulayan abi Sarısülük, özgürlük ve adaletin barikatlarda, sokaklarda olduğunu söyledi.

Av. Kazım Bayraktar yeniden söz alarak "duruşma günlerini mücadele günlerine dönüştürülmeliyiz" dedi. Bayraktar, Ali İsmail Korkmaz ve Ethem Sarısülük davalarına katılım çağrısı yaptı.

Basın açıklaması "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganları ile bitirildi. Polis saldırısında gözaltılar ve yaralanmalar yaşandı.

Ethem'in davasına Adana'dan tepki

Katil polisin tutuklanması talebinin reddedilmesi ve adliye dışındaki polis terörü Adana'da protesto edildi. 5 Ocak Meydanı'nda yapılan açıklamada "Adaletiniz size kalsın, hepimiz Ethem'iz! Katiller halka hesap verecek!" pankartı açıldı. Eylemi Adana HDK, İHD, ÇHD, KESK, DİSK ve Adana Tabip Odası birlikte yaptı. Kurumlar adına basın açıklamasını ise Güven Boğa okudu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi [Kızıl Bayrak'ta](#) [Ankara - Adana](#)

Onursuzca yaşamaktansa onurluca ölmek yeğdir

En büyüğü 26 yaşında olan gençlerin ölümü göze almaları, katillerin anlayamayacağı bir şey. Tetikçilerin kafası değil onursuzluğu bunu anlamalarına engel. Bu yüzen korkuyorlar. Hiç düşünmeden verilen emri uygulayıp, Ethem'i vuranlar Ethem'den çok korkuyorlar. Çünkü Ethem biyolojik olarak dursa bile, yüreği hala devrim ve sosyalizm için atan bir devrimci. Onurluca yaşamak için ölümden sakınmayan bir insan. Ölümsüzlüğü kucaklasa bile, hiç ölmeyecek gülümsemesi, sadece onur değil, umut da aşıyor.

Tetikçi Ahmet Şahbaz'ın "havaya ateş ederken" Ethem'i vurduğunu dahi söyleyebildiler. Hem de hedefli olarak Ethem'e ateş ederken ki görüntüleri kendi medyalarında dahi gösterilirken. Erdoğan'ı, Mutlu'su polislerin vahşice demenin bile masum kaçacağı saldırıları ekranın yarısında gösterilirken, diğer yarısında, "kimsenin kılına zarar vermiyoruz" demişlerdi. Tarihe geçen onursuzluk örneklerine bir yenisini eklemişlerdi, tetikçi "masum" derken! Onların onursuzluk imparatorluklarında onurluca yaşamak istemişti, Ethem, Ahmet, Abdullah, Medeni, Mehmet, Ali İsmail, Hasan Ferit. Ama bu çocuklar o gün yalnız değillerdi. Onlar gibi, insanca, onurlu bir yaşam için yüreği çarpan binler vardı yanlarında. Bugün binler azalsa da yarın milyonlar olacağı açık.

23 Eylül'de kah ana, kah abi kardeş, kah yoldaş, dost yürekleri Ethem'le birlikte atan onlarca yürek adliye önündeydi. Oraya gelmeseydi bile yürekleri Ethem'le birlikte atan binlerce yürek vardı. Elbette onursuzluk imparatorluğunun mahkemelerinden onurla örtüşen bir karar beklemiyordu hiç kimse. Ama adliyede beklenenden fazlası oldu. Tetikçi korunurken, Ethemlere saldırıldı.

28 Ekim'de de benzeri bir şey yaşandı. Saldırdıkça korkutacaklarını sanıyorlar. 12 Eylül'den 31 Mayıs'a kadar sandıkları gibi olmuştu da. Ama 31 Mayıs'tan sonra en büyüğü 26 yaşında olan gençler onların ezberlerini bozdular. Onursuzca yaşamaktansa onurluca ölmek yeğdir, dediler. Tetikçilerin yargılandığı mahkemede Ethemler onursuzca yaşamamak için, hesap sormaya gidiyorlar. Sadece mahkemede değil, yaşamın her alanında, yüreği Ethemlerle, Ali İsmaillerle, Hasan Feritlerle birlikte atanlar, yüreklerinin hareketine uygun davranmalıdır. Ethemler, kendilerine iyi çocuklardı denilip dizlerin dövülmesi için değil, dizleri döven eller yumruk olup onursuzluk imparatorluğu çökene dek vurulsun diye ölümü kucakladılar.

Evet, bir bildikleri var bu çocukların.

M. Kursun

Cinsel taciz ve şiddete karşı yükseltilecek her ses...

Cezaevlerinde kişiliği teslim almaya dönük saldırılar, devrimci tutsaklar tarafından boşa düşürülmekle beraber bugün, cezaevlerindeki tüm tutuklu ve hükümlüler saldırıların yöntemleri değişse de aynı gerçeklikle karşı karşıyadırlar.

Hemen her gün kapitalist sistemin kadim temsilcilerinin kendi iğrenç yüzlerini gizlemek adına “uygar”, “demokrat” veya “modern” yaftalı maskelerini takarak sarf ettikleri yalanları işitiyoruz. Bu zatlar ağızlarına ne zaman “hak” ve “özgürlük” gibi kavramları alıp TV ekranlarında şov yapmaya başlasalar içimizi bir endişe kaplayıveriyor. Bu güzelim kelimelerin nasıl da onların ağızlarında kirlendiğini düşünüyor, ardından ise bu cilanın altından kabarcak hangi saldırıyla karşı karşıya olduğumuzu kestirmeye çalışıyoruz.

Bu OSCAR’lık performansları mücadelenin “nazarı”na geliyor olsa gerek ki kral çıplak misali kitlelere sobelendiklerinde tüm bu maskeler bir kenara atılıyor ve kanlı eller kitlelerin üzerine azgınca saldırıyor. En son Gezi Direnişi’yle beraber buna açıkça tanık olduk ve olmaya devam ediyoruz. Maskeleri düşüren ve sokakları dolduran kitlelere, Gezi’ye, ODTÜ’ye Tuzluca’yı’a selamlarımızı yolluyor ve her daim kralın çıplak dolaştığı bir mekana cezaevlerine çeviriyoruz bakışlarımızı.

Türkiye’nin cezaevleri gerçekliği; baskı, işkence, kan, cinayet... Kapitalist sistemin tüm kurumları, onun ideolojik çıkarlarını korumak için konumlanmakta ve bir bütün olarak bu sistemin bekasına hizmet etmektedir. Bu demek oluyor ki, tüm pratikleri bu ulvi amaç doğrultusunda şekillenmektedir. Sömürü çarklarının üzerinde yükselen bu kurumlar, çarkları işçi ve emekçilerin kanyla yağlamak adına seferber olurken bir yandan da tam da bu işçi ve emekçileri din, milliyetçilik vb. ideolojik zehirleriyle zehirlemektedirler. Yalnız bunlardan biri vardır ki, burjuvazi burada son derece rahattır. Cezaevlerinde ne kanlı ellerini saklama gayretindedir ne de yüzüne bir maske takma gereksinimi duymaktadır. Rahattır, çünkü cezaevleri onun evidir. İşte bu sebeple, cezaevlerinde burjuvaziye koltuğunun altında maskesiyle çalım satarken bulmak işten bile değildir.

Türkiye’de cezaevleri gerçeğine kısaca göz atmak bile kapitalizmin gerçek karakteriyle bizleri yüz yüze getirmeye yetmektedir. Baskı, işkence, kan ve cinayetle özdeşleşen bu gerçeklik, Türkiyeli işçi ve emekçilerin yüreklerinde kapanmaz yaralar açmıştır. Unutmamak gerekir ki, sınıf mücadelesinin diyalektiği istisnasız buralarda da işlemeye devam etmektedir. Sindirme ve yok etme mekanları olarak işlev gören cezaevlerinde tutsaklar fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutulmakta, hasta tutsaklar ölüme terk edilmekte, en ufak bir hak arama mücadelesi keyfi cezalar ve yaptırımlarla karşılanmaktadır. Denilebilir ki, devrimci tutsaklar kan içinde boğulmuyorlarsa bugün, sessizlik içinde boğulmaya çalışılmaktadır.

Diğer bir açıdan belirtmek gerekir ki, devrimciler üzerindeki bu saldırılar, kapitalizmin kendi terimiyle diğer “suçlu”lar için ise başka bir boyutta yaşanmaktadır. Suç bireysel değildir, toplumsal bir karaktere sahiptir. Manşetlerde sıkça karşılaştığımız “cani”, “hırsız”, “fuhuş” haberlerinde sistemin rolünün

üstünden bilinçli bir biçimde atlanmakta fatura yalnızca bireyin kötü mizacına/doğasına kesilmektedir. Oysa ki kapitalizmin bataklık dünyasında işsizlik, açlık, yoksullukla kol kola giren ve bizzat kapitalizmin ideologları aracılığıyla kutsanan bireysellik, toplumu cenderesi altına almıştır. İşte bu cenderede “suça” meyilli bireyler özenle yaratılmakla kalınmayıp, gerisin geri kapitalizm tarafından “suçlu” ilan edilerek her türlü baskı ve cinsel istismara mahkum edilmektedir. Diğer bir yandan ise topluma kazandırma yalanları eşliğinde ucuz -bedava demek daha doğru olur- iş gücü olarak kullanılmaktadır. Elbette bireyin rolü yadsınmamalıdır ancak buradaki trajik tablodaki vurgu sadece ve sadece kapitalizmin ikiyüzlü karakterindedir ve bu sistemin ortadan kalkmasıyla da “suç” tanımlamamızın değişeceği, farklı bir düzlemde hayat bulacağı unutulmamalıdır.

Cezaevlerinde kişiliği teslim almaya dönük saldırılar, devrimci tutsaklar tarafından boşa düşürülmekle beraber bugün, cezaevlerindeki tüm tutuklu ve hükümlüler saldırıların yöntemleri değişse de aynı gerçeklikle karşı karşıyadırlar. O da, bu kokuşmuş sistemin sömürü karakteridir. Denilebilir ki, ikinci kesimin aralarında yine bu sistemin ektiği nefret ve güvensizlik tohumları sebebiyle birlikte hareket etme yeteneğinden yoksun olduklarından keyfi dayatmalara kat be kat fazla maruz kalmaktadır. Cezaevleri kadınlar söz konusu olduğunda daha yakıcı bir biçimde gözetilip denetlenmektedir. Sistem, kadınlara karşı

cezaevlerinde ayyuka çıkmakta ve tüm çıplaklığı ile yaşanmaktadır. Cezaevlerinde yaşanan her türlü cinsel taciz ve tecavüz kadın kimliğinin sindirilmişliği ve toplumda yaratılan bakış sebebiyle cezaevi duvarları arasına hapsedilmeye çalışılmaktadır. Ancak devrimci kadın tutsaklar kadının cinsel kimliğine dönük bu iğrenç saldırıları her daim teşhir etmiş ve bu saldırılara karşı cepheden aldıkları tutumla meselenin esir düşmek değil de teslim olmamak olduğunu dosta düşmana ilan etmişlerdir.

İşte bu sebeple cezaevlerinde taciz ve tecavüz saldırıları gündemleştirdiğinde akla ilk elden devrimci kadın tutsakların maruz kaldığı saldırılar gelmektedir. Biz de yine devrimci kadın tutsakların yaşadığı örneklerle değineceğiz. Yalnız bu uygulamaların kat be kat ağırlarının her ne kadar gündemleştiremeseler de cezaevlerindeki kadın tutsaklar için rutin bir gerçeklik olduğu unutulmamalıdır. Tersinden devrimci tutsakları teslim alma çabalarında söz konusu olan devrimci tutsak kadınsa, cinsel kimliğine yönelik saldırılar özel olarak öne çıkmaktadır.

Cezaevlerinin sicili, söz konusu devrimci kadın tutsakları sindirme politikası olarak devreye sokulan cinsel taciz ve tecavüz saldırıları olduğunda bir hayli kabarıktır. Yalnız son Gezi süreciyle beraber yaşanan güncel örneklerle kısaca bakmak bile bu sicili özetlemek için kafidir. Gezi eylemlerine kadınların yığınlarla katıldığı bilinen bir gerçektir. Bu eylemlerde özellikle kadına yönelik hiçleştiren bakışın öfkelerle

konu olduğu da. Gezi eylemelerinin akabinde başlatılan tutuklama terörünün kitleleri sindirmek amacıyla ilk elden bu ülkenin devrimcilerine yöneldiği de bilinen bir gerçek. İşte bu kapsamda İzmir’de tutuklanarak Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’ne getirilen Elif’in yaşadıkları sürecin başından sonuna dek hapishaneler gerçekliğine, sözde burjuva adaletine ve burjuva medyaya ışık tutar niteliktedir. Hapishane girişinde çıplak arama dayatmasını reddederek darp edilen Elif, sonrasında insanlık dışı uygulamaya direndiği için ceza aldı. Bunun yanı sıra hapishane yönetimince hedef haline geldi ve her “Cuma” bir başka tacizin bahanesine dönüştürüldü. Üst üste verilen cezalara karşı devrimci duruşundan geri adım atmayarak kadın bedenine yönelik bu aşağılık uygulamaları teşhir eden Elif’in ağzından çıkanlar ise hastalıklı burjuva medyanın çarpıtmalarıyla kendilerince “haber niteliğine” büründürüldü. Bir kez daha burjuva medya, derdinin üzüm yemek değil de bağcıyı dövmek olduğunu ispatladı. Ve yarattığı zemin, çeşitli hapishanelerden adli erkek tutsakların Elif’e yolladığı taciz mektuplarının peydahlanmasına yol açtı. Elif’in çıplak aramaya dair yazdığı her mektubun karalandığı veya el konulduğu, Elif’i destekleyen arkadaşlarının, platformların, devrimci tutsakların mektuplarına el konulduğu bir ortamda taciz mektupları sözde “denetime” takılmadan hapishane duvarlarını aşarak Elif’e ulaştırıldı. Böylelikle cinsel taciz hapishane girişindeki çıplak aramayı kat be kat aşarak hergün tekrarlanan yeni bir boyut kazandı. Diğer bir yandan devrimci kadın tutsakların tedavi haklarını kullanırken ya da suç duyurusu, mahkeme vs. gibi sebeplerle hapishane dışına çıktıkları her an cinsel tacizin bir vesilesine dönüştürüldü. Adliye ya da hapishanelerde bulunan tutuklu hücreleri bölümünde devrimci erkek tutsaklarla diyalog kurulmasının önüne geçilmesi ana hedefiyle kadın tutsaklar, adli erkek tutsaklarla yan yana getirilmekte ve böylece hiçbir sürprize yer bırakmayacak şekilde cinsel tacize davetiye çıkarılmaktadır. Şakran Cezaevi’nde bu tacize davetiye çıkaranlar, bu sistemin memuru, kolluk gücü ve askeri, tam bir pişkinlikle tutum takınmakta, devrimci kadın tutsakların tepkilerine ise yavan bir sırıtılışla cevap vermektedirler sadece. “Eğer ki sen” demektedir evin efendisi “bir gaflet içerisine düşer ve insan olduğunu hatırlarsan, çıplak aramaya karşı çıkarsan dahası bunu teşhir edersen, eğer ki sen beslenme, tedavi ve suç duyurusu gibi haklarını kullanmak istersen, cinsel tacize maruz kalırsın.” Tüm bu mizansende, sözlü ve fiili tacizlerin ortasında devrimci kadın tutsaklar, şikayetlerinden vazgeçmeye, susturulmaya, sindirilmeye ve yıldırılmaya çalışılmaktadır.

“Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde”

Tablo cezaevlerinde son derece açık ve nettir. Kralın giydirilmeye ihtiyacı yoktur. Ve elbette ki devrimci kadın tutsaklar kadın bedenine dönük saldırılara gereken yanıt vermektedir. Ancak bu yanıtın ne topyekûn cezaevlerinde yürüyen mücadeleden ne de tam da bu ve benzeri kurumların üzerinde yükseldiği kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız olduğu düşünülebilir. Kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi sosyalizm mücadelesine sınıksı bağlıdır. Cinsel taciz ve şiddete karşı yükseltilecek her ses bu mücadelenin avazına karışacaktır.

**Şakran Kadın Kapalı Cezaevi’nden
BDSP tutsağı Burcu Koçlu**

Şakran’dan selam...

“Henüz emekliyoruz ama yarın koşacağız”

31 Mayıs tarihinden bu yana çok şeyi farkettilik. Belki daha önce konuşmuş, tartışmıştık. Evet, teoride yalnız olmadığımızı, birşeyler yapmamız gerektiğini kabul etmiştik. Ancak 31 Mayıs’ta sadece kabul etmekle kalmayıp tüm bu gerçekleri çok yalın bir biçimde yaşadık. Sokaklardaydık artık. Ve yalnız değildik. İstersek biraraya gelebileceğimizi, güçlerimizi birleştirebileceğimizi ve birleştiğimiz ölçüde güçlenebileceğimizi gördük.

Konuşmuş, tartışmıştık ya, bu sefer de hep birlikte yürüyorduk. Fabrikasında sömürü koşullarına karşı yürüyordu birimiz. Bir ötekimiz kadın kimliğine yönelik gerici bakışa karşı yürüyordu.

Diğer yanımızdaki parasız eğitim, gelecek ve özgürlük istiyordu. Ben “çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde” diyordum. Sen ana dilinde rüyalar görmek istiyordun. Bir diğeri ‘Alevi inancının asimilasyonuna geçit yok’ diye haykırıyordu. Taleplerimiz gelip bir noktada buluşuyordu ve biz de işte tam bu noktada birleşiyorduk. Çok basit bir şeydi aslında; insanca bir yaşam talebiydi bizi birleştiren, sokakları tutuşturan.

Yürüdük beraber. Kimimiz bir karanlık sokakta linç edildi, kimimizin gözü oyuldu. Kimimizin bedeni ise dört duvar denen zindanlara kapatıldı. Ancak mücadeleyi durdurmaya yetmedi hiçbir zulüm. Forumlarda, etkinliklerde, eylemlerde yine biraraya geldik ve gelmeye devam ediyoruz. Eskisinden daha güçlüyüz, eskisinden daha kalabalığız ve eskisinden daha inatçıyız bu sefer.

Alinterimizi katık yapan bizler, patrona, bu sisteme öfkemizi sıktığımız dişlerimiz arasından savurduğumuz küfürlere hapsetmiyoruz artık. Artık çocuklarımıza yağanır bir dünya ve onurlu bir gelecek bırakmak için sokaklara iniyoruz.

Tekstil işçisiyiz, metal işçisiyiz, inşaatçıyız belki de. Belki öğrenci, işsiz ya da emekliyiz.

31 Mayıs’ta ilk adımımızı attık özgürlüğe. Belki şimdi henüz emekliyoruz ama yarın koşacağız.

İşte Şakran Zindanı’ndan bu duygularla selamlıyorum tüm dostları. İnaniyorum ki, mücadele daha yeni başlıyor. Dalgalanan kızıl bayrak daha bir gururla salınıyor gökyüzünde. Gün bizim günümüz, kim ne derse desin!

Sevgilerle...

Mücadele alanlarında buluşmak üzere...

Burcu Koçlu

Devlet tecavüzcüyü koruyor!

Diyarbakır’da 2009 yılında yaşanan bir tecavüz sonrası açılan davada mahkeme heyeti mağdur çocuğun zorla hastaneye götürülüp ‘kontrol’ edilmesini istedi.

İstismarcıların avukatı gibi çalışan gerici savcılar ve mahkeme heyetlerinin son icraatı Diyarbakır’da 2009 yılında istismar edilen M.K hakkında, daha önce rapor verilmesine rağmen zorla getirme kararı çıkartmak oldu.

Mahkemenin “rapor” işkencesi dayattığı M.K, için “Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığı ve ruh sağlığının bozulduğu” yönünde teşhis bulunuyor. Fakat mahkeme heyeti bu rapora rağmen M.K’yi “rapor” işkencesine yolluyor. “Bekaret testi” ve “fiili livatanın olup olmadığına dair tam teşekküllü rapor” isteyen mahkemenin isteği üzerine daha önce hastaneye giden M.K’nin koluna mühür de vurulmuştu. Tecavüzcü ve istismarcıları koruyup, kollamayı görev edinenler, alınan raporları yeterli bulmadılar ve psikolojisi bozulan M.K’den yeniden rapor istediler. Rapor işkencesinden bunalan aile ise çözümü kenti terk etmekte buldu.

Adli tıp raporları sonucu mağdur çocuktan alınan örnekler ile istismarcının örnekleri uyuşmasına rağmen tecavüzcü serbest bırakıldı. Ancak mahkeme heyeti M.K’nin peşini bırakmadı. Ailenin avukatı Gevriye Atlı, “Müvekkilim Adli Tıp Kurumu’na gitmek istememektedir. Psikolojik durumu buna müsait değildir. Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne sevk edilmesi için 15 gün uğraşmıştır. Oradan bu konuda rapor verilmiştir. Diyarbakır Adli Tıp Kurumu da bu konuda rapor verdi. Bunlarla yetinilmesini istiyoruz” dedi.

Cumhuriyet savcısı ise “rapor” işkencesine gitmeyen, hatta şehri terk etmek zorunda kalan M.K ve ailesine ise zorla getirme kararı çıkarttı.

Kadını ikinci cins gören sermaye devleti ve onun yargısı, tecavüzü haklı gösterip, tecavüzcüleri kollarken mağdur kadın ve çocuklara yapmadığını bırakmıyor. Tecavüz davalarında kadının “rızası”, “bekaretinin bozulup bozulmadığı”, “psikolojisinin etkilenmesi” gibi kıstaslar arayarak tecavüz davalarında kadın bir kez daha mağdur ediliyor.

“Bilinçlenmeli, mücadele etmeliyiz”

Elektrik Mühendisleri Odası Gebze Temsilciliği çalışanı Mevra Açılıoğlu Uzun ile kadına yönelik şiddet üzerine konuştuk.

- Günümüz toplumunda kadınların en çok karşı karşıya kaldığı şiddet nedir?

- Kadın en çok evde şiddete maruz kalıyor. Kadının yuvayı kurtarma kaygısı, eğer çocukları varsa onlar için katlanması gibi yaklaşımlar karşımıza çıkıyor. Bu yüzden de kadın önce kendine şiddet yapıyor. Fiziksel işkencelerin yanısıra bir de sözlü olarak işittiği, psikolojik olarak yaşadığı şiddet var.

Ben kadının önce kendisini aşması gerektiğini düşünüyorum. Bir birey olduğunu kadın önce kendisi kabul etmeli. Karşı cinsten şiddet görüp de ayrılmak istediğinde “ben kendi ayaklarımın üstünde durabiliyorum, meslek sahibi olmasam bile mücadele edebilirim” diyecek özgüvene sahip olabilmeli. Bazı kadınlarımız dini inançları da kullanılarak baskı altında tutuluyor. Tabii ki kadınların sorunları bunlarla sınırlı değil. Erkeklerin yoğunlukta olduğu yerlerde çalışan kadının yaşamış olduğu sorunlar, yine rastladığımız sözlü tacizler, gözle olan tacizler, elle yapılan tacizler veya çalışma şartlarında “sen kadınsın yapamazsın”, “elinin hamuruyla erkek işine karışma”, “bu işler sana uygun değil” şeklindeki yaklaşımlar karşımıza çıkıyor. Bizim meslek örgütümüzden örnek vereyim; mühendislikte aynı dersleri alıyorsun, aynı fakülteden mezun oluyorsun, aynı eğitimi alıyorsun, aynı uygulamaları görüyorsun ama şantiye bölümüne geldiğinde “bu işler sana uygun değil, inşaat sana uygun değil, makine sana göre değil, elektrik sana göre değil” diye kadını soyutlamaya çalışıyorlar. Bence kadınlar da bu işleri yapabilir, belki kadının fiziki gücü çok fazla uygun olmayabilir belli şeyler için ama meslekte cinsiyet ayrımı yapılmasını gerektirmez.

Beynin olduğu yerde, bilimin olduğu yerde kadın da var. Biz kadınların önünü açmak gerekiyor. Biz kadınlar birilerinden hak isteme durumunda olmamalıyız, bizim hakkımız olanı bizim almalıyız, haklarımıza sahip çıkmamız gerekiyor. Nasıl ki bir erkek gece evden çıkabiliyorsa bir kadın da çıkabilmeli. Kadına toplumda cinsel bir obje gözüyle bakılmasının kalkması gerekiyor. Bugün erkeğin nasıl giyimine, gezmesine karışılmıyorsa kadın için de aynı olmalı. Kadının namusu erkekten sorulmamalıdır.

Kadınlarımız bunları aştığı zaman özgürleşecektir.

Kadının en güzel özelliklerinden biri doğurganlığıdır. Bu kadına verilmiş bir özellikse benim kaç çocuk yapmam gerektiğine başkaları karar vermemelidir. Bir yandan bu kararlar verilirken diğer taraftan buna uygun bir bütçe tartışılmıyor. İş yaşamında süt hakkımı, emzirme hakkımı, doğum izni hakkımı, çocuğumun bakım ve kreş hakkını vermelisin. Güzel ve iyi bir gelecek için çocuklarımızın olması gereken şartlarda büyümeleri gerekmektedir. Bunlar da gaspediliyor. Bir de hamile kaldığımız için veya doğum sonrasında işten atılabiliyoruz. Tüm bunları çalışma yaşamında fiziken görünmeyen ama her an hissettiğimiz bir şiddet olarak yaşamaktayız.

- Kadınların toplumda yaşadıkları şiddete karşı neler yapabiliriz, nasıl örgütlenmeliyiz?

Öncelikle bence ailede, ev içinde eğitim olmalı. Dışarıdan karı-koca hayatına müdahale edilemez düşüncesi var. Zorlukları nasıl aşabileceğini, eğer aşamıyorsa neler yapacağını bilmesi için önce kadının kendisinin bilinçlenmesi gerekiyor. Kadının bilinçlenmesi için de bol bol seminerler yapılması, kitap ve basının ücretsiz olması, aynı zamanda medyanın içi boş yayınları yerine kadının haklarını içeren programların sunulması iyi olur.

Kadınların ekonomik özgürlüğü olması gerekiyor. Sırf erkeğe ekonomik bağımlılığından kaynaklı yaşadıklarını sineye çekmeye devam etmemeli. Her kadının çalışma olanağı olmayabiliyor, bu yüzden de evde çalışmak zorunda kalan kadınların eğitilmesi gerekiyor. Haberlerde kadın cinayetleri hayatımızda çok rastladığımız sıradan bir olaymış gibi yansıtılıyor. Sıradanlaştırılarak insanlara gösteriliyor. Şiddete maruz kalmış kişilerin çocuklarının da eğitimden geçmeleri gerekiyor. Çünkü çocuklarımız annenin maruz kaldığı şiddetten dolayı veya babanın uyguladığı şiddetten dolayı psikolojisi bozuk bir şekilde büyüyorlar.

Bugün örnek olarak almamız gereken bir Gezi olayı var. Orada da kadınlarımız ön sıradaydı. Şimdi etrafımıza baktığımızda kadınlarımız artık siyaset tartışmaya başladılar. Hatta fasulye kırarken bile teyzelerimiz annelerimiz konuşuyorlar. Bilinçlenmeli, mücadele etmeliyiz. İçimizde var olan güce ve birleştığımızda neler yapabileceğimizi, değiştirebileceğimiz yanlışları ve toplumu gözardı etmemeliyiz. Kadınların örgütlü olmasını sağlamalıyız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://mailey.org>

H.İ.’nin çılgılığı ve olmayan adalet

Geçtiğimiz aylarda Denizli’de bir akrabası tarafından üç kez tecavüze uğrayan H.İ. ile tanıştık. H.İ.’nin yaşadığı tecavüz saldırısı ve başından geçenler kapitalist sistemin çürümüşlüğüne bir kez daha ayna tuttu.

15-16 yaşlarında olan H.İ. olayı ilk önce ailesinden gizler. Belli bir zaman sonra ailesine açılan H.İ. babası tarafından büyük bir destek görür ve ardından babası, tecavüz eden akrabası Ahmet Çınar’ı şikayet eder. 2 gün tutuklu kalan Ahmet Çınar şimdi serbest ve H.İ.’nin çılgılığına karşı bu sistemin mahkemeleri sağır ve dilsiz.

H.İ.’nin davasının 3. duruşması 24 Ekim günü Denizli 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Duruşmaya H.İ.’nin ailesi ve avukatları katılırken, sanık Ahmet Çınar ve avukatı duruşmaya katılmadı. Duruşmada, şikayet için karakola giden H.İ.’nin Ahmet Çınar tarafından telefonla tehdit edilmesine tanıklık eden polis dinlendi.

Avukat Julide Keleş Yarışan ve Sezin Uçar tecavüzcünün davalara katılmamasına ve ilk verdiği ifadelerde çelişki olmasına dikkat çekti. Ayrıca telefon görüşmelerinin avukatlara geç ulaşmasından dolayı ek süre talep ettiler. DNA raporunun ve tanık beyanlarının kuvvetli suç şüphesi olduğuna işaret ederek Ahmet Çınar’ın duruşmalara getirilmesini, tutuklanmasını talep ettiler. Hakim bu talebi reddi sonucunda, tecavüzcü için adli kontrol talep edildi.

Düzen mahkemesi H.İ.’nin kendi rızası ile birlikte olduğu iddiasıyla Ahmet Çınar’ı suçlu görmüyor. Türkiye’de sık sık kadın cinayetleriyle, taciz ve tecavüzle karşılaşıyoruz. Mahkemelerin yaptırım gücünün olmaması, yasaların hep kadınların aleyhine işlemesi nedeniyle bu vakalar gün geçtikçe artıyor. Açılan davalar hep sonuçsuz kalıyor. Kadınların tecavüz sonucu yaşadıkları travma sonrasında açılan davalarda tahrik etme veya kendi rızası olma iddalarıyla daha da derinleşiyor. Çemberin içinde hapsedildiğini hisseden kadınlar, geri kalan yaşamını da sağlıksız geçirmek zorunda kalıyorlar.

İnsanlık dışı olaylara göz yuman, hizmet eden mahkemeler, insanlık dışı sistemin yani kapitalist sistemin mahkemeleridir. Bunlardan adalet beklemek yanılgı olur. Çürümüş ve kokuşmuş sistemden medet ummak yerine, sağlıklı ve insani değerlerin yüksek olduğu, eşit bir sistem için yani sosyalizm için mücadeleyi yükseltelim.

Özgürlük, devrim, sosyalizm etkinliklerine hazırlık

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından gerçekleştirilecek etkinliklerin hazırlıkları sürdürülüyor.

Sınıf devrimcilerinin İstanbul'da 3 bölge'de, Gebze'de ve Bursa'da gerçekleştireceği etkinlikler için çalışmalar yoğunlaştırılıyor.

Bursa

Etkinlik çalışmalarını ve etkinlik gününü planlamak için yapılan komite toplantıları sürüyor. Son yapılan toplantıda, kitle çalışması gözden geçirildi, bugüne kadar gerçekleştirilen faaliyet üzerine konuşuldu. Ayrıca haftalık program çıkarıldı. Etkinlik programının taslağı çizildi.

Üniversitelerin yoğun olarak yaşadığı Görükle'de ve Uludağ Üniversitesi'ne etkinlik afişleri yapıldı. Üniversitede duraklara ve öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu alanlarda panolara afişler yapıldı.

26 Ekim'de ise Fomara'da etkinliğe çağıran bildiriler dağıtıldı. Yüzlerce bildiri emekçilere ve gençlere ulaştırıldı. İlgiilenenlerle sohbetler gerçekleştirildi.

İstanbul

Esenyurt'ta sınıf devrimcileri, 30 Kasım'da Esenyurt Derya 1 Düğün Salonu'nda gerçekleştirilecek olan "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm Gecesi"nin hazırlıklarına devam ediyor.

Düzenli toplantılarla gece hazırlıklarını değerlendiren ve yeni planlamalar yapan BDSP'liler, geçtiğimiz günlerde Avcılar ve Yeşilkent'te hazırlık toplantıları düzenledi.

4 Kasım akşamı Esenyurt'ta yapılacak "Parti, Sınıf, Devrim" panelinin hazırlıklarının yanısıra 3 Kasım Pazar günü Kadıköy'de Alevi örgütleri tarafından düzenlenecek olan mitinge katılım da tartışıldı. Diğer yandan, mitinge kitlesel katılım sağlamak amacıyla çıkarılan el ilanlarında araç kalkış yer ve saatlerine yer verildi.

Esenyurt'ta etkinlik hazırlıkları toplantılarla sürüyor.

Saadetdere Mahallesi Gece Hazırlık Komitesi haftalık olarak gerçekleştirdiği toplantıda biraraya geldi. Toplantıda, geride kalan bir hafta içerisinde gece hazırlıkları kapsamında yapılan faaliyetler konuşularak

bir sonraki haftanın planlamaları yapıldı.

Sınıf devrimcileri, düzenleyeceği ev ziyaretleri, işçi toplantıları, ajitasyon propaganda çalışması ile "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarını işçi ve emekçilere taşıyacak, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yürütecek.

Gecenin siyasal gündemlerinden biri olan baskı ve asimilasyon politikasına karşı eşitlik ve özgürlük mücadelesini büyütme gündemi üzerine de tartışmalar gerçekleştirildi. Bu kapsamda baskı ve asimilasyona karşı 3 Kasım'da Kadıköy'de gerçekleştirilecek miting toplantısının ana gündemini oluşturdu. Mitinge etkin katılım sağlama, mitingin yaygın duyurusunu yapma, afiş ve el ilanları ile duyuruyu güçlendirme, ev ziyaretleri gerçekleştirme planlandı.

Toplantı çıkışında, Depo Kapalı Cadde'ye mitinge çağrı yapan ve araç kalkış saatlerinin yer aldığı BDSP afişleri asıldı. Yanı sıra Depo Kapalı Cadde girişinde, BDSP'nin miting çağrısının yer aldığı el ilanlarının dağıtımı yapıldı.

BDSP'liler 29 Ekim gününü yoğun bir propaganda faaliyetiyle geçirdiler. Örnek Mahallesi Salı Pazarı'nda 3 Kasım mitingine çağrı yapan bildiriler dağıtıldı. BDSP'liler mitinge çağrı yapan ve araç kalkış saatlerinin yazılı olduğu ozalitleri bölgeye yaygın biçimde yaptılar. Örnek Mahallesi'nde "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm" yazılamaları yapan BDSP'liler faaliyet sırasında polisler tarafından engellenmek istendiler. Gelen resmi polisler bir BDSP çalışanını gözetim altına aldılar. Kırac Karakolu'na götürülen BDSP çalışanına çevreyi kirliletmekten ceza kesilerek kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

Köyiçi'nden Depo'ya kadar mitinge çağrı yapan ozalitleri kullanan BDSP'liler Saadetdere Mahallesi ve Yurtiçi Kargo civarında da "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm / BDSP" yazılamaları yaptılar. Fatih Sanayi Sitesi, İncirtepe Mahallesi ve Atalay Caddesi'ne yaygın yazılamalar yapıldı. Ayrıca 3 Kasım miting için araç kalkış yer ve saatlerinin duyuruları da dağıtıldı.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri 16 Kasım'da Sarıgazi'de yapacakları "Özgürlük, devrim, sosyalizm" şiarlı etkinliği için çalışmalarına devam ediyor. Bölgede

birçok noktayı afişlerle donatan sınıf devrimcileri, etkinliğin duyurusu olan broşürleri de işçi ve emekçi mahallelerinde dağıtıyor. İnönü, Atatürk, Aydınlar ve Akpınar mahalleleri kapı kapı gezilerek broşür dağıtımı gerçekleştirildi. Ayrıca 1 Mayıs, Başaran, Akpınar mahalleleri etkinlik afişleriyle donatıldı.

Akşam iş çıkış saatinde Sarıgazi merkezde stand açılarak broşür dağıtımı gerçekleştirildi. Birçok Sarıgazili işçi ve emekçiyle etkinlik üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Standda ayrıca Haziran Direnişi'nde tutuklanan hasta tutsak Burcu Koçlu için imza toplandı ve Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı.

Kocaeli

Gebze'de 17 Kasım tarihinde gerçekleşecek olan "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" şiarlı etkinliğin hazırlık komitesi, Yeni Ekimler'in Partisi'nin tarihi üzerine bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk olarak, bu topraklardaki komünist hareketin 20. yılı vesilesiyle hazırlanan, komünist hareketin çizgisini ve ortaya çıkış sürecini sol hareket ve sınıf hareketindeki gelişmelerle birlikte ele alarak işleyen "EKİM'den partiye, partiye devrime!" başlıklı sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından yapılan sunumda, '71 devrimci kopuşunun Türkiye devrim tarihi açısından önemi vurgulandı. Burjuva ve küçük burjuva sosyalizminin eleştirisi üzerine çizgisini ortaya koyan, sınıf devrimciliğinde ısrarı ile işçi sınıfını kapitalist düzene karşı örgütlenme iddiasıyla hareket eden komünist hareketin tarihsel süreçleri üzerinde duruldu. "Sınıf kitleleri ile buluşmak", "sınıfla bütünleşmek" açısından atılması gereken adımları hızlandırmanın gerekliliği belirtildi. Etkinliğin örgütlenme sürecini işçi ve emekçi kitlelerle, gençlikle buluşmanın ve sınıfın partisi etrafında biraraya getirmenin vesilesine dönüştürmenin yakıcı ihtiyacı ifade edildi. Toplantı sunumun ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa – Gebze – İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/42 * 1 Kasım 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılında

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yanlışlar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yanlışlar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile "cevap vermek" doğrultusunda verilen söz eksiksiz yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

V.İ. LENİN

"...biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berrak bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu herşeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizmin pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

...

Bir devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl içinde Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hala da aşılamadığını söylemiştik. Bu aynı gerçek Ekim Devrimi'nin zaferini hazırlayan parti için de geçerlidir. Bitmekte olan yüzyılımızın tarihi Bolşevik Partisini aşan daha ileri bir devrimci parti örneği kaydetmedi. Hala aşılamayan bir devrime önderlik eden partinin de henüz aşılamamış olması anlaşılır bir durumdur. Zira devrimci bir partinin konumunu, kimliğini ve kapasitesini önderlik ettiği ve zafere ulaştırdığı devrimden ayrı düşünmek mümkün değildir.

Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden öğrenmek, işin özünde, ona önderlik eden partiden, bu partinin teorisinden ve tarihsel pratiğinden öğrenmek demektir."

(EKİM, sayı 180, Büyük devrimin aynasında parti davası)

